Έτος ΣΤ'

Τεῦχος 115ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

Καρναβάλι στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ Ἀρχιφύλακος..... 5575

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τὸ ἐν Ἀθήναις 7ον Διεθνὲς Συνέδριον Ποινικοῦ Δικαίου, ὑπὸ κ. Χ. Γιώτη, τ. Ἐφέτου, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου καὶ Μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρίας Ποινικοῦ Δικαίου (συνέχεια) 5587

ΔΙΕΘΝΗ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Σύγχρονα προβλήματα. Λόγος τοῦ Ἀμερικανοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς κ. Φ. Ντάλλες (ἀπὸ τὸ Δελτίο τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν τῆς 17ης Ἰανουαρίου 1958)..... 5591

ΔΙΕΘΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ἰντερπολ — τὸ φόβητρον καὶ ὁ ἀπηνὴς διώκτης τοῦ διεθνοῦς ὑποκόσμου, ὑπὸ κ. Frederic Sodern, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Μόρου 5597

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

«Scotland Yard»—Τὰ ἑκατόχρονά της, ὑπὸ κ. J. F. Moulan, κατὰ ἐλευθέραν ἀπόδοσιν ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ἰωάννου Καλυβίτου..... 5603

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ἡ ποιότης τοῦ ἐδάφους ἐπιδρᾷ ἐπὶ τοῦ μεγέθους τῶν ἰχνῶν τῶν ποδῶν, ὑπὸ κ. W. Stedy, Ἐπιθεωρητοῦ Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Ateinland — Pfalz, Kobienz, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Δοκ. Ἀρχ)κος κ. Ἀλεξ. Πίσπα..... 5605

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ὑπὸ κ. Ἀλεξάνδρου Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β'..... 5607

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Μαρτύριο ἀμφιβολίας, ὑπὸ Δ)δος Νίνας Γεωργίου..... 5610

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἡ ἐξομολόγησις, ὑπὸ κ. Δημ. Μπίκου, ἀστυφύλακος 5614

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ, φοιτητοῦ Νομικῆς 5586

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5617

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 5521

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Σωτήριος Παρασκευόπουλος, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ)τοῦ Α' (3η ἐξωφύλλου)

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-515)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΜΑΡΤΙΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 115ΟΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

...Τὸ σκοῦρο πέπλο τῆς Νύχτας ἔχει τυλίξει σφιχτὰ τὴν ἔρημη πόλη, ποὺ ἁπλώνεται ἀπέραντη, σκοτεινή, βουβή...

Τὰ κοκκαλιασμένα χέρια μιᾶς μοχθηρῆς, ἀόρατης θεότητας, ἔχουνε πνίξει ἀθόρυβα κάθε φῶς, κάθε φωνή, κάθε κίνηση... Καὶ τὸ μονότονο οὐρλιαχτὸ τῶν σκύλων συμπληρώνει τὴ μακάβρια σκηνοθεσία...

Πάνω σ' ἕνα λοφίσκο σκαρφαλωμένο, βρίσκεται τὸ σπίτι μου... Μπορεῖτε εὔκολα νὰ τὸ βρῆτε ἐτούτη τὴν προχωρημένη ὥρα, γιατὶ εἶναι τὸ μόνο ποὺ ἔχει φῶς... Μοιάζει σὰν προκεχωρημένο φυλάκιο ἑνὸς ἐρειπωμένου Κάστρου...

Ἐδῶ μέσα βρίσκουμαι μόνος... Καὶ καπνίζω, ἀκούγοντας τὸ ρυθμικὸ κτύπημα τοῦ μικροῦ ρολογιοῦ μου, πάνω στὸ κομοδίνο μου...

Ἀπόψε δὲν κοιμᾶμαι... Συλλογίζουμαι... Νὰ ρεμβάσω δὲν τὰ καταφέρνω, ἔτσι ὅπως εἶμαι κυκλωμένος ἀπὸ τὸ ἄγριο σκοτάδι καὶ τὴν ἀπέραντη σιωπὴ τῆς φύσης.. Μὰ οὔτε καὶ νὰ κοιμηθῶ μπορῶ...

Νοιώθω ὅμως τὴν ἐπίμονη ἐπιθυμία νὰ κουβεντιάσω μὲ κάποιον... Νὰ τοῦ ἀνοίξω τὴ καρδιά μου, καὶ νὰ τοῦ ἐξομολογηθῶ... Νὰ τοῦ πῶ ὅτι αἰσθάνουμαι μιὰ δύναμη, μιὰ πελώρια κι' ἀκαταμάχητη δύναμη, νὰ μοῦ ἀφαιρῇ τὰ ὑλικὰ δεσμά, νὰ μὲ ἀπαλλάσσῃ ἀπ' τὴ σάρκα, νὰ μοῦ ναρκώνῃ τὶς αἰσθήσεις, κι' ὕστερα νὰ μὲ σπρώχνῃ ψηλά... σὲ καινούργιους, ἄγνωστους κόσμους, ποὺ μάτι ἀνθρώπινο δὲν εἶδε, κι' αὐτὶ δὲν ἄκουσε...

Ἔμπνευσις!!! Ἕνα δυνατὸ κρασὶ δηλαδή, ποὺ τὸν τελευταῖο καιρό, κάποιο ἀόρατο χέρι μοῦ προσφέρει τακτικά, καὶ μὲ κρατᾷ μεθυσμένο καὶ ἄϋπνο μερόνυχτα ὁλόκληρα...

Ἔτσι παίρνω ἕνα χαρτὶ καὶ γράφω... Καὶ γράφοντας μεθῶ καὶ ξεκουράζουμαι... Καὶ γράφοντας, βρίσκω τὴν εὐκαιρία νὰ κουβεντιάσω λιγάκι μ' ἐτοῦτο τὸ διαλεχτὸ πλῆθος τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ...

Μιὰ κουβέντα νυχτερινὴ λοιπὸν ἂς ἀνοίξουμε πάλι, τὴν ὥρα αὐτὴ τῆς παντοδύναμης σιωπῆς καὶ τῆς ἀπέραντης νύχτας...

'Απὸ τὸ ράδιο ἕνας ἰταλικὸς σταθμὸς ἔχει στήσει μιὰ γλυκειὰ συναυλία... 'Ακούω τὸ πρῶτο βιολὶ νὰ προφέρῃ πονεμένους φθόγγους...

Μελαγχολικὴ ἐτούτη ἡ μουσικὴ ἀντηχεῖ μέσα στὴν κάμαρά μου, σὰν σιγαλὸ ἀκκοπανιαμέντο τῆς σιωπῆς...

Κι' ὕστερα σωπαίνει τὸ βιολί, κι' ἀντηχεῖ ἕνα θεότρελλο ρόκ... 'Ακούγονται φωνὲς ζωῆς, κτυποῦν κατσαρόλες καὶ μπρίκια, ἡ τζὰζ οὐρλιάζει, ἡ μουσικὴ ξεφεύγει ἀπ' τὰ καλούπια τοῦ μέτρου καὶ γίνεται ταχυπαλμία νευρικοῦ ὑστερισμοῦ... 50 κτύποι τὸ δευτερόλεπτο...

Αὐτοὶ οἱ κτύποι μὲ ξαφνιάζουν, μὲ ἀναστατώνουν, σκίζουν τὸ πέπλο τῆς νύχτας, σκοτώνουν τὴν μελαγχολία, διώχνουν τὸν ρεμβασμό, κι' ἀλλάζουν τὴν πορεία τῆς σκέψης μου...

Μὲ κάθετη ἐφόρμηση πέφτω ἀπ' τὰ Οὐράνια στὴ γῆ... Κυκλώνουμαι ἀπὸ ἀνθρώπους εὔθυμους... Ζῶ καὶ κινοῦμαι στὸ ρυθμὸ τοῦ ρόκ...

Κι' ἔτσι ἐπηρεασμένος ὁδηγῶ τὰ βήματά μου σ' ἄλλους κόσμους...

Χαίρουμαι γιατὶ ζῶ... Καὶ νομίζω ὅτι ζῶ, γιατὶ χαίρουμαι... Κι' ἔχω ἀκόμα τὴν ἐντύπωση ὅτι δίχως τὴ χαρὰ δὲν θἄμουν ζωντανός...

"Ετσι ἀπαλλάσσουμαι ἀπ' τὸ μυστικισμὸ τῆς νυχτερινῆς νοσταλγίας, ξεχνῶ τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν σκύλων, τὴ σιωπὴ καὶ τὰ σκοτάδια... Καὶ σᾶς προσφέρω ἕνα καινούργιο θέμα, σὲ μοτίβο χαρούμενο, σὲ χρῶμα καὶ ρυθμὸ Καρναβαλιοῦ...

"Α! 'Η Α. Μ. ὁ Καρνάβαλος!!! Ξαναθυμᾶμαι τὴν πανηγυρικὴ ἐπίσκεψή του στὴ γῆ, τὴν τρέλλα του, τὴν ἀφροντισιά του καὶ λυπᾶμαι ποῦφυγε τόσο γρήγορα ἀπὸ κοντά μας...

Κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονος τοῦ βασιλικοῦ Διονύσου ἢ Βάκχου, ὁ παμπόνηρος Αὐτοκράτωρ Καρνάβαλος, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, ἀφοῦ ἄλλαξε χίλιους δυὸ τόπους διαμονῆς, κι' ἀφοῦ μὲ τὶς καινοτομίες του ἐχώρισε τὸν κόσμο σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, κατάφερε στὸ τέλος νὰ γίνῃ διεθνὴς καὶ ὑποδούλωσε τὴν 'Ανθρωπότητα στὴ λατρεία του... Τὸν πολεμοῦν ἀκόμα... "Ομως ἀδίκως... 'Ο ψυχρὸς φανατισμὸς τῶν ὀλίγων συντρίβεται πάνω στὴν ζεστὴ ἀσυδοσία τῶν πολλῶν... Κι' οἱ ἀποκρηάτικες ρίζες γίνονται ὁλοένα καὶ πιὸ βαθειές...

Νὰ πάρω θέση ἀνάμεσα στοὺς λίγους κληρικοὺς ποὺ τὸν ἀφορίζουν καὶ στοὺς πολλοὺς λαϊκοὺς ποὺ τὸν ζητωκραυγάζουν, δὲν τολμῶ... Γιατί, ἁπλούστατα, δὲν ἔχω διάθεση νὰ γίνω «πέτρα σκανδάλου»...

"Ομως ἔχω τὴν γνώμη ὅτι ἔτσι ὅπως μᾶς παρουσιάζεται ὁ κύριος Καρνάβαλος, δίχως Σάτυρους, δίχως ἔξαλλες παρακρούσεις καὶ δίχως ἀνήθικη περιβολή, δὲν εἶναι διόλου βλαβερός... Εἶναι ἴσα-ἴσα κάτι ποὺ ἐπιβάλλεται ἀπ' τὶς δυσκολίες τῆς ἐποχῆς, καὶ ποὺ ζητιέται ἀπ' τὰ κουρασμένα νεῦρα τῶν ἀνθρώπων...

"Ετσι ὅπως συνετίστηκε καὶ ἐφρονιματίσθη μοιάζει σὰν τὸν "Ασωτο Υἱό... Νὰ μὴν τὸν δεχτοῦμε λοιπόν; Νὰ μὴν εὐφρανθοῦμε; Νὰ μὴν σφάξουμε τὸν μόσχο τὸν σιτευτό;... Θὰ ἦταν παράλογος ἐκεῖνος ποὺ ὑποστηρίζει τέτοιο πρᾶγμα... 'Ο Καρνάβαλος εἶναι ἕνα ἔθιμο, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης καὶ ἕνα ξέσπασμα, μιὰ διέξοδος, μέσα στὸν σκληρὸ ἀγῶνα τῆς βιοπάλης... Εἶναι ἡ ἀσφαλιστικὴ δικλεὶς τῆς μεγάλης ἀτμομηχανῆς ποὺ λέγεται ρουτίνα...

"Ας τοῦ παραχωρήσουμε λοιπὸν κι' ἐμεῖς λίγες σελίδες ἀγάπης... Εἶναι ἐτοῦτος ἕνας εὐλαβικὸς φόρος στὸν πανάγιο ἀνθρώπινο ἰδρῶτα, ποὺ πρέπει κάπου-κάπου νὰ σφογγίζεται καὶ νὰ καθαγιάζεται, σὲ κάποιο εὔθυμο ρυθμό...

.....

Τὸ Καρναβάλι εἶχεν ἐφέτος—ὅπως σχεδὸν κάθε χρόνο—συντρόφισσά του τὴν "Ανοιξη... Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκανε ἀκόμα πιὸ ἀγαπητό...

Ναί!!!.. Τὰ πρῶτα λούλουδα στοὺς ἀγρούς... τὰ πρῶτα ἀρώματα στοὺς κή-

πους... Τὰ πρῶτα γαληνεμένα ἡλιοβασιλέματα... τὰ πρῶτα γλυκόλαλα μηνύματα τῆς ἀνοιξιάτικης πανδαισίας... Ὅλα ἐτοῦτα τὰ χαριτωμένα σκιρτήματα τῆς ἐρωτευμένης φύσης, ἔφτιαξαν ἕνα μαγευτικὸ φόντο, μέσα στὸ ὁποῖο στήθηκεν ὁ θρόνος τοῦ γέρο-Καρνάβαλου...

Κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, μικροί, μεγάλοι, μέτριοι... νέοι, γέροι, παιδιά... πλούσιοι, φτωχοὶ καὶ μέσοι... χαρούμενοι, βλοσυροὶ κι' ἀδιάφοροι... ὅλοι μαζὶ γράφτηκαν στοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους τῆς χαρᾶς, γιὰ νὰ ἐκλέξουν ὀλιγοήμερο Κυβερνήτη τους τὴν ξενοιασιὰ καὶ τὸ γλέντι... Ἐνώθηκαν ὅλοι μαζὶ σ' ἕνα παλλαϊκὸ πανηγύρι, ποὺ σκόρπισε στοὺς πέντε ἀνέμους τὶς ἔγνοιες τῆς ζωῆς...

Κι' ἡ τρελλὴ μασκαράτα τοῦ Καρναβαλιοῦ ἐκυριάρχησεν ἀκαταμάχητη γιὰ λίγες μέρες, μέχρι τὴν Καθαρὴ Δευτέρα, ποὺ τὰ πάντα ξεχάστηκαν, κι' ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ μπῆκε σιωπηλὴ κι' εὐλαβικὴ στὸν πανέμορφο κύκλο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς...

.....

*

...Τώρα ὁ 'Ιταλικὸς Σταθμὸς τοῦ ραδίου μου ἄλλαξε ρυθμό... Τὸ ρὸκ σταμάτησε... Καὶ τὸ διαδέχτηκαν καστανιέττες καὶ μουσικὴ ἱσπανικῆς φιέστας... Νέα μουσικὴ ὑπόκρουσις... Νέα ἀλλαγὴ σκηνικῶν... Πάντα ὁ Καρνάβαλος στὴ μέση... Μὰ ὁλόγυρα οἱ πρωταγωνιστὲς ἀλλάζουν... Εἴδαμε τοὺς κληρικοὺς καὶ τὸ ἔξαλλο πλήρωμα, τοὺς βλοσυροὺς καὶ τοὺς μασκαρεμένους... Ἂς ἀλλάξουμε λοιπὸν σελίδα γιὰ νὰ πρωτοτυπήσουμε στὴν περιγραφή μας... Ἂς δοῦμε δηλαδὴ καὶ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Νόμου, καὶ τοῦ νυχτερινοῦ μόχθου, τοὺς ἀστυφύλακες καὶ τοὺς βαθμοφόρους τους... Καὶ πάντα μὲ τὴ ρυθμικὴ ὑπόκρουση τῆς καστανιέττας, ἂς διαλέξουμε γιὰ τὸ ἀστυνομικὸ ρεβεγιόν, τὴν 'Αστυνομικὴ Σχολή...

'Αστυνομικὸ ρεβεγιόν!!! Τὴν ἔχετε ξανακούσει αὐτὴν τὴν ἔκφραση; 'Αποκλείεται... Εἶναι πολὺ φρέσκια... Δὲν ἔχει δυὸ-τρία χρόνια ποὺ καταγράφτηκε στὴν 'Αστυνομικὴ 'Εγκυκλοπαίδεια... Συμπίπτει χρονικῶς μὲ τὴν ἐμφάνιση αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ καὶ τῆς ἐκπομπῆς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων... Εἶναι προϊόντα τῶν τελευταίων χρόνων, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ ἐκτέθηκαν στὴ βιτρίνα τῆς κοινῆς γνώμης καὶ ἔκαναν τοὺς πολίτες νὰ ἀποροῦν καὶ νὰ θαυμάζουν... Συνταιριάστηκαν παράλληλα στὸ ἀστυνομικὸ ἔργο καὶ τοῦ χάρισαν τὴν αἴγλη, τὴ φήμη καὶ τὴν ἀξία ποὺ χρειαζότανε γιὰ νὰ στερεωθῇ ἀσάλευτα στὴν κοινὴ συνείδηση...

Ναί! Δὲν εἶναι ψέμμα... Ὅλος ἐτοῦτος ὁ πανέμορφος καὶ ὑπέροχος καλλιτεχνικὸς καὶ πνευματικὸς ὀργασμὸς τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς πρόσφερε μιὰ πολύτιμη, μίαν ἀνεκτίμητη βοήθεια στὸ 'Αστυνομικὸ ἔργο, καὶ τὸ ἀνέβασε σὲ δυσθεώρητα ὕψη ἐκτιμήσεως, συμπαθείας καὶ ἀγάπης. Καὶ τ' ἀποτελέσματα ἔρχονται σιγὰ-σιγὰ τὸνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο... Ἡ φήμη τῆς 'Αστυνομίας ξαπλώνεται... οἱ φίλοι της αὐξάνονται μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα... καὶ τ' ὄνομά της κερδίζει ὁλοένα καὶ περισσότερο ἔδαφος... Θἄρθῃ μιὰ μέρα (τὴ βλέπω τόσο κοντὰ αὐτὴ τὴ μέρα) ποὺ τὰ σαλόνια τῶν κοσμικῶν σπιτιῶν θὰ θεωροῦν τιμή τους νὰ ἔχουν προσκαλεσμένους ἀστυνομικούς... θἄρθῃ μιὰ μέρα ποὺ ὅλες οἱ προκαταλήψεις θὰ ξεριζωθοῦν, καὶ ἡ ἀστυνομικὴ στολὴ θὰ προκαλῇ τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ ὅλου, στὴν ἀπόλυτη πλειοψηφία του...

Τὰ θεμέλια μιᾶς νέας ζωῆς ἔχουν τεθῆ... Ἡ Σχολὴ ἐργάζεται ὑπεράνθρωπα γιὰ νὰ οἰκοδομήσῃ... Νὰ οἰκοδομήσῃ μιὰ νέα μορφὴ 'Αστυνομίας... μιὰ μορφὴ ὁλότελα πολιτισμένη, ραφιναρισμένη καὶ σεβαστή. Καὶ ἡ κάθε καλλιτεχνικὴ ἢ πνευματικὴ ἐκδήλωση τῆς Σχολῆς αὐτὸν τὸν σκοπὸ ὑπηρετεῖ, στρατολογῶντας ἀδιάκοπα νέους ἐνθουσιώδεις φίλους...

Ἔτσι φτάσαμε στὸν προχτεσινὸ χορὸ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, κατὰ τὸν ὁποῖο παρατηρήθηκε ἕνα ἀληθινὰ πρωτοφανὲς θέαμα... Οἱ προσκεκλημένοι νᾶναι

λιγώτεροι ἀπὸ τοὺς προσελθόντες... Νάχουν ἔρθει δηλαδὴ τόσοι ἀπρόσκλητοι ξένοι, ὥστε νὰ μὴν ἔχουμε καθίσματα νὰ τοὺς προσφέρουμε, καὶ οἱ δυὸ Αἴθουσες νὰ γεμίσουν ἀσφυκτικά... Καὶ νἄρθουν ἀκόμα τόσοι καλλιτέχναι, ὥστε νὰ μὴν προφταίνουμε νὰ τοὺς παρουσιάζουμε, καὶ νὰ τηλεφωνοῦμε σὲ ἄλλους νὰ μὴν ἔρθουν γιατὶ τὸ πρόγραμμα εἶναι ὑπερφορτωμένο...

Ποῦ ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ἀναπάντεχη ἐπιτυχία;... Δουλεύει ἐτοῦτο τὸ περιοδικό, κάνει χρυσῆ δουλειὰ γιὰ τὴν Ἀστυνομία... Ἐργάζεται καὶ ἡ ἐκπομπή, ἐπιτελεῖ ἕνα βελούδινο προορισμό... Καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἐργασίας παρουσιάστηκαν στὸν ἀποκρηάτικο χορὸ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ποὺ φέτος ξεπέρασε κάθε προσδοκία...

Δύο χοροὺς ἔδωσε καὶ πάλι ἐφέτος ἡ Σχολή... Καὶ τοὺς ἔδωσε καὶ τοὺς δυὸ Κυριακή, τὶς δυὸ τελευταῖες Κυριακὲς τῆς Ἀπόκρηας, ποὺ ὅλα τὰ κέντρα ἦταν γεμᾶτα, ποὺ ὁ χορὸς τῶν ἐκφωνητῶν ἀπασχολοῦσε 70 καλλιτέχνες καὶ τὸ Καρναβάλι τῶν Πατρῶν ἄλλους 40 σχεδόν. Κανονικῶς κι' οἱ δυὸ αὐτοὶ χοροὶ ἔπρεπε νὰ ἔχουν περιωρισμένη ἐπιτυχία, λόγῳ τῆς ἡμέρας. Ὅμως, ἀντίθετα ἀπὸ κάθε πρόβλεψη, ἐγνώρισαν τόση κοσμοσυρροὴ καὶ τέτοια μεγαλειώδη ἐπιτυχία, ὥστε χαριτολογῶν εἶπε ἕνας Διευθυντὴς νυκτερινοῦ Κέντρου ὅτι ἔπρεπε ἡ Σχολὴ νὰ καταταγῇ φορολογικῶς σὲ κέντρο ὑπερπολυτελείας, μὲ πρώτη κίνηση σὲ πελάτες καὶ καλλιτέχνες ἀπὸ ὅλα τὰ κέντρα.

Γιατί, στ' ἀλήθεια, ποιὸ κέντρο ὑπερπολυτελείας παρουσιάστηκε μὲ τέτοιο καλλιτεχνικὸ ἐξοπλισμό; Ἔχουν ὅλα 5—6 ἢ καὶ 7—8 τὸ πολὺ καλλιτέχνες... Ὄχι ὅμως 22 ποὺ εἴχαμε ἐμεῖς συνολικῶς...

Καὶ ὅλα αὐτὰ πῶς; γιατί; μὲ ποιὰ ὑλικὰ πλεονεκτήματα;... Μπά! Μὲ τίποτε... Μονάχα μ' ἕνα μεγάλο ἀτοῦ στὰ χέρια μας... Τὸ τυχερὸ καὶ ἀσυγκράτητο ἀτοῦ ποὺ λέγεται : Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης...

Ναί! Ὁ Διευθυντής μας ἦταν καὶ πάλι αὐτὸς ποὺ μᾶς ἔβγαλε ἀσπροπρόσωπους... Ὁ ἴδιος ὠργάνωσε τὶς δυὸ γιορτές, ὁ ἴδιος τὶς σχεδίασε, ὁ ἴδιος τὶς διεκόσμησε, ὁ ἴδιος ἐφρόντισε γιὰ ὅλα... Ἂν πέρσυ, ἂν πρόπερσυ, ἂν ἄλλοτε σταθήκαμε μὲ θαυμασμὸ μπροστά του, ἐφέτος μᾶς φαίνεται λίγο νὰ θαυμάσουμε... Νοιώθουμε μονάχα πόση βαρειὰ κληρονομία θὰ μᾶς ἀφήσῃ κάποτε, καὶ πόσο τεράστιες εἶναι οἱ ὑποχρεώσεις μας ἀπέναντι τοῦ καταπληκτικοῦ ἔργου του...

Ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης εἶναι γεννημένος γιὰ νὰ δημιουργῇ... Πλάστηκεν ἔτσι ἀπὸ τὸ Θεό... Εἶναι γεμᾶτος ζωή, καὶ πεῖσμα προόδου, καὶ θέληση χαλύβδινη, καὶ ἱκανότητες ἀνεξάντλητες...

Ἐκάλυψεν, ἐφέτος πάλι, μὲ τὴν προσωπικότητά του ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς γιορτῆς καὶ μᾶς ἔδωσε ἕνα ἀκόμα δεῖγμα τοῦ πολυσύνθετου, τοῦ πολύπλευρου, τοῦ πολυσχιδοῦς ταλέντου του...

Ξέρει νὰ διοικῇ καὶ νὰ ζωγραφίζῃ, νὰ τιμωρῇ καὶ νὰ χορεύῃ, νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ ὀργανώνῃ γιορτές, νὰ γράφῃ καὶ νὰ ἐργάζεται, νὰ κινῆται ἀδιάκοπα καὶ νὰ δραματίζεται μαζί...

Τί ἀκριβῶς εἶναι ἡ προσωπικότης του κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ καταλάβῃ... Εἶναι εὐτυχεῖς ὅσοι τὸν ἔχουν κοντά τους... Ἐδεινοπαθήσαμε κυριολεκτικῶς ἐμεῖς, οἱ ἐκτελεσταὶ τῶν διαταγῶν του, κατὰ τὴν περίοδο τῆς προεργασίας τῶν δύο αὐτῶν χορῶν. Δὲν τὸν ἱκανοποιοῦν οἱ προχειρότητες, τὰ βεβιασμένα σχέδια, οἱ ἀποφάσεις τῆς στιγμῆς. Τὰ θέλει ὅλα τέλεια. Κι' ὅταν δὲν τὸν ἱκανοποιήσῃς, τὰ φτειάχνει μόνος του... Τότες ὅμως ἀκριβῶς, ὅταν ὁ ἐγωϊσμὸς μας ἤρθε σὲ σύγκρουση μὲ τὴν δημιουργικὴ ἐπιμονή του, τότε ἀκριβῶς καταλάβαμε πιότερο πόσο πολὺ μᾶς ἐπηρεάζει, καὶ πόσο ἀπέραντος εἶναι ὁ σεβασμὸς καὶ ὁ πόνος μας στὰ ἔργα τῶν χειρῶν του...

Ἕνας καθρέφτης τῆς καλλιτεχνικῆς προσωπικότητος τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτη

ἦταν ἡ διακόσμηση τῶν δυὸ αἰθουσῶν καὶ τοῦ διαδρόμου τῆς Σχολῆς, στοὺς δυὸ φετεινοὺς ἀποκρηάτικους χορούς...

Αἴθουσες Σχολῆς ἦταν αὐτὲς ἢ σάλλες ὑπεραριστοκρατικῶν κέντρων;... Δὲν ὑπῆρξεν οὔτε μιὰ σπιθαμὴ τοίχου ἀδιακόσμητη... Ὅλα, μὰ ὅλα, οἱ πόρτες, τὰ παράθυρα, οἱ κουρτίνες, οἱ φεγγίτες, ἡ ὀροφή, ἦταν γεμᾶτα ἀπὸ πλούσια, καλαίσθητα, γουστόζικα ἀποκρηάτικα μπιμπελώ... Τὰ πάντα ἦταν γιορτινὰ καὶ ἄστραφταν, ἄστραφταν ἀπὸ πάστρα, ἀπὸ γοῦστο, ἀπὸ ἔμπνευση, ἀπὸ ἁπλότητα, ἀπὸ ὀμορφιά...

'Εφέτος ἡ διακόσμηση τῶν αἰθουσῶν τῆς Σχολῆς ξεπέρασε κάθε προηγούμενη, καὶ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἦταν ἡ πιὸ ἐπιτυχημένη ἀπὸ κάθε ἄλλη διακόσμηση τῆς κοσμικῆς 'Αθήνας...

Ἕνα μαγευτικὸ σύνολον ὀμορφιᾶς... ὅπου ἔβλεπες πιερόττους νὰ ὑποκλίνωνται, μαρκησίες νὰ χαμογελοῦν, καλλίγραμμες σπανιόλες νὰ χορεύουν... Κι' ἔβλεπες ἀκόμα κρινολίνα καὶ χρυσοκέντητα κοστούμια... πεταλουδίτσες πολύχρωμες σκαρφαλωμένες στὰ παράθυρα, ἐπάνω στὰ μεταξωτὰ λευκὰ κουρτινάκια... Κι' ἀκόμα σερπαντίνες σὲ χίλια σχέδια καὶ χίλιες γραμμές... καὶ χρώματα, καὶ λουλούδια, καὶ ἀποκρηάτικα πορτραῖτα, καὶ γοῦστο καὶ ποίηση, καὶ καλαισθησία...

Μιὰ εἰκόνα γοητευτικὴ παρουσίαζε τὶς δυὸ αὐτὲς Κυριακὲς ἡ Σχολή, σὲ στὺλ ἀποκρηάτικων, παληῶν, ἀρχοντικῶν καιρῶν...

Πόσοι κόποι χρειάστηκαν γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα!!!...

Πολλὲς μέρες πρὶν ὁ κ. 'Αρχιμανδρίτης ἐργάστηκε γιὰ νὰ δημιουργήσῃ αὐτὴν τὴν καλλιτεχνικὴ τελειότητα, γιὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι μας ἀπόρησαν, καὶ κάνανε τὶς πιὸ κολακευτικὲς κρίσεις γιὰ μᾶς...

Κι' ὕστερα ἀπὸ τὴ διακόσμηση ἡ ἐπιτυχημένη διάταξη τῶν τραπεζιῶν, κι ὁ στολισμὸς τοῦ κάθε τραπεζιοῦ μὲ ἐξαιρετικὸ γοῦστο, ἔκαναν πολλοὺς νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι γενικῶς οἱ χοροὶ αὐτοὶ τῆς Σχολῆς ἦταν οἱ λαμπρότεροι καὶ οἱ καλύτερα ὠργανωμένοι χοροὶ τῆς ἐφετεινῆς ἀποκρηᾶς.

Κι' ἀντικρυ ἀπ' τὰ τραπέζια τὸ ξύλινο βάθρο γιὰ τὴν ὀρχήστρα, τὰ ἀναλόγια, τὰ μικρόφωνα, ὁ ἐνισχυτής, τὸ μαγνητόφωνο, τὸ ράδιο, τὸ πικάπ, καὶ οἱ ἄλλες τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις τῆς Σχολῆς, ὑπεγράμμιζαν τὸν ἄρτιο καλλιτεχνικὸ ἐξοπλισμό της καὶ τὴν τεχνική της πληρότητα...

Κοπίασεν ὁ κ. 'Αρχιμανδρίτης γιὰ ὅλα... Γι' αὐτὸ καὶ οἱ καλλιτέχναι ἔσπευσαν νὰ τὸν ἐνισχύσουν πρόθυμα καὶ ἀνιδιοτελῶς.

Ἄ! οἱ καλοί μου φίλοι οἱ καλλιτέχναι, αὐτοὶ οἱ ἀφανεῖς ἥρωες τοῦ κοινωνικοῦ ἀγῶνα, αὐτοὶ οἱ ὑπέροχοι μαχηταὶ τοῦ γέλιου, καὶ οἱ θεματοφύλακες τῆς αἰσιοδοξίας!!!... Καὶ πόσα δὲν τοὺς ὀφείλουμε ὅλοι μας!!!.. Καὶ πόσα δὲν μᾶς προσφέρουν κάθε μέρα, κάθε νύχτα, κάθε ὥρα!!!... Εἶναι ἡ πιὸ ἀδικημένη τάξις, μὰ κι' ἡ πιὸ ἡρωϊκή... Δίχως αὐτοὺς δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε οὔτε στιγμή. 'Απὸ τὸ περιοδικὸ αὐτό, καὶ γιὰ λογαριασμὸ ὁλοκλήρου τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, τοὺς εὐχαριστοῦμε θερμά, μὲ ὅλη μας τὴν καρδιά, καὶ τοὺς διαβεβαιώνουμε ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη μας θὰ τοὺς συνοδεύῃ πάντα καὶ παντοῦ...

*

'Αλλά, ἂς ρίξουμε μιὰ σύντομη ματιὰ στοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀποκρηάτικους χορούς τῆς Σχολῆς, ὥστε νὰ σᾶς δώσουμε μερικὰ ἐπίκαιρα στιγμιότυπα, ἀρχίζοντας ἀπὸ τόν :

Χορὸ τῆς Σχολῆς 'Αρχιφυλάκων, ποὺ δόθηκε τὴν προπερασμένη Κυριακή, 16 Φεβρουαρίου, ἀπὸ τὶς 8 τὸ βράδυ μέχρι τὶς μικρὲς μεταμεσονύκτιες ὧρες, καὶ τὸν ὁποῖον ἐτίμησαν μὲ τὴν εὐγενική τους παρουσία οἱ κ. κ. Καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς.

Τὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα ἄρχισε μὲ τὴν ὀρχήστρα τῆς 'Αστυνομίας, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν ἀστυφύλακες τῆς Φιλαρμονικῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ ἐκλεκτοῦ

Μαέστρου Ὑπαστυνόμου κ. Μπουκουβάλα. Ἡ ὑπέροχη αὐτὴ ὀρχήστρα μας, ποὺ συνεχῶς μᾶς παρουσιάζει ὁλοένα καινούργιες ἐκπλήξεις καὶ ποὺ δίκαια καταχειροκροτήθηκε, ἄνοιξε τὸ πρόγραμμα μὲ χορευτικὴ μουσική... Ἔτσι σὲ λίγο ἡ πίστα γεμίζει ἀπὸ σφιχταγγαλιασμένα ζευγάρια, ποὺ στροβιλίζονται εὐτυχισμένα στὸν ρυθμὸ τοῦ Ταγκώ... Εἶναι ἡ πρώτη φάση ἐτούτη τοῦ χοροῦ καὶ τὸ κέφι δὲν ἔχει ἀξιοποιηθῆ. Εἶναι πάντως ζεστὴ ἡ ἀτμόσφαιρα, τὰ πρόσωπα χαμογελαστά, ἡ διάθεση εὐχάριστη καὶ τὸ ἐντελῶς οἰκογενειακὸ αὐτὸ γλεντάκι τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων, προμηνύεται ἐπιτυχημένο ὑπερβολικά.

Κι' ὅταν τὰ ζευγάρια κουράζονται, ἐμφανίζεται ἕνα διαλεχτὸ καλλιτεχνικὸ ντουέττο ποὺ καταχειροκροτεῖται ἐνθουσιωδῶς καὶ προκαλεῖ ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ.

Εἶναι ὁ καλὸς-καλὸς κι' εὐγενικός μας φίλος καὶ ὑπέροχος καλλιτέχνης ὁ **Πιέρρο Λοβάττι,** μὲ τὸν μόνιμο συνεργάτη μας καὶ δεξιοτέχνη πιανίστα **Νῖκο Πιτσόλο**... Εἶναι δυὸ ὀνόματα γιὰ μᾶς τόσο γνωστὰ κι' ἀγαπημένα, ποὺ δὲν χρειάζονται συστάσεις καὶ ἐπαίνους. Πάντα καὶ παντοῦ μᾶς βοήθησαν. Πάντα καὶ παντοῦ στάθηκαν κοντά μας.

Κι' ὁ Πιέρρο Λοβάττι ἀρχίζει τὸ πρόγραμμά του μὲ διάφορα ἑλληνικὰ καὶ ξένα τραγούδια, ἀπὸ τὸ πλούσιο ρεπερτόριό του, ξεσηκώνοντας θύελλα χειροκροτημάτων. Τὸν συνοδεύει πάντα ὁ ἐξαίρετος Νῖκος Πιτσόλος, ὁ ὁποῖος ὄχι ἁπλῶς χειροκροτεῖται, ἀλλὰ κυριολεκτικὰ ἀποθεώνεται.

Μετὰ τὸν Πιέρρο Λοβάττι, ἔχει τὸν λόγο καὶ πάλι ἡ ἀστυνομικὴ ὀρχήστρα, καὶ ἡ πίστα ξαναγεμίζει, ἐνῷ προσφέρονται τὰ πρῶτα κοτιγιὸν καὶ ξετυλίγονται οἱ πρῶτες σερπαντῖνες. Τὸ κέφι ἀρχίζει νὰ σημειώνῃ ἄνοδο...

Στὴ συνέχεια γίνεται ἕνα μικρὸ μουσικὸ διάλειμμα, γιὰ νὰ προσφερθοῦν πλούσιοι κι' ὀρεκτικοὶ μεζέδες μὲ τὸ ἀπαραίτητο κοκκινέλι... Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ κ. Μπουκουβάλας παίζει μὲ τὸ βιολί του διάφορα μουσικὰ κομμάτια δικῆς του συνθέσεως, ἐνῷ ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης, πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, πηγαινοέρχεται φροντίζοντας τοὺς καλεσμένους του, σὰν καλὸς οἰκοδεσπότης.

Ἀκολουθεῖ γενναῖο φαγοπότι, κι' ὕστερα καὶ πάλι χορός... Νέες σερπαντίνες... Καὶ κομφετί... Καὶ τὰ φῶτα χαμηλώνουν, σβύνουν ὁλότελα, γιατὶ τ' ἀντικαθιστοῦν πολύχρωμα μικρὰ φωτάκια... Ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης πρῶτος στὴν πίστα... Καὶ τὸ κέφι κορυφώνεται, καὶ μία εὐτυχία ζεστὴ ἀγγαλιάζει τὶς καρδιές... Ἐνῷ οἱ δόκιμοι Ἀρχιφύλακες, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ λαμβάνουν μέρος σὲ χορὸ τῆς Σχολῆς, ἀποροῦν καὶ κυττάζουν μὲ θαυμασμὸ ὁλόγυρά τους, ὥσπου στὸ τέλος παραδίνονται σ' ἕνα τρελλὸ ἀποκρηάτικο κέφι.

Καὶ ὁ χορὸς συνεχίζεται... Ὥσπου κάποτε ἡ αἴθουσα σείεται ἀπὸ θερμά, παρατεταμένα κι' ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα, ποὺ ὑπογραμμίζουν στὴν ἄφιξη τοῦ πιὸ καλοῦ ἀνάμεσα στοὺς πιὸ καλοὺς φίλους μας, τοῦ τραγουδιστῆ μὲ τὴ βελούδινη φωνή, ποὺ πάντα ἔδωσε πρόθυμα τὸ ὅμορφον «παρών» του σὲ κάθε καλλιτεχνική μας ἐκδήλωση, τοῦ **Γιώργου Λουκᾶ,** μὲ τὴν κιθάρα του, ποὺ πλησιάζει στὸ μικρόφωνο, μαζὶ μὲ τέσσερις ἄλλους κιθαρίστες τοῦ συγκροτήματός του.

Τραγουδᾷ στὴν ἀρχὴ ὁ Γιῶργος ἕνα πὸρ-πουρὶ ἀπὸ διάφορα ἑλληνικὰ τραγούδια, κι' ὕστερα ἀρχίζει μιὰ ἐπιλογὴ ἀπὸ τραγούδια ἐλαφρά, παληά, μοντέρνα, λαϊκὰ καὶ δημοτικὰ καὶ δίκαια καταχειροκροτεῖται.

Κι' ἐνῷ τὸ κέφι ἔχει φτάσει στὸ ζενὶθ του διαδέχεται τὸν Λουκᾶ ἡ ἀστυνομικὴ ὀρχήστρα, μὲ μοντέρνους χορευτικοὺς ρυθμούς, στοὺς ὁποίους διακρίνεται ὁ Νάκης, ὁ νεαρὸς γιὸς τοῦ Διευθυντοῦ μου, μὲ παρτεναίρ του μιὰ μικρὴ χαριτωμένη κοπέλλα.

Μετὰ τὸ χορευτικὸ αὐτὸ ἐνσταντανὲ ἐμφανίζεται, καταχειροκροτούμενος, ἕνας ἀθηγητὴς ἀκκορντεὸν τῆς Σχολῆς Πορτοκάλλη, ποὺ μισὴ ὥρα παίζει μὲ τὸ ἀκκορ-

ντεόν του χορευτικὴ μουσική, ξαναγεμίζοντας τὴν πίστα μὲ ζευγάρια καὶ τὴν καρδιὰ κέφι καὶ εὐτυχία...

'Αλλὰ εἶναι ὥρα οἱ χορευταὶ νὰ ἀναπαυθοῦν. Στὸ μεταξὺ θὰ γίνῃ ἕνα μουσικὸ διάλειμμα...

Μέσα σ' ἕνα χείμαρρο χειροκροτημάτων καὶ ἐπιδοκιμασιῶν ἐμφανίζεται ἡ γλυκειὰ κι' εὐγενικὴ **Ἔρρη Βάσση** τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, ποὺ μαγεύει τοὺς καλεσμένους μας μὲ τὴν ἁπαλὴ φωνή της καὶ ἐνθουσιάζει ἀφάνταστα μὲ τὸ ραφιναρισμένο μπρίο της. Τὴ συνοδεύει στὸ πιάνο ἕνας διαλεχτὸς πιανίστας καὶ θερμὸς φίλος τῆς 'Αστυνομίας, ὁ πιανίστας τοῦ «'Ακροπόλ» κι' εὐγενικὸς φίλος **Χριστόφορος Σκολαρῖκος**, ποὺ ζωηρὰ χειροκροτεῖται ἀπὸ ὅλους.

Μετὰ τὴν Ἔρρη Βάσση προστίθεται μιὰ νέα, χαριτωμένη καλλιτέχνις, νέα μὰ γεμάτη ὑποσχέσεις γιὰ τὸ μέλλον, ἡ καλόκαρδη καὶ μπριόζα **Μαίρη Μακρῆ**, καταχειροκροτηθεῖσα.

'Ακολουθεῖ καὶ πάλι χορευτικὴ μουσικὴ μὲ τὴν ὀρχήστρα μας, ἐνῷ οἱ ὧρες κυλοῦν γοργά, μέσα σ' ἕνα πανδαιμόνιο κεφιοῦ κι' ἕνα πανζουρλισμὸ χαρᾶς, ὅπου ὅλοι γλεντοῦν κι' ὅλοι διασκεδάζουν, χορεύοντας, γελῶντας καὶ μερικοί... τρώγοντας καὶ πίνοντας ἀγρίως...

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνακαλύπτεται ἕνα... ἀκαταμάχητο καλλιτεχνικὸ ταλέντο καὶ ἀποθεώνεται. Εἶναι ὁ γνωστός μας Τᾶσσος Γκότσης, ὁ ἐξαίρετος τζὰζ μπανίστας τῆς ὀρχήστρας μας, ποὺ ἐκτελεῖ διάφορα νούμερα καὶ σπαρταριστὲς μιμήσεις...

Κι' ὕστερα ἡ ὀρχήστρα γίνεται ἀφορμὴ νὰ ξεσπάσῃ ἕνα τρικούβερτο ἑλληνικὸ γλέντι, καθὼς παίζει λεβέντικους δημοτικοὺς σκοπούς... Εἶναι 4 τὸ πρωΐ... Κι' ὅλοι εἶναι πιασμένοι σὲ διάφορους μικροὺς καὶ μεγάλους κύκλους καὶ μὲ καπέλλα στὸ κεφάλι, ἀμέριμνοι, ξένοιαστοι, ἀληθινὰ εὐτυχισμένοι σέρνουν τὸ χορό, γράφοντας ἔτσι μιὰ ὁμορφη-ὁμορφη σελίδα στὸν ἀποκρηάτικο χορὸ τῆς Σχολῆς 'Αρχιφυλάκων, ποὺ παρὰ τὸν οἰκογενειακό του χαρακτῆρα, γνώρισε ἐφέτος μιὰ μεγάλη-μεγάλη ἐπιτυχία.

*

Μὰ ἐλλείψει χώρου, ἂς κλείσουμε τὴν χορευτικὴ παρένθεση τοῦ Καρναβαλιοῦ τῆς Σχολῆς 'Αρχιφυλάκων, γιὰ νὰ μιλήσουμε λίγο καὶ γιὰ τόν:

Χορὸ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, ποὺ δόθηκε τὴν περασμένη Κυριακὴ 23 Φεβρουαρίου, ἀπὸ τὶς 9 τὸ βράδυ ἴσαμε τὶς 6 τὸ πρωΐ τῆς Δευτέρας, μέσα σὲ συνεχεῖς καλλιτεχνικὲς ἐκπλήξεις, νούμερα καὶ μία πρωτοφανῆ κοσμοσυρροή...

'Η 'Αστυνομικὴ Σχολὴ μὲ τὸ χορὸ αὐτὸν ἐθριάμβευσε. 'Η 'Αστυνομικὴ Σχολὴ διεκρίθη. 'Ο χορὸς αὐτὸς εἶχε ποιότητα, εἶχε καρδιά, εἶχεν ἐπισημότητα, ἦταν πλημμυρισμένος ἀπὸ ἕνα ἀνυπέρβλητο μεγαλεῖο. Γι' αὐτὸ τὸν ἐτίμησαν οἱ πιὸ διαλεχτοὶ ἀντιπρόσωποι τῆς 'Αθηναϊκῆς Κοινωνίας... 'Η κοσμικὴ 'Αθήνα ἔδωσε τὸ παρόν, πλάϊ σὲ 'Ανωτάτους 'Αξιωματούχους τοῦ Στρατεύματος, σὲ ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν, σὲ διακεκριμένους καθηγητὰς καὶ σὲ ἄφθονη ἀριστοκρατικὴ ἐπισημότητα. Κυρίες κομψές, πανέμορφες δεσποινίδες, πλάϊ σὲ κομψοὺς καβαλλιέρους συνέθεσαν ἕνα ἀκριβὸ σύνολο ποὺ ἄστραφτε καὶ ἔδινε μιὰ βελούδινη νότα στὸν 'Αποκρηάτικο χορό μας. Κι' ἀκόμα οἱ 'Αντιπροσωπεῖες τῶν ἄλλων Σωμάτων καὶ Ὅπλων, μὲ τοὺς εὐσταλεῖς καὶ λεβέντες μαθητάς των, ἔκανε πιὸ ἀκριβὴ τὴν εἰκόνα καὶ πιὸ λαμπρὴ τὴν συνάθροιση... Ὅλα ἔλαμπαν... Κι' ἔλαμπαν πιότερο τὰ 40 νεαρὰ παλληκάρια τῆς Σχολῆς μας, οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι, ποὺ, μὲ τὴν εὐγένεια καὶ τὸ ἦθος τους, ἄφησαν ὑπέροχες ἀναμνήσεις στοὺς ὑψηλοὺς προσκεκλημένους μας.

Τὸν χορὸ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους:

'Ο 'Αρχηγὸς τοῦ 'Αστυν. Σώματος, κ. Ν. Κόκκινος, ὁ Διοικητὴς τῆς Στρατ. Σχολῆς Εὐελπίδων, Ταξίαρχος κ. Παπαγεωργόπουλος μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ

Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἰκάρων κ. Μαρμαρᾶς, μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἀξ/κῶν Χωροφυλακῆς Συν/ρχης κ. Καρατῶλος, ἡ Κα καὶ ὁ Κος Μπράουν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀποστολῆς, ὁ ἐ. ἀ. Ναύαρχος κ. Χατζηκωνσταντῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας του, οἱ καθηγηταὶ τῆς Σχολῆς : κ. Τζαβέλας, Ταξίαρχος Στρατιωτ. Δικαιοσύνης, μετὰ τῆς οἰκογενείας του, κ. Τούσης, Εἰσαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου, μετὰ τῆς συζύγου του, κ. Γαλανός, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου μετὰ τῆς συζύγου του, κ. Παπαζαχαρίου, Καθηγητὴς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς, μετὰ τῆς οἰκογενείας του, κ. Καψάσκης, Προϊστάμενος Ἰατροδικαστικῆς Ὑπηρεσίας Ἀθηνῶν, κ. Γλυκοφρύδης, Πάρεδρος Συμβουλίου Ἐπικρατείας, κ. Πρόκος Καθηγητὴς Πανεπιστημίου, κ. Γιαννούλης Ταγματάρχης, ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς κ. Σπυρόπουλος, μετὰ τῆς θυγατρός του, ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς κ. Τσίπης, μετὰ τῆς συζύγου του.

Παρέστησαν ἐπίσης : ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Πειραιῶς κ. Κανελλόπουλος, μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ δικηγόρος κ. Τσόχας μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Διευθυντὴς Ὑποδ/νσεως Γεν. Ἀσφαλείας κ. Καραμπέτσος, μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Διοικητὴς Ὑποδ/νσεως Τροχαίας Κινήσεως κ. Μαρκόπουλος, μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἀξ/κῶν Χωρ/κῆς Ἀντ/ρχης κ. Παρίσης, μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Ἀντ/ρχης Χωρ/κῆς κ. Χαλδούπης, μετὰ τῆς συζύγου του, οἱ Ἀστυνομικοὶ Δ/νταί : κ. Πουλικάκος, μετὰ τῆς οἰκογενείας του, κ. Καραχάλιος μετὰ τῆς συζύγου του, κ. Τασσιόπουλος μετὰ τῆς συζύγου του, κ. Βερελῆς μετὰ τῆς συζύγου του καὶ κ. Χαλοῦλος μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ καθηγητὴς χοροῦ κ. Κουσιάδης, μετὰ τοῦ Ὁμίλου πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Χορῶν, ὁ Δ/ντὴς τοῦ Περιοδικοῦ «Μοντέρνο» καὶ «Ἑλληνικὸ Τραγούδι», συγγραφεὺς καὶ συνθέτης κ. Κ. Μάνεσης, μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ἅπαντες οἱ Ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς, Ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν Εὐελπίδων, Ναυτικῶν Δοκίμων, Ἰκάρων καὶ Χωρ/κῆς, οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Τσιοῦγκος καὶ Στόκας, μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπισήμων.

Κι' ἡ φλόγα τῆς ἀποκρηάτικης τρέλλας τοῦ χοροῦ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ἄναψε μὲ μιὰ καλλιτεχνικὴ ἀττραξιόν, ὁλότελα ἀστυνομική. Μὲ τὴν τονισμένη καὶ μελῳδικὴ χορῳδία τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, πού, ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ κ. Μπουκουβάλα τραγούδησε 5 παληὲς Ἀθηναϊκὲς καντάδες, καὶ καταχειροκροτήθηκε.

Ὁ Ἀρχηγός μας κ. Ν. Κόκκινος συνομιλεῖ μὲ τὴν Κα Ἀρχιμανδρίτου, ἐνῷ τὸ ... βάλς ἐξακολουθεῖ. Διακρίνονται ἡ Κα Τζαβέλλα (ἀριστερὰ) καὶ ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἀξ/κῶν Χωροφυλακῆς κ. Καρατῶλος (δεξιά).

Ἀξίζει κάθε ἔπαινος στὸν κ. Μπουκουβάλα, πού ἐκ τῶν ἐνόντων συγκρότησε καὶ διευθύνει, μιὰ τέτοια διαλεχτὴ χορῳδία

Κι' ὕστερα ἀνοίγει τὸ χορευτικὸ πρόγραμμα ἡ Ἀστυνομικὴ ὀρχήστρα τοῦ κ. Μπουκουβάλα μὲ τὴν κομπαρσίτα.

Τὰ πρῶτα ζευγάρια λικνίζονται στὴ μέση τῆς σάλλας, ἐνῷ ὁλοένα καταφθάνουν καὶ καινούργιοι ἀπρόσκλητοι ἐπίσημοι, κι' ὁ χῶρος σὲ λίγο γεμίζει ἀσφυκτικά.

Σιγὰ-σιγὰ τὰ ζευγάρια πληθαίνουν, ὥσπου στὸ τέλος οἱ περισσότεροι καλε-

σμένοι μας ἔχουν σηκωθῆ καὶ στροβιλίζονται στὴν πίστα, ξένοιαστοι κι' εὐτυχισμένοι.

Περνᾷ ἔτσι μιὰ ὥρα σχεδόν, κι' οἱ χορευταὶ κουράζονται, κι' ἀποζητοῦν κάποιο κάθισμα... Τότες παρουσιάζεται εὐγενικὸς ὅπως πάντα, πρόθυμος ὅπως συνήθως, διαλεχτὸς καὶ καλόκαρδος ὁ **Γιῶργος Πάρης,** ὁ πολυσύνθετος τραγουδιστὴς καὶ κομφερασιέ, ποὺ ἔχει κατακτήσει τὴν ἑλληνικὴ Κοινωνία μὲ τὴν τέχνη καὶ τὴν εὐγένειά του...

Τὰ χειροκροτήματα ποὺ ἀκολουθοῦν συνεχίζονται ἐπὶ πολλὰ λεπτά. 'Ο Πάρης ἐνθουσίασε...

Καὶ μὲ ταχὺ ρυθμὸ τὸν διαδέχεται ἡ ἀστυνομικὴ ὀρχήστρα, ποὺ παίζει ἕνα ταγκώ, ποὺ συνέθεσεν ὁ κ. Μπουκουβάλας. Στὸ μεταξὺ κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους, πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν καλεσμένων μας, κάτι πελώριοι, πλούσιοι δίσκοι μ' ἕνα σωρὸ καλοφτειαγμένους καὶ ὑπερχορταστικοὺς μεζέδες μέσα, καὶ ἄφθονο κρασί... Οἱ... ἱπτάμενοι αὐτοὶ δίσκοι, προσγειώνονται ὁμαλά, ἀπὸ πεντακάθαρους σερβιτόρους ἐπάνω στὰ τραπέζια καὶ ἀρχίζει ἡ... ἡρωϊκὴ συμφωνία τῶν στομάτων. Τὸ φαγοπότι γενικεύεται, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ μέσα στὴν αἴθουσα ὅλοι... μασοῦν, ἐνῷ ἡ ὀρχήστρα παίζει τὸ γνωστὸ λάϊκὸ τραγουδάκι :

'Ο Διευθυντὴς μας κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτης, ἡ Κα καὶ ἡ Δνὶς Χατζηκωνσταντῆ, μπροστὰ στὸ ... φωτογραφικὸ φακό. 'Απέναντί των ὁ Ναύαρχος ἐ.ά. κ. Χατζηκωνσταντῆς. Στὸ βάβάθος ὁ Δ/ντὴς Πειραιῶς κ. Κανελλόπουλος καὶ δεξιά του ἡ Δνὶς Τζαβέλλα.

«...κι' ὅσα εἶχα καὶ δὲν εἶχα
μοῦ τὰ μάσησες...».

Κι' ὅταν... ἠρεμοῦν κάπως τὰ πνεύματα καὶ τὰ στομάχια στηριχθοῦν καὶ εὐφρανθοῦν, ἀρχίζουν τὰ πόδια νὰ θέλουν κι' αὐτὰ νὰ ξεμουδιάσουν... Πάνω στὴν ὥρα νὰ ὁ **Γιῶργος Λουκᾶς** μὲ τὴν κιθάρα του καὶ μὲ τὰ ὡραῖα του τραγούδια... Καλησπερίζει... Τὸν καταχειροκροτοῦν... 'Αρχίζει νὰ τραγουδᾷ... κι' ἀρχίζουν νὰ χορεύουν...

Καίγεται τὸ πελεκοῦδι... Προσφέρονται κοτιγιόν... Κομφετὶ καὶ σερπαντίνες ἐξαπολύονται στὸ διάστημα, καὶ τὸ γλέντι παίρνει πιὰ τὴ μορφὴ τῆς ἀποκρηάτικης τρέλλας...

'Η πίστα δὲν χωράει ἄλλους... Ἂν μάλιστα ἦταν κανένας ἀστυφύλακας τῆς Τροχαίας μέσα, θἄγραφε πολλοὺς ὡς «ὑπεραρίθμους». Καὶ τὸ καράβι τῆς φαντασίας ξεκινάει γιὰ τὸ ἄγνωστο... Γέρνουν οἱ ντάμες στοὺς ὤμους τῶν καβαλιέρων τους... τραγουδοῦν αὐτοὶ χορεύοντας... Χορεύουν ὅλοι... 'Ακόμα καὶ ὁ μάγειρος στὸ μπὰρ χορεύει κρατῶντας τὴν κουτάλα του. Ὕστερα ὁ **Γιῶργος ὁ Λουκᾶς** σταματᾷ... Μισὸ μονάχα λεπτὸ σιωπὴ καὶ μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα συνεχίζεται τὸ πρόγραμμα, μὲ μιὰ μεγάλη-μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἔκπληξη τῆς Σχολῆς, τὴ διεθνῆ ἀττραξιὸν κὸν-τι-κάρ... Καὶ οἱ ἀδελφοὶ **Καρδάση** μὲ τὰ ἔξη ὄργανά τους ἐμφανίζονται. 'Αναστατώνεται τὸ σύμπαν ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα, καθὼς οἱ ἀδελφοὶ **Καρδάση** ἀρχίζουν... 'Ο κόσμος ὅλος ξεχνιέται βλέποντας κι' ἀκούοντας... Θεῖο ἄκουσμα. 'Ο

ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀδελφοὺς ἐναλλάσσει τόνα μὲ τ' ἄλλο ὄργανο, καὶ τραγουδᾷ ἐνῷ ὁ ἄλλος τὸν συνοδεύει μὲ τὸ ἀκκορντεόν. Ἀρχίζουν μὲ τὴν Γρανάδα καὶ συνεχίζουν μὲ διάφορα ξένα τραγούδια... Γεμίζει ἡ φαντασία βαρκοῦλες καλοτάξειδες... ἁπλώνεται ὁλόγυρα μιὰ γαλάζια ἔκσταση... ὥσπου ξαφνικὰ τὸ ξένο τραγούδι, τὸ διαδέχεται ἕνα λαϊκό, κι' ἄλλο, κι' ὕστερα ἕνα δημοτικό... Τὸ κλαρίνο ἔχει τώρα τὸν λόγο κι' ὅλοι ἐνθουσιάζονται καὶ καταχειροκροτοῦν... Εἶναι, πράγματι, καταπληκτικοὶ αὐτοὶ οἱ δυὸ ἀδελφοί...

Μετὰ τὴν ὅμορφη αὐτὴ ἀττραξιόν, κι' ἐνῷ σερβίρονται πάντα μεζέδες καὶ κρασί, ἀκολουθεῖ μιὰ ἄλλη πολὺ-πολὺ μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἔκπληξη... Ἕνας καλλιτέχνης ἀκαταμάχητος... Ἕνας ἄνθρωπος ἀσύγκριτος... Μιὰ χρυσῆ καρδιά... Ποιὸς δὲν τὸν ξέρει; Ποιὸς δὲν τὸν ἔχει καταχειροκροτήσει; Ποιὸς δὲν τὸν ἀγαπᾷ; Ποιὸς δὲν τὸν ἔχει κλείσει μέσα στὴν καρδιά του;... Ἐμφανίζεται ὁ βασιληᾶς τοῦ Γέλιου, ὁ πιὸ ραφιναρισμένος κωμικός μας, ὁ κορυφαῖος τῶν καλλιτεχνῶν μας: **Ντῖνος Ἠλιόπουλος**... Αὐτὸ ποὺ ἀκολουθεῖ μόνον σὰν διατάραξη τῆς κοινῆς ἡσυχίας μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ... Ὄρθιοι ὅλοι χειροκροτοῦν, φωνάζουν... Ὁ Ντῖνος Ἠλιόπουλος κυριαρχεῖ μέσα στὸν κόσμο τῶν καλεσμένων μας... Ὁ Ντῖνος Ἠλιόπουλος (ὅπως ἦταν φυσικὸ) ἀποθεώνεται... Κάθε του ἀνέκδοτο, κάθε του φράσις, κάθε του λέξις καλύπτεται ἀπὸ ἕνα ζεστὸ-ζεστὸ παρατεταμένο χειροκρότημα.

Ἀλλὰ μετὰ τ' ἀστεῖα ἦρθε ἡ ὥρα καὶ γιὰ κάτι σοβαρό, κάτι ἐπιστημονικὸ καὶ ἐγκυκλοπαιδικῶς ὠφέλιμο...Ἔτσι, πλησιάζει στὸ μικρόφωνο ὁ Ἰατροδικαστὴς **κ. Καψάσκης** ποὺ μᾶς προσφέρει τόσα... κωμικὰ εὑρήματα, ὥστε πράγματι στὸ τέλος μένει ὄρθιος μπροστὰ σὲ πτώματα... σὲ πτώματα ἀπὸ γέλια... Εἶναι μοναδικὸς γιὰ κοσμικὲς συγκεντρώσεις ὁ κ. Καψάσκης... Καὶ δίκαια τὸν ζητοῦν σὲ κάθε γιορτή μας.

Κι' ὕστερα ἡ χαριστικὴ βολή... Καὶ τὶ βολή!!! Κατὰ ριπάς... Ὅ,τι ἀπόμεινε ἀπὸ τὸν Ἠλιόπουλο καὶ τὸν Καψάσκη, ἦρθε νὰ τ' ἀποτελειώσῃ μιὰ πραγματικὰ διαλεχτὴ καλλιτέχνις, ποὺ τὸ ταλέντο της εἶναι καταπληκτικό. Μιὰ φίλη τῆς Ἀστυνομίας καὶ φίλη ὅλου τοῦ κόσμου. Γιατὶ ὅλοι τὴν λατρεύουν, κι' ὅλοι τὴν ἀποζητοῦν. Σκεπάζει μὲ τὴν παρουσία της ἕνα μεγάλο-μεγάλο κομμάτι τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς. Θὰ καταλάβατε ἀσφαλῶς γιὰ ποιὰ σᾶς μιλῶ... Γιὰ ποιὰν ἄλλη; Γιὰ τὴν **Γεωργία Βασιλειάδου**. Ἡ ἐμφάνισή της ἀναστατώνει. Αὐτοὶ ἐδῶ δὲν χειροκροκροτοῦν.Φωνάζουν, κτυπιοῦνται ὁλόκληροι, μόλις ἀντικρύζουν τὴν ἀγαπημένη τους Γεωργία, τὸ εἴδωλό τους νὰ πλησιάζῃ στὸ μικρόφωνο. Ἐκεῖ ἡ Βασιλειάδου ἐκτελεῖ 8—9 κωμικὰ νούμερα, συνεχῶς καταχειροκροτουμένη.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀστυνομικῆς Ἀποστολῆς μετὰ τῆς Κας Μπράουν, ὁ Καθηγητὴς κ. Γαλανὸς (ἀριστερὰ) καὶ ἡ Κα Τσίπη (δεξιά).

Κι' ὕστερα τὰ σκηνικὰ ἀλλάζουν, ἕνα καινούργιο «νούμερο». Εἶναι ὁ καθηγητὴς τοῦ χοροῦ καὶ καθηγητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν κ. **Γ. Κουσιάδης** μὲ

6—7 εὐσταλεῖς εὐζώνους, ποὺ μπαίνουν χορεύοντας στὴ σάλλα δημοτικοὺς χορούς, μὲ τὴ συνοδεία βιολιοῦ καὶ κλαρίνου. 'Η ἐμφάνιση αὐτὴ ἠλεκτρίζει καὶ καταχειροκροτεῖται. Κι' ὕστερα λίγος χορός... Τὰ φῶτα χαμηλωμένα... Τὸ κέφι μεσουρανεῖ... οἱ σερπαντῖνες ἔχουν τυλίξει τὴν αἴθουσα μὲ πολύχρωμες ἁλυσσίδες... Κι' ὅλοι γλεντοῦν... Κανεὶς δὲν μένει... ἄνεργος... "Ολοι κινοῦνται, χορεύουν, γελοῦν, καλαμπουρίζουν, τρῶνε, πίνουν, τραγουδοῦν...

'Η ὥρα εἶναι 3 καὶ τὸ κέφι μεσουρανεῖ... Κατὰ πῶς τὰ βλέπω τὰ πράγματα, θὰ κρατήσῃ καὶ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα ὁ χορός...

Τώρα νέο κῦμα χειροκροτημάτων ξεσπᾷ, καθὼς πλησιάζει στὸ μικρόφωνο ὁ κορυφαῖος τῶν κομφερασιὲ τῆς πατρίδος μας καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄριστους κωμικούς μας, ὁ γνωστὸς ἀπὸ τοὺς ραδιοφωνικοὺς Σταθμούς, ἀπὸ τὰ θέατρα καὶ τοὺς κινηματογράφους, καὶ διαλεχτὸς φίλος τῆς 'Αστυνομίας **Τάκης Μηλιάδης,** ποὺ ξετρελλαίνει τοὺς πάντες μὲ τὴν ἄφθαστη τέχνη του καὶ τὴν καλή του καρδιά...

Οἱ κ.κ. Τούσης, Εἰσαγγελεὺς 'Αρείου Πάγου καὶ Καραμπέτσος Διοικητὴς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν, μετὰ τῶν συζύγων των.

Κι' ὁ χορὸς ὕστερα συνεχίζεται μὲ «Καλύψω», ὅπου καὶ πάλιν ἔχει τὸ λόγο ὁ Νάκης καὶ οἱ νέοι τῆς συντροφιᾶς μας. Σὲ λίγο τὴν ἡσυχία τῆς αἴθουσας θὰ τὴν ταράξουν νέα δυνατὰ κι' ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα... Αὐτὰ εἶναι γιὰ τὸν πιὸ ἀγαπημένο μας Διευθυντὴ νυκτερινοῦ Κέντρου Μ. Παρασκευᾶ, ποὺ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς φέρῃ ὁλόκληρο τὸ καλλιτεχνικὸ συγκρότημα τοῦ Κέντρου του, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεχωρίζει μὲ τὴν ὁμορφιά της καὶ τὴν ἁπαλῆ βελούδινη φωνή της, ἡ μικρούλα γόησσα, ἡ γλυκειὰ **Κίκα Πόλλη.**'Επίσης ἡ γοητευτικὴ βεντέττα καὶ ἠθοποιός, ἡ πανέμορφη **Τζίνα Στάρ.** Καὶ τὶς δυὸ αὐτὲς διαλεχτὲς κι' ἀγαπημένες καλλιτέχνιδες μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ εὐχαριστοῦμε.

Τώρα ἐμφανίζεται τὸ μοναδικὸ στὴν Πατρίδα μας τρίο, τὸ μελωδικό, τὸ ὑπέροχο **τρίο Μπριλλάντε** καὶ ἐνθουσιάζει τοὺς πάντας. Καὶ πάλι ἡ ὀρχήστρα μας... Πανζουρλισμὸς κεφιοῦ... Καὶ γλέντι... Καὶ χορός... ἐνῶ προσφέρονται φροῦτα... καὶ τὸ φαγητὸ συνεχίζεται...

Λένε ὅτι ὁ καλὸς νοικοκύρης κρατεῖ γιὰ τὸ τέλος τὸ καλὸ κρασί. Κάτι τέτοιο συνέβη καὶ μὲ μᾶς, ποὺ προσφέραμε τὸ πιὸ δυνατὸ καλλιτεχνικὸ κρασὶ στὸ τέλος...

Τὸ πιὸ δυνατὸ καλλιτεχνικὸ κρασὶ τ' ἀντιπροσωπεύει στὴν προκειμένη περίπτωση μιὰ ὑπέροχη καλλιτέχνις καὶ γυλκειὰ κυρία, ἡ βασίλισσα τῆς βραδυᾶς καὶ τῆς καρδιᾶς μας, ἡ γνωστή σας Κα **Λέλα Μαρτίνι** ἡ ὁποία ἄφησε φεύγοντας τὶς πιὸ διαλεχτὲς ἀναμνήσεις. "Ας εἶναι βεβαία ὅτι πάντα καὶ παντοῦ θὰ τὴ θυμώμαστε, καὶ θὰ τὴν ἀγαπᾶμε... Καὶ πάλι λίγη ὀρχήστρα... Χορός... Κέφι... Τραγοῦδι...'Η φετεινὴ γιορτὴ εἶναι πραγματικὰ μεγαλειώδης.

"Ωρα 4.30'... Μιὰ ἀκόμα μεγάλη-μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἔκπληξη τῆς Σχολῆς... 'Ο γνησιώτερος ἑρμηνευτὴς τῶν δημοτικῶν μας τραγουδιῶν, τὸ ἀηδόνι τῶν καλλι-

τεχνῶν μας, ὁ **Δημήτρης Ζάχος** μὲ ὅλο του τὸ συγκρότημα, ποὺ προκάλεσε ἀληθινὸ συναγερμὸ ἐνθουσιασμοῦ. Ὁ Δημήτρης Ζάχος εἶναι τὸ καμάρι μας... Εἶναι ἡ μεγάλη μας ἀγάπη... Καὶ τὸν εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴν συμμετοχή του στὸ πρόγραμμά μας.

Τώρα... Ἀλλὰ ἂς βάλουμε φρένο... Ὁ χῶρος ποὺ εἴχαμε στὴ διάθεσή μας ἐξαντλήθηκε... Ἂς διακόψουμε τὴν περιγραφή μας λοιπὸν ἀφοῦ τονίσουμε καὶ πάλι ὅτι ὁ χορὸς αὐτὸς τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ἦταν ὁ καλύτερος χορὸς τῆς Ἀθήνας...

.....

.....

Τώρα ξημέρωσε... Τὰ σκοτάδια χάθηκαν, μαζὶ μὲ τὸ Καρναβάλι... Ὅμως μέσα στὶς καρδιές μας θὰ ζῇ πάντα καὶ θὰ βασιλεύῃ ἡ χρυσῆ εὐτυχία ἐκείνων τῶν στιγμῶν... τῶν στιγμῶν ποὺ ζήσαμε στὸν φετεινὸ ἀποκρηάτικο χορὸ τῶν Σχολῶν...

ΣΠΥΡΟΣ ΠΗΛΟΣ

Εἰς τὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα

«Οὔτοι ἔγωγε ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἰδέσθαι»

(Ὅμηρος)

Ἑλλάδα, κόρη ἀθάνατη, γλυκειά, γαλανομάτα, ἀπόψε ἀναπόλησα, καθὼς καθόμουνα σκυφτὸς σ' ἔλατο ἀπὸ κάτω, τῆς δόξας σου τὰ σκαλοπάτια τὰ γαλάζια.

Σὲ εἶδα, σὲ καμάρωσα τ' ἅγιο φῶς τῆς Τέχνης, τῆς Σοφίας καὶ τῆς Μούσας νὰ σκορπᾷς.

Εἶδα τὸ πνεῦμα ἀδάμαστο, λεύτερο στὴν ὠδή, τὸν στίχο νὰ συστρέφεται στῆς δάφνης τὸ κλαδὶ καὶ σ' ὅλη γύρω του τὴν γῆ ν' ἀντιλαλῇ: Ἑλλάς!

Εἶδα φῶτα ἄμετρα, γαλάζια, κόκκινα καὶ ροζ μαργαριτάρια καὶ μπριλάντια, μὲ ἀνέσπερο ἕνα φῶς, νὰ σκίζουν τὰ γύρω σκοτάδια μὲ μιὰν λαμπράδα σὰν τοῦ ἥλιου, μάνα μου, δαφνοστεφῆ μου Ἑλλάδα!

Κι' εἶδα τὴν σμίλη στ' ἅγια σου, τὰ θεῖα, χώματά σου τοὺς ἥρωας καὶ τοὺς θεοὺς νὰ φέρνῃ ἐδῶ σιμά σου καὶ στάθηκα καὶ θαύμασα τὸ θαῦμα τῶν θαυμάτων, ποὺ στὴν Ἀθήνα ὕψωσες, ὦ γῆ τῶν Ἀθανάτων!

Σ. ΧΑΝΔΡΗΣ

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 7ΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

(26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ - 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1957)

Ὑπὸ τοῦ τέως Ἐφέτου καὶ Πράκτορος εἰς τὰ Μικτὰ Διαιτητικὰ Δικαστήρια, Γεν. Γραμματέως τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου καὶ μέλους τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρείας Ποινικοῦ Δικαίου
κ. **ΧΡΙΣΤΟΥ Π. ΓΙΩΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

10. Ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ 2ου θέματος.
11. Πορίσματα ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ 2ου θέματος.
Α) Γενικὰ συμπεράσματα.
Β) Σπουδαὶ Ἐγκληματολογικαὶ καὶ Ἐπιστημονικῆς—Τεχνικῆς Ἀστυνομίας.
Γ) Φάκελλος «προσωπικότητος» τοῦ κατηγορουμένου.
Δ) Δυσχερὴς ἡ διατύπωσις ἀκριβῶν νομοθετικῶν κατευθυντηρίων γραμμῶν ἐξατομικεύσεως τῆς ποινῆς.

***

10. Ἀπόφασις ἐπὶ τοῦ 2ου θέματος.

Ἔχον ὑπ' ὄψει τὸ Συνέδριον, ὅτι ἡ νομιμότης τῆς ἀναγορεύσεως πράξεων εἰς ἐγκλήματα ἀποτελεῖ οὐσιώδη ἐγγύησιν τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας· ὅτι ἡ οὐχὶ ὀλιγώτερον θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς νομιμότητος τῶν κυρώσεων, δὲν ἐμποδίζουν νὰ χορηγηθῇ εἰς τὸν δικαστὴν εὐρεῖα ἐξουσία ἐκτιμήσεως (d'appréciation), ἥτις εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς συγχρόνου ἀντεγκληματικῆς πολιτικῆς τῆς ἐξατομικεύσεως.

Κρίνει ὅτι:

1. Ἡ ἐξουσία αὕτη ἐκτιμήσεως (d'appréciation) δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς αὐθαίρετος ἐξουσία καὶ δέον νὰ ἀσκῆται ἐντὸς νομίμου πλαισίου, συμφώνως πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ Δικαίου.

2. Διὰ νὰ ἐκτελέσῃ προσηκόντως τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ὁ ποινικὸς δικαστὴς πρέπει νὰ ἔχῃ τύχει εἰδικῆς μορφώσεως, ἰδίᾳ διὰ καταλλήλων ἐγκληματολογικῶν σπουδῶν.

3. Πρέπει, δι' ὡρισμένας τοὐλάχιστον κατηγορίας ἐγκληματιῶν, νὰ δύναται ὁ δικαστὴς νὰ χρησιμοποιῇ τὰ πορίσματα ἐρεύνης τῆς προσωπικότητος τοῦ κατηγορουμένου, τὰ προκύπτοντα ἐξ εἰδικῆς δικογραφίας σχηματιζομένης ὑπὸ τῆς δικαστικῆς Ἀρχῆς, τῇ συνδρομῇ εἰδικῶν ἐπιστημόνων ὁριζομένων ὑπ' αὐτῆς, διακεκριμένης δὲ οὔσης τῆς δικογραφίας ταύτης ἀπὸ τῆς καθαυτὸ ποινικῆς δικογραφίας.

4. Ἡ ἔρευνα αὕτη τῆς προσωπικότητος πρέπει, ὅπως ἄλλως τε πᾶν στοιχεῖον ἀναγκαῖον διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς κυρώσεως, νὰ ἀποτελῇ ἀντικείμενον κατ' ἀντιδικίαν συζητήσεως, τοῦ δικαστοῦ διατηροῦντος πλήρη ἐλευθερίαν ἐκτιμήσεως.

5. Ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἐξουσίας ταύτης τῆς ἐκτιμήσεως, ὁ δικαστὴς πρέπει νὰ καθοδηγῆται ἀπὸ ἀκριβεῖς νομοθετικὰς κατευθυντηρίους γραμμάς, δυναμένας νὰ ἐφαρμοσθοῦν εἰς τὰς κατ' ἰδίαν συγκεκριμένας περιπτώσεις.

6. Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστοῦ, λαμβανομένη μετὰ πλήρη συζήτησιν καὶ βάσει διαδικασίας ἐπιτρεπούσης κατὰ βάθος ἔρευναν, πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὸ ἀντικείμενον

ἀκριβοῦς αἰτιολογίας, ὁσάκις οἱ δικονομικοὶ κανόνες τὸ ἐπιτρέπουν (*), καὶ νὰ ἀπαγγέλληται δημοσίᾳ μετὰ δημοσίαν συζήτησιν.

7. Πᾶς καθορισμὸς ἢ πᾶσα οὐσιώδης τροποποίησις τῆς ἀποφάσεως, πρέπει νὰ δύναται νὰ γίνῃ μόνον δι' ἐνδίκου μέσου, εἴτε ὑπὸ τύπον ἐφέσεως, εἴτε ἀναιρέσεως ἢ ἐν ἀνάγκῃ ἀναθεωρήσεως, ὑπὸ τὰς γενικὰς προϋποθέσεις τὰς προβλεπομένας εἰς τὰ καθέκαστον Δίκαια.

11. Πορίσματα ἐκ τῆς ἀποφάσεως ἐπὶ τοῦ 2ου θέματος.

Α) Γενικὰ συμπεράσματα.

Ἐκ τῶν ὅλων ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου διεξαχθεισῶν ἐν τῷ συνεδρίῳ συζητήσεων καὶ τοῦ ὅλου γραπτοῦ προσκομισθέντος ὑλικοῦ (εἰδικῶν ἐκθέσεων, γενικῆς εἰσηγήσεως κλπ.), ὡς γενικὸν συμπέρασμα δύναται νὰ συναχθῇ, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς θεραπείας τοῦ ἐγκληματίου ἀπὸ τῶν ἐγκληματικῶν αὐτοῦ τάσεων ἢ—ἔστω—τῆς βελτιώσεως αὐτοῦ διὰ τῆς ποινῆς ἢ τῶν μέτρων ἀσφαλείας, ἵνα ἀναπροσαρμοσθῇ οὗτος εἰς τὴν Κοινωνίαν, παρὰ τὰς σχετικῶς ἐπιτελεσθείσας προόδους, εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὸ στάδιον τῶν ψηλαφήσεων. Λόγος τούτου εἶναι τὸ ὅτι στηρίζεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ θεωρητικοῦ ἐπιπέδου μὴ ἀνταποκρινομένου εἰς τὴν πραγματικότητα, ἀφοῦ αἱ σχετικαὶ βοηθητικαὶ Ἐπιστῆμαι, ὡς ἡ Ἐγκληματολογία, ἡ Κοινωνιολογία, ἡ Ψυχιατρικὴ κλπ. δὲν ἔχουν μέχρι σήμερον προσδεύσει τόσον, ὥστε νὰ προσφέρουν βεβαίαν βοήθειαν εἰς τὸ δικαστικὸν ἔργον. Τὸ μέχρι σήμερον ἐπιτευχθέν, εἶναι μία ἐπαινετὴ ὄντως κατεύθυνσις τῆς τε νομικῆς Ἐπιστήμης καὶ τῶν νομοθεσιῶν πρὸς ἀνθρωπιστικὰς τάσεις ἀναπροσαρμογῆς τοῦ καταδίκου εἰς τὴν Κοινωνίαν. Πέραν ὅμως τούτου καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς τάσεως ταύτης, τὸ κύριον ἀποτελεσματικὸν μέσον πρὸς καταστολὴν καὶ πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος—ἡ ὁποία καὶ παρ' ἡμῖν ἐξακολουθεῖ αὐξάνουσα, ὡς πρὸς τὰ βαρέα ἰδίᾳ ἐγκλήματα—παραμένει ὁ ἐκφοβιστικὸς χαρακτὴρ τῆς ποινικῆς κυρώσεως, ὁ ὁποῖος ἑπομένως πρέπει διὰ τῆς «ἐξατομικεύσεως» νὰ συνδυάζηται μὲ τὴν προσπάθειαν ἀναπροσαρμογῆς τοῦ καταδίκου εἰς τὴν Κοινωνίαν, διὰ τῆς βελτιώσεως αὐτοῦ. Τοιοῦτος ὅμως συνδυασμὸς μέτρων ἐμφανίζει, τὴν σήμερον τοὐλάχιστον, οὐκ ὀλίγας δυσχερείας ἐν τῇ πράξει, διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐφαρμογὴν τῆς ποθουμένης ἐξατομικεύσεως τῶν ποινικῶν κυρώσεων.

Ἕτερον γενικὸν σημεῖον προκαλέσαν τὴν προσοχὴν τῶν συνέδρων εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι μὲ τὴν τοιαύτην ἐξέλιξιν τῆς ποινῆς καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν μέτρων ἀσφαλείας εἰς τὰς διαφόρους νομοθεσίας, ἠτόνησεν ἐμμέσως ἡ δύναμις τῆς ποινικῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, μεταπηδήσασα εἰς τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐξουσίαν, ἀφοῦ ἡ ἐπιμελουμένη τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ποινικῶν κυρώσεων Σωφρονιστικὴ Ὑπηρεσία ἀποτελεῖ μέρος τῆς Διοικήσεως, ἡ ὁποία κατ' οὐσίαν ρυθμίζει τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν διάρκειαν τῶν ποινικῶν κυρώσεων διὰ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ὁ Νόμος παρέχει αὐτῇ σήμερον, ἀπολύσεις καταδίκων ὑπὸ ὅρον, μερικὴν ἔκτισιν ποινῶν λόγῳ μεταγωγῆς εἰς ἀγροτικὰς φυλακάς, χάριτος κ.τ.τ. (ἄρθρ. 71, 72, 110 κλπ. Ἑλλην. Ποιν. Κώδ.). Μὴ νομισθῇ δέ, ὅτι ἡ διὰ τῶν εἰρημένων ἄρθρων τοῦ ἡμετέρου Ποινικοῦ Κώδικος ἀπαιτουμένη ἔκδοσις δικαστικῆς ἀποφάσεως περὶ τῶν εὐεργετικῶν τούτων μέτρων ἀποτελεῖ ἐγγύησίν τινα νομιμό-

(*) Σ.Σ. Ἡ εἰς τὴν παράγρ. 6 φρᾶσις «ὁσάκις οἱ δικονομικοὶ κανόνες τὸ ἐπιτρέπουν» δὲν περιείχετο εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Τμήματος, ἀλλὰ προσετέθη ἀπὸ τὴν Γεν. Συνέλευσιν, κατὰ πρότασιν τοῦ Ἑλβετοῦ καθηγητοῦ κ. Graven καὶ ἀποβλέπει ἀποκλειστικῶς τὸ εἰς πολλὰ Κράτη—ὡς καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον—καθιερωμένον ἀναιτιολόγητον τῶν ἐτυμογοριῶν τῶν ἐνόρκων ὑπὸ τὸ ἰσχῦον ὁρκωτὸν σύστημα. Δὲν δύναται ἑπομένως ἡ παρεμβληθεῖσα αὕτη φρᾶσις νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς σημαίνουσα ὅτι τὸ Συνέδριον ἀνεγνώρισεν, ὅτι εἶναι δυνατὸν δικονομικόν τι σύστημα νὰ καθιερώσῃ τὸ ἀναιτιολόγητον τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων. Παρ' ἡμῖν ἄλλως τε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 93 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος πᾶσα ἀπόφασις (δικαστικὴ) πρέπει νὰ εἶναι εἰδικῶς αἰτιολογημένη καὶ νὰ ἀπαγγέλληται ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει.

τητος. Εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ ἐγγύησις αὕτη εἶναι εἰκονική, ἀφοῦ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστοῦ—ἀνιδέου ὄντος τούτου πολλάκις ἐγκληματολογικῶν γνώσεων—στηρίζεται συνήθως εἰς τὴν ἔκθεσιν διοικητικῶν ὑπαλλήλων (τῶν Σωφρονιστικῶν Ὑπηρεσιῶν), τὴν ὁποίαν ἔκθεσιν ἢ ἀποδέχεται ἢ ἀπορρίπτει ὁ δικαστής, χωρὶς νὰ εἶναι οὗτος εἰς θέσιν νὰ σχηματίσῃ ἰδίαν γνώμην διὰ προσωπικῆς κατ' εὐθεῖαν ἐπικοινωνίας μὲ τὸν κρινόμενον κατάδικον. Εἶναι μάλιστα κατὰ τοσοῦτον χειροτέρα ἡ ρύθμισις αὕτη, καθόσον εἶναι δυνατὸν κάλλιστα ἡ διοικητικὴ αὐθαιρεσία νὰ καλύπτηται ἀνευθύνως δι' ἀποφάσεως δικαστικῆς, κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὁποίας ὁ δικαστὴς νὰ εἶναι ἔστιν ὅτε ἀνεπαρκῶς πληροφορημένος. Ἡ μόρφωσις τοῦ προσωπικοῦ τῶν σωφρονιστικῶν ὑπηρεσιῶν ἐξ ἄλλου, ἀνεπαρκὴς κατὰ κανόνα ἐν τῇ πραγματικότητι, ἀκατόρθωτος δὲ εἰς ὅλην τὴν ἱεραρχικὴν αὐτῆς κλίμακα, ὡς καὶ ἡ βοήθεια εἰδικῶν ἐμπειρογνωμόνων, δὲν ἀποτελοῦν μέτρα προεχούσης σπουδαιότητος ἀπὸ ἀπόψεως προστασίας τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, οὐδὲ περιφρουρήσεως τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος, ἐλλείψει δικαστικῶν ἐγγυήσεων εἰς ὅλα τὰ βοηθητικὰ ταῦτα πρόσωπα. Καὶ θὰ ἔπρεπεν ἑπομένως, κατ' ἐμὴν τοὐλάχιστον γνώμην, νὰ δοθῇ νομοθετικῶς εὐκαιρία εἰς τὴν δικαστὴν νὰ ἐπεμβαίνῃ ὑπὸ κατάλληλόν τι σύστημα ἐνεργῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ποινικῶν κυρώσεων, μέχρις ὁριστικῆς ἀπολύσεως τοῦ καταδίκου, παρακολουθῶν προσωπικῶς τὰς φάσεις τῆς ἐκτίσεως τῆς ποινῆς. Τὴν ἄποψιν ταύτην ἐπίσης ἔθιξα κατὰ τὴν ἐν τῷ συνεδρίῳ συζήτησιν.

Εἰδικώτερον ἐπὶ τῶν διαφόρων παραγράφων τῆς ἀνωτέρω ἀναφερομένης ἀποφάσεως τοῦ συνεδρίου ἐπὶ τοῦ 2ου θέματος, δύναταί τις νὰ ἐπιστήσῃ ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν του ἐπὶ τῶν ἑξῆς σημείων :

Β) Σπουδαὶ Ἐγκληματολογικαὶ καὶ Ἐπιστημονικῆς—Τεχνικῆς Ἀστυνομίας.

Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2 παραγράφου τῆς ἀποφάσεως. Δι' αὐτῆς τονίζεται διὰ πολλοστὴν φοράν, ὅτι ὁ ποινικὸς δικαστὴς πρέπει νὰ τυγχάνῃ εἰδικῆς μορφώσεως εἰς τὰς ἐγκληματολογικὰς ἰδίας σπουδάς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον παρ' ἡμῖν ἔχει παραμεληθῇ ὁλοσχερῶς, ἐν ᾧ ἀλλαχοῦ λαμβάνεται περὶ τούτου σχετικὴ τοὐλάχιστον μέριμνα, ἐνιαχοῦ μὲν στενωτέρα, πολλαχοῦ δὲ εὐρυτέρα. Εἰδικὰ Μαθήματα Ἀνωτέρων Ἐγκληματολογικῶν Σπουδῶν δι' ἐπαγγελματίας νομικούς, δικαστικοὺς λειτουργούς, δικηγόρους, ἀστυνομικούς. ἐπαγγελματίας τῶν βοηθητικῶν Ἐπιστημῶν κλπ., ἄλλα μὲν ὑπὸ τύπον περιοδικῶν διαλέξεων, ἄλλα δὲ ὑπὸ τύπον εἰδικῶν Σχολῶν, λειτουργοῦν ἀπὸ ἐτῶν εἰς πολλὰς Χώρας καθ' ὡρισμένας χρονικὰς περιόδους τοῦ ἔτους, εἴτε ὡς Ἰνστιτοῦτα παραρτήματα τῶν Πανεπιστημίων, εἴτε ὡς ἀνεξάρτητα Ἱδρύματα, ὡς λ.χ. ἐν Γαλλίᾳ, Ἰταλίᾳ, Γερμανίᾳ, Αὐστρίᾳ, Ἑλβετίᾳ κλπ. Ἵνα παράσχω ἀμυδρὰν εἰκόνα τούτων, θὰ περιγράψω δι' ὀλίγων ἐνταῦθα τὰ ἐν μιᾷ μικρᾷ Εὐρωπαϊκῇ Χώρᾳ ἐπὶ τοῦ προκειμένου συμβαίνοντα. Εἰς τὸ Βέλγιον, παραλλήλως πρὸς τὰς λειτουργούσας πλησίον τῶν τεσσάρων ἐκεῖ Πανεπιστημίων ὑπὸ εἰδικοὺς κανονισμοὺς Ἐγκληματολογικὰς Σχολάς, λειτουργεῖ ἐν Βρυξέλλαις καὶ μία «Σχολὴ Ἐγκληματολογίας καὶ Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας» (Ecole de Criminologie et de Police Scientifique) ἱδρυθεῖσα ἐν ἔτει 1921. Κατὰ τὴν ἐναρκτήριον ὁμιλίαν, ὁ τότε Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης Em. Vandervelde εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς : «... Δὲν πρόκειται νὰ μορφώσωμεν μόνον ἐπαγγελματικῶς καταλλήλους »ἀστυνομικούς,... πρόκειται νὰ προωθήσωμεν καὶ νὰ προπαρασκευάσωμεν βοηθοὺς » καὶ συνεργάτας τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὰς μεγάλας μεταρρυθμίσεις, αἱ ὁποῖαι προ» βάλλουν ἐν τῇ Ἐγκληματολογίᾳ». Ἡ Σχολὴ αὕτη λειτουργεῖ ἔκτοτε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, διευθυνομένη ὑπὸ δωδεκαμελοῦς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης κυρίως ἐξ ἀνωτέρων δικαστικῶν, ἐξαρτᾶται δὲ ἡ Σχολὴ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ διέπεται ἀπὸ εἰδικὸν κανονισμόν, συμπληρωθέντα διὰ Β. Δ. ἐκδοθέντων κατὰ τὰ ἔτη 1936, 1938 καὶ 1953. Σκοπὸν ἔχει τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἐφημοσμένων Ἐγκληματολογικῶν Ἐπι-

στημῶν, διαιρεῖται δὲ εἰς δύο τμήματα. Τὸ ἀνώτερον τμῆμα εἶναι προωρισμένον διὰ δικαστικοὺς λειτουργούς, δικηγόρους, ἀστυνομικοὺς commissaires, τοὺς κεκτημένους δίπλωμα τοῦ μέσου τμήματος (περὶ οὗ κατωτέρω) κλπ. Τὰ μαθήματα διαρκοῦν δύο ἔτη, καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπὶ δύο μῆνας τρὶς τῆς ἑβδομάδος. Διδάσκονται: ποινικὸν δίκαιον, ποινικὴ δικονομία ἐφηρμοσμένη, ἰατροδικαστική, ἐγκληματολογικὴ ἀνθρωπολογία, δικαστικὴ ψυχιατρική, τοξικολογία, ἰατροδικαστική, βακτηριολογία καὶ ὀρρολογία, ἐπιστημονικὴ ἀστυνομία (ἀνακριτική), διάγνωσις πυροβόλων ὅπλων, ἐκρηκτικῶν μηχανημάτων καὶ τῶν μεθόδων ἐγκληματικῶν πυρκαϊῶν, τεχνικὴ λογιστική, ἀστυνομία τῆς ὁδικῆς κυκλοφορίας καὶ ἀτυχημάτων τῆς τροχαίας κινήσεως, καὶ τέλος περὶ τῶν κοινωνικῶν ὀργανισμῶν ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν δικαστικὴν ὀργάνωσιν. Αἱ διδασκαλίαι συμπληροῦνται διὰ διαλέξεων καὶ πρακτικῶν ἐπιδείξεων. Τὸ διδακτικὸν προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνωτέρους δικαστικούς, καθηγητὰς Πανεπιστημίων καὶ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, ἰατροδικαστὰς καὶ τεχνικοὺς οἰκονομικούς. Τὸ μέσον τμῆμα προορίζεται διὰ τὸ προσωπικὸν τῆς δικαστικῆς καὶ τῆς δημοτικῆς ἀστυνομίας, τὰ μέλη τῆς Χωροφυλακῆς, λοιποὺς ἀστυνομικοὺς κλπ. Σκοπεῖ δὲ τὸ τμῆμα τοῦτο νὰ καταρτίσῃ πεφωτισμένους ἀστυνομικοὺς ἐνημέρους τῶν ἐξελισσομένων προόδων τῆς τεχνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀστυνομίας. Τὰ μαθήματα εἶναι κυρίως πρακτικῆς μορφῆς καὶ κατανέμονται εἰς δέκα ἑβδομάδας, περιλαμβάνουν δέ: στοιχεῖα ποινικοῦ δικαίου καὶ ποινικῆς δικονομίας, ὀργανισμοῦ δικαστηρίων, στοιχεῖα ἰατροδικαστικῆς, ἐγκληματολογικῆς ἀνθρωπολογίας, ψυχιατρικῆς, τεχνικῆς ἀστυνομικῆς καὶ τεχνικῆς τῆς ποινικῆς ἀνακρίσεως. Συμπληροῦται ἡ ὅλη διδασκαλία διὰ διαλέξεων περὶ διαφόρων εἰδικῶν θεμάτων ἐνδιαφερόντων τοὺς ἀστυνομικούς, ὡς λ.χ. περὶ ἀπάτης εἰς τυχηρὰ παίγνια, περὶ ἐμπορίου ναρκωτικῶν, παρανόμου θήρας, ἁλιείας κ.τ.τ. Ἡ Σχολὴ διατηρεῖ Ἐγκληματολογικὸν Μουσεῖον καὶ Ἐργαστήριον. (Ὅρα ἄρθρον κ. J. Constant, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λιέγης, ἐν Cinquante ans de droit pénal et de criminologie, Publication jubilaire 1907—1957, Βρυξέλλαι, σελ. 197—210). Μία ἔναρξις ἀναλόγου Φροντιστηρίου ὑποτυπώδους μορφῆς Ἀνωτέρων Ποινικῶν Σπουδῶν, γενομένη παρ' ἡμῖν δυνάμει Νόμου κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1933 ἐν Ἀθήναις, δὲν ἔσχε συνέχειαν, ματαιωθείσης τῆς συνεχίσεώς του ἀπὸ τοῦ ἀμέσως ἑπομένου ἔτους, κατόπιν ὀξυτάτης κατ' αὐτοῦ πολεμικῆς ὑπὸ ἁρμοδίων κύκλων, διότι—ὡς ἐλέχθη τότε—ἡ λειτουργία τοιούτου Φροντιστηρίου... προσβάλλει τὸ Πανεπιστήμιον!

Γ) Φάκελλος «προσωπικότητος» τοῦ κατηγορουμένου.

Ἐπὶ τῶν ὑπ' ἀριθ. 3 καὶ 4 παραγράφων τῆς ἀποφάσεως τοῦ συνεδρίου. Διὰ τούτων ὑποδεικνύεται, δι' ὡρισμένας τοὐλάχιστον κατηγορίας ἐγκληματιῶν (κυρίως προκειμένου περὶ τῶν βαρυτέρων ἐγκλημάτων), ἡ ἀνάγκη συγκροτήσεως εἰδικοῦ φακέλλου προσωπικότητος τοῦ κατηγορουμένου, παραλλήλου μὲν ἀλλὰ χωριστοῦ ἀπὸ τὴν καθαυτὸ ποινικὴν δικογραφίαν, διὰ νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει ὁ δικαστὴς τὸν φάκελλον τοῦτον τῆς προσωπικότητος κατὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως πρὸς ἐπιβολὴν τῆς προσηκούσης ποινικῆς κυρώσεως. Ἡ τεχνικὴ ἐν τούτοις ρύθμισις τοῦ τοιούτου φακέλλου προσωπικότητος προσκρούει ἐν τῇ πράξει εἰς ποικίλης φύσεως δυσχερείας, οἷον προσβολῆς ἀτομικῶν δικαιωμάτων, δεοντολογίας κλπ., τὰς ὁποίας δυσχερείας ἕκαστος νομοθέτης θὰ δυνηθῇ νὰ ὑπερνικήσῃ ἀναλόγως τῶν τοπικῶν συνθηκῶν καὶ τῶν παρεχομένων μέσων.

Δ) Δυσχερὴς ἡ διατύπωσις ἀκριβῶν νομοθετικῶν κατευθυντηρίων γραμμῶν ἐξατομικεύσεως τῆς ποινῆς.

Ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 παραγράφου τῆς ἀποφάσεως τοῦ συνεδρίου. Τὰ διὰ τῆς παραγράφου ταύτης συνιστώμενα, κατ' ἐμὴν τοὐλάχιστον γνώμην, εἶναι δυσκόλως

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΩΝ ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ κ. ΝΤΑΛΛΕΣ

'Απὸ τὸ Δελτίον τῆς 'Αμερικανικῆς 'Υπηρεσίας Πληροφοριῶν τῆς, 17 'Ιανουαρίου 1958

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Κατὰ πρῶτον θὰ ὁμιλήσω διὰ τοὺς «Σποῦτνικ». 'Η ἐκτόξευσις τεχνητοῦ δορυφόρου ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως, πιθανῶς νὰ ἀποτελέσῃ ἀποφασιστικὴν καμπὴν εἰς τὸν παγκόσμιον ἀγῶνα μεταξὺ Κομμουνιστικοῦ 'Ιμπεριαλισμοῦ καὶ 'Ελευθέρου Κόσμου.

II. 'Ο Κομμουνιστικὸς 'Ιμπεριαλισμὸς ἐνέχει στοιχεῖα ἰσχύος, ἅτινα τὸν καθιστοῦν φοβερόν.

III. Τὸ ἐνεργητικὸν κεφάλαιον τοῦ Κομμουνιστικοῦ 'Ιμπεριαλισμοῦ εἶναι, ὄντως, τεράστιον. 'Εν τούτοις, οὐδεὶς λόγος ὑφίσταται νὰ ἀποθαρρυνώμεθα ἢ νὰ σκεπτώμεθα ὅτι τὸ ἐν λόγῳ κεφάλαιον τὸν ὑποβοηθεῖ εἰς τὸ νὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὸν κόσμον.

IV. Θὰ ἀναφερθῶ τώρα εἰς τὴν 'Αμερικανικὴν πολιτικήν. Αὕτη ἐδράζεται ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς συνειδητοποιήσεως τοῦ πόσον τεράστιοι εἶναι οἱ πόροι ὅσων ἐπιζητοῦν τὴν παγκόσμιον κυριαρχίαν.

V. Δεδομένου τοῦ ἐντόνου χαρακτῆρος τοῦ παρόντος ἀγῶνος, ποία προοπτικὴ ὑπάρχει διὰ διαπραγματεύσεις ;

***

I. Κατὰ πρῶτον θὰ ὁμιλήσω διὰ τοὺς «Σποῦτνικ». 'Η ἐκτόξευσις τεχνητοῦ δορυφόρου ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως, πιθανῶς νὰ ἀποτελέσῃ ἀποφασιστικὴν καμπὴν εἰς τὸν παγκόσμιον ἀγῶνα μεταξὺ Κομμουνιστικοῦ 'Ιμπεριαλισμοῦ καὶ 'Ελευθέρου Κόσμου.

'Αναμφιβόλως, οἱ κομμουνισταὶ ἡγέται ἐξησφάλισαν μίαν ἐπιτυχίαν. "Εχουν δὲ τώρα τὴν εὐκαιρίαν νὰ συμπεριφέρωνται μὲ χαιρεκακίαν—εὐκαιρίαν, μάλιστα, τὴν ὁποίαν δὲν παύουν νὰ ἐκμεταλλεύωνται. 'Εν τούτοις, οἱ «Σποῦτνικ», εἰρωνευόμενοι τὸν ἀμερικανικὸν λαὸν μὲ τὸ σῆμα τῶν «Μπὶπ-Μπίπ», δυνατὸν νὰ ἀναγραφοῦν εἰς τὴν 'Ιστορίαν ὡς ἡ «δίκοπος μάχαιρα» τοῦ κ. Κροῦστσεφ.

'Η ἐκτόξευσις τῶν «Σποῦτνικ» συνεκλόνισε τὸν ἀμερικανικὸν λαόν, ὅστις, οὕτω, ἀντέδρασε κατὰ τρόπον ὑγιᾶ—κατὰ τρόπον, ὅστις, εἰς τὸ παρελθόν, προήγαγε τὴν 'Ελευθερίαν.'Απ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς χώρας, ἐπεκράτησαν συναισθήματα ταπεινώσεως, ὀργῆς καὶ ἀνανεωμένης ἀποφασιστικότητος. Τὰ ἐν λόγῳ συναισθήματα ὡδήγησαν εἰς μίαν σοβαρωτέραν ἀξιολόγησιν τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον διεξάγομεν ὡς καὶ εἰς τόνωσιν τῆς προθυμίας νὰ καταβάλωμεν τὰς προσπαθείας καὶ νὰ ὑποστῶμεν τὰς θυσίας αἵτινες ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐν λόγῳ ἀγῶνος.

Εἶναι, βεβαίως, ἀπαραίτητον ὅπως τὸ ἔθνος μας ἀντιδρᾷ κατὰ τὸν πρέποντα τρόπον. "Αν ἐκδηλούμεθα ὡς ὁ ταῦρος εἰς τὸν στίβον, ὁ ὁποῖος καταβιβάζει τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπιτίθεται τυφλῶς ἐναντίον τοῦ ἐρυθροῦ μανδύα τοῦ ταυρομάχου, θὰ

πραγματοποιήσιμα, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ πράγματος. Διότι δὲν εἶναι εὐχερὲς νὰ διατυπωθοῦν ἀκριβεῖς νομοθετικαὶ κατευθυντήριοι γραμμαί, ὁδηγοῦσαι τὸν δικαστὴν εἰς τὴν προσήκουσαν ἐξατομίκευσιν τῆς ποινικῆς κυρώσεως, πλὴν ἂν ὦσιν αὗται τόσον γενικαὶ καὶ ἐπομένως πλησιάζουσαι πρὸς τὴν ἀοριστίαν, ὥστε πραγματικὴν βοήθειαν οὐδεμίαν σχεδὸν εἰς τὸν δικαστὴν θὰ παρέχουν· παράδειγμα ἔστω, τὸ ἄρθρον 79 § 3 τοῦ ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, τὸ ὁποῖον ὁρίζει διὰ γενικωτάτων ὁρισμῶν εἰς τί πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ ὁ δικαστὴς διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐγκληματίου.

Θὰ εἰσέλθωμεν ἤδη εἰς τὸ τρίτον συζητηθὲν ἐν τῷ συνεδρίῳ θέμα, τὸ ἀφορῶν τὰς διαφόρους συνεπείας τῆς ποινικῆς καταδίκης. (Συνεχίζεται)

ἠδύνατο τοῦτο νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν καταστροφήν μας. Ἡ ἀντίδρασίς μας πρέπει νὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν τάσιν νὰ ἱστάμεθα «μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ» καὶ ὄχι «πρὸς τὰ κάτω». Ὀφείλομεν νὰ βλέπωμεν ἐναργῶς καὶ νὰ σκεπτώμεθα εὐθέως. Ὀφείλομεν νὰ ἀξιολογῶμεν ἐπακριβῶς τόσον τὴν ἰσχὺν ὅσον καὶ τὰς ἀδυναμίας τοῦ ἀντιπάλου μας. Ὀφείλομεν νὰ χαράσσωμεν ἰδίαν στρατηγικήν, πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἰσχύος του καὶ πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀδυναμιῶν του.

II. Ὁ Κομμουνιστικὸς Ἰμπεριαλισμὸς ἐνέχει στοιχεῖα ἰσχύος, ἅτινα τὸν καθιστοῦν φοβερόν.

Οἱ ἡγέται του κυβερνοῦν μὲ σιδηρᾶν πυγμὴν τοὺς ὑπ' αὐτοὺς λαοὺς—σχεδὸν ἓν δισεκατομμύριον ἀτόμων—ἐπιβάλλοντες εἰς αὐτοὺς αὐστηροτάτην πειθαρχίαν, ἐργασίαν καὶ θυσίας. Οὕτω, διαθέτουν τεράστια ποσὰ (ἅτινα θὰ ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιηθοῦν δι' ἄλλους σκοποὺς) διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὀργάνωσιν τῶν δυνάμεών των καὶ τὴν ἐξαπόλυσιν πολιτικοοικονομικῶν ἐπιθέσεων.

Αἱ κατευθυντήριοι δυνάμεις τοῦ Κομμουνιστικοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ διεῖδον, ἐξ ἀρχῆς, τὸν ἀγῶνα ὡς μακραίωνα, μέλλοντα νὰ καλύψῃ, ὡς ὁ Λένιν καὶ ὁ Στάλιν εἶχον ἐπανειλημμένως διακηρύξει, «ὁλόκληρον ἱστορικὴν ἐποχήν». Συνεπῶς, προέβησαν εἰς μακρόπνοον προγραμματισμόν, μὴ βασισθέντες ἐπὶ ταχέων ἐπιτυχιῶν, αἵτινες ἀπέβησαν ἡ καταστροφὴ τόσον πολλῶν στρατοκτατόρων. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐν λόγῳ προγραμματισμοῦ καταφαίνονται ἐκ τοῦ μεγάλου καὶ ὁλοὲν αὐξανομένου ἀριθμοῦ τῶν ἐπιστημόνων καὶ τεχνικῶν, οἵτινες, ὡς ἐξαιρετικῶς προνομιοῦχος τάξις, ὑπηρετοῦν τὸ Κράτος καὶ τὸ Κόμμα, τόσον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Εἰς τὸν ἐσωτερικὸν τομέα, τὰ προαναφερθέντα ὑπεβοήθησαν τοὺς σοβιετικοὺς ἡγέτας νὰ ὀργανώσουν στρατιωτικὸν δυναμικόν, διαθέτον τὰ πλέον σύγχρονα ὅπλα, τόσον συνήθους τύπου ὅσον καὶ πυρηνικά. Φρονῶ ὅτι δέον ὅπως παραδεχθῇ τις ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις, συγκεντρώσασα τὴν προσοχήν της ἐπὶ τῶν πυραύλων κατὰ τὴν τελευταίαν 12ετίαν, ὑπῆρξε περισσότερον δημιουργικὴ καὶ τολμηρά, ἀφ' ὅ,τι ὑπήρξαμεν ἡμεῖς, κατὰ τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον.

Ἡ ἐπὶ σταθερῶν βάσεων ὀργάνωσις τῆς σοβιετικῆς βιομηχανικῆς ἰσχύος καθιστᾷ σήμερον δυνατὴν τὴν ἐκ μέρους τοῦ Σοβιετικοῦ Συνασπισμοῦ διεξαγωγὴν οἰκονομικοῦ πολέμου, πρὸς ἐξασφάλισιν ἐλέγχου ἐπὶ τῶν ἄρτι ἀνεξαρτήτων καὶ ἀναπτυσσομένων Χωρῶν. Βάσει τῆς ἐν λόγῳ ἰσχύος, παρέχονται μεγάλα κονδύλια, ὡς «βοήθεια», καὶ διεξάγονται ἐλκυστικαὶ ἐμπορικαὶ ἀνταλλαγαί, δι' ὧν ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἀπορροφᾷ πρώτας ὕλας, ἔναντι τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων της.

Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἔχει ἀναπτυχθῆ εἰς μέγα βαθμὸν καὶ ἀποβαίνει ἰδιαιτέρως ἀποτελεσματική. Ἡ ἀποδοτικότης της ἐπαυξάνεται, ἐπιφανειακῶς τοὐλάχιστον, ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ κατευθύνοντες τὴν κομμουνιστικὴν προπαγάνδαν οὐδεμίαν αἰσθάνονται ὑποχρέωσιν νὰ ὁμιλοῦν τὴν ἀλήθειαν ἢ νὰ διακηρύσσουν τὰς αὐτὰς ἀντιλήψεις, εἰς μίαν περιοχὴν τοῦ κόσμου, τὰς ὁποίας διακηρύσσουν εἰς ἑτέραν περιοχήν.

III. Τὸ ἐνεργητικὸν κεφάλαιον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ εἶναι ὄντως τεράστιον. Ἐν τούτοις, οὐδεὶς λόγος ὑφίσταται νὰ ἀποθαρρυνώμεθα ἢ νὰ σκεπτώμεθα ὅτι τὸ ἐν λόγῳ κεφάλαιον τὸν ὑποβοηθεῖ εἰς τὸ νὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ Κομμουνιστικὸς Ἰμπεριαλισμὸς ἔχει τὰς ἀδυναμίας του, ὅπως καὶ τὴν ἰσχύν του.

Ἐπὶ παραδείγματι :

1) Ἀκόμη καὶ τὸ ἰσχυρότερον δεσποτικὸν καθεστὼς εἶναι ἠναγκασμένον νὰ τείνῃ, μέχρις ὡρισμένου βαθμοῦ, εὐήκοον οὖς εἰς τὰ αἰτήματα τοῦ λαοῦ διὰ περισσότερα καταναλωτικὰ ἀγαθά. Αἱ ἐντυπωσιακαὶ μεταβολαί, αἵτινες ἔλαβον χώραν

ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς σοβιετικῆς ἡγεσίας, κατὰ τὴν τελευταίαν 5ετίαν, δὲν ἀντιπροσωπεύουν ἁπλῶς ἀγῶνας διὰ τὴν ἄνοδον εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ ἀγῶνας μεταξὺ ὁπαδῶν διαφόρων πολιτικῶν γραμμῶν. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκλείσωμεν τὴν δυνατότητα ἀνόδου εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκείνων οἵτινες, πρωταρχικῶς, θὰ ἐπιδιώξουν τὴν εὐημερίαν τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ καὶ δὲν θὰ συνεχίσουν νὰ διατηροῦν αὐτὸν ὑποδουλωμένον ὑπὸ τὸ δρέπανον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ.

2) Διάνοιαι, αἵτινες εἶναι τόσον ἀξιόλογοι ὥστε νὰ ἀσχολοῦνται μὲ σύγχρονα ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ θέματα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρεμποδίζωνται ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξάγουν ἴδια πορίσματα, ὡς πρὸς ἄλλα θέματα. Ἡ ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἀνάπτυξις μιᾶς νέας τάξεως διανοουμένων, ἀσφαλῶς θὰ ἐπηρεάσῃ τὴν σοβιετικὴν πολιτικήν.

3) Οἱ ἡγέται τῶν ἄρτι ἀνεξαρτοποιηθεισῶν Χωρῶν ἐπιδιώκουν, μετὰ ζήλου, νὰ διασφαλίσουν τὴν ἀνεξαρτησίαν των. Γνωρίζουν ὅτι ὑπάρχουν ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια ἀτόμων, ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ Σινοσοβιετικοῦ Συνασπισμοῦ, ἅτινα ἐπιζητοῦν ἀπεγνωσμένως τὴν βελτίωσιν τῶν βιοτικῶν συνθηκῶν καὶ ὅτι, συνεπῶς, οἱ κομμουνισταὶ ἡγέται μόνον εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν θὰ προσεπορίζοντο πολιτικὰ ὀφέλη θὰ ἠδύναντο νὰ καταβάλουν προσπαθείας διὰ τὴν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐξασφάλισιν τῶν προαναφερθεισῶν συνθηκῶν, ἀρνούμενοι τὴν βελτίωσιν αὐτὴν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν τομέα. Ὅθεν, αἱ κυβερνήσεις τῶν Χωρῶν αὐτῶν εἶναι ἐπιφυλακτικαὶ καὶ ἀποβλέπουν εἰς ἄλλας πηγὰς ἐνισχύσεως, διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν βοήθειαν ἐκ μέρους τῶν κομμουνιστῶν καὶ τὴν μετ' αὐτῶν διεξαγωγὴν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν.

4) Πιθανῶς, ἡ μεγαλυτέρα ἀδυναμία τῆς σοβιετικῆς θέσεως εἶναι ὅτι δὲν δύναται, καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις, νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς ἀντιλήψεως περὶ τοῦ διαχωρισμοῦ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς ἐξαλείψεως τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης.

ΙΥ. Θὰ ἀναφερθῶ τώρα εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν πολιτικήν. Αὕτη ἑδράζεται ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς συνειδητοποιήσεως τοῦ πόσον τεράστιοι εἶναι οἱ πόροι ὅσων ἐπιζητοῦν τὴν παγκόσμιον κυριαρχίαν.

Ἡ εἰρηνόφιλος πολιτικὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν πολιτικὴν ἀξιοπίστων συμμάχων, ἔχει τόσον ἀμυντικὸν ὅσον καὶ θετικὸν χαρακτῆρα. Ὅθεν :

1) Θὰ διατηρήσωμεν τὸ στρατιωτικὸν δυναμικόν μας εἰς ἰσχυρὸν καὶ καλῶς ἰσοζυγισμένον ἐπίπεδον, περιλαμβανομένης εἰς αὐτὸ ἱκανῆς ἀνταποδοτικῆς ἰσχύος, τῆς ὁποίας οἱ παράγοντες νὰ εὑρίσκωνται εἰς συνεχῆ κατάστασιν ἑτοιμότητος καὶ ἐπιφυλακῆς πρὸς ἀπόκρουσιν σοβ. ἐπιθέσεως. Ἡ ἐν λόγῳ ἀνάγκη ὑπογραμμίζεται σαφῶς εἰς τὸ Μήνυμα τοῦ Προέδρου περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Συμπολιτείας. Καθ' ὅλας τὰς ἐνδείξεις, τὸ Κογκρέσσον θὰ ἀνταποκριθῇ μᾶλλον εὐμενῶς.

2) Προτιθέμεθα νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὴν οἰκονομικὴν ἀπειλήν. Δυσχερέστερον ἔργον θὰ ἀποτελέσῃ ἡ ἐξασφάλισις τῶν σχετικῶν πόρων. Ἐν τούτοις, ἂν δὲν διεξαγάγωμεν ἐπιτυχῶς τὸν ἤδη λαμβάνοντα χώραν πολιτικοοικονομικὸν πόλεμον, ὁ Κομμουνιστικὸς Ἰμπεριαλισμὸς δύναται νὰ νικήσῃ χωρὶς νὰ ρίψῃ οὔτε καὶ μίαν ἀκόμη βολήν. Εἶναι ζωτικῆς σημασίας ὅπως, οἱ ἄρτι ἀνεξαρτοποιηθεῖσαι καὶ ὑπὸ ἀνάπτυξιν χῶραι, δέον ὅπως ἐξεύρουν, ἐν πνεύματι ἐλευθερίας, τὸν τρόπον ἐξυψώσεως τῶν ἰδίων των λαῶν. Ζωτικὸν εἶναι, ἐπίσης, ὅπως αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι συνεχίσουν ἀποτελοῦσαι ἀξιόπιστον ἀγοράν, ὅπου νὰ δύνανται ἄλλαι χῶραι τοῦ Ἐλευθέρου Κόσμου νὰ διαθέτουν τὰ προϊόντα των καὶ νὰ προμηθεύωνται ὅσα ἔχουν ἀνάγκην. Ἄνευ τῆς ὑπάρξεως ἐχεγγύων, εἰς ἀμφοτέρας τὰς προαναφερθείσας περιπτώσεις, ὁ Κομμουνιστικὸς Ἰμπεριαλισμὸς θὰ ἐξησφάλιζεν ἔλεγχον ἐπὶ πολλῶν Χωρῶν, αἵτινες διαθέτουν ἀνθρωπίνους, ὑλικὰς καὶ στρατηγικῆς σημασίας ἀξίας. Ἐν τέλει δὲ τοῦτο θὰ ὡδήγει εἰς ἀποστράγγισιν τῆς οἰκονομίας μας, λόγῳ ἐλλείψεως

ἐξαγωγῶν καὶ εἰσαγωγῶν, αἵτινες εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν οἰκονομικὴν εὐρωστίαν μας.

3) Ὀφείλομεν νὰ μεριμνήσωμεν ὅπως ἡ Ἐλευθερία μας ἀποτελέσῃ δυναμικὴν ἰσχύν. Τοῦτο εἶναι καθῆκον ὄχι ἁπλῶς τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλά, πολὺ περισσότερον, τοῦ συνόλου τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν τῆς Χώρας μας.

Σήμερον, ἡ Ἐλευθερία ἀντιμετωπίζει πρόκλησιν κατὰ πολὺ μεγαλυτέραν οἱασδήποτε ἄλλης τῆς συγχρόνου ἐποχῆς. Ἰσχυροὶ ἄνδρες διακηρύσσουν, μὲ φανατισμόν, ὅτι, διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἡ ποικιλία καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια ἀποτελοῦν ἀπατηλὰ ἰδεώδη καὶ ὅτι αἱ ἀνθρώπιναι ἀνάγκαι δύνανται νὰ ἱκανοποιῶνται καλύτερον ἐντὸς τῶν κόλπων μιᾶς ὑλιστικῆς καὶ ἀθεϊστικῆς κοινωνίας, ἥτις ἐπιβάλλει τὸν κονφορμισμὸν καὶ συμπεριφέρεται πρὸς τὰ ἀνθρώπινα ὄντα ὡς πρὸς τροχίσκους μηχανῆς.

Ἐν ὄψει τῆς ἀπειλῆς ταύτης, ἡ κοινωνία μας εὑρίσκεται ὑπὸ προσεκτικὴν παρακολούθησιν. Θεωρούμεθα, ὑπὸ εὐρυτάτου κύκλου, ὡς ἐμφορούμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς Ἐλευθερίας καὶ ὡς ἡγέται τοῦ Ἐλευθέρου Κόσμου. Πολλοὶ προσπαθοῦν νὰ ἀποφασίσουν κατὰ πόσον ὁ ἰδικός μας τύπος Ἐλευθερίας πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὰς χώρας των. Εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται νὰ καταστήσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας τόσον περιεκτικήν, δυναμικὴν καὶ αὐτοπειθαρχημένην, ὥστε τὰ προτερήματά της νὰ καταστοῦν ἀναμφισβήτητα καὶ ἡ ἐπιρροή της τόσον ἰσχυρὰ διὰ νὰ μειωθῇ ἡ χρονικὴ διάρκεια τοῦ βίου τοῦ Κομμουνιστικοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ. Ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ, εἰς τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε τὸν παρελθόντα μῆνα, κατὰ τὴν διάρκειαν Διασκέψεως τοῦ NATO, εἶπεν ὅτι «ὑπάρχει μία εὐγενὴς στρατηγικὴ τῆς νίκης, ἀποβλέπουσα ὄχι εἰς τὴν νίκην καθ' οἱωνδήποτε λαῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν νίκην ὅλων τῶν λαῶν». Ἡ στρατηγικὴ αὐτὴ δύναται, καὶ εἶμαι βέβαιος διὰ τοῦτο, νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ τῆς χαράξεως μιᾶς πολιτικῆς, ὡς αὕτη περὶ ἧς ὁμιλῶ.

Υ. Δεδομένου τοῦ ἐντόνου χαρακτῆρος τοῦ παρόντος ἀγῶνος, ποία προοπτικὴ ὑπάρχει διὰ διαπραγματεύσεις;

Πρῶτον, ἐπιτρέψατέ μου νὰ τονίσω, μετ' ἐμφάσεως, ὅτι ὑπάρχει προοπτικὴ διαπραγματεύσεων. Αἱ διαπραγματεύσεις ἀποτελοῦν ἓν ἐκ τῶν σημαντικωτέρων μέσων τῆς διπλωματίας. Θὰ ἦτο ἄκρως ἀνόητον νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὸ ἐν λόγῳ μέσον. Ἡ παροῦσα Κυβέρνησις οὐδέποτε ἔπραξε τοῦτο κατὰ τὸ παρελθόν, οὔτε προτίθεται νὰ τὸ πράξῃ εἰς τὸ μέλλον.

Βάσει τῆς παρελθούσης κτηθείσης πείρας, πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι, ἂν ἐπιθυμῶμεν αἱ διαπραγματεύσεις μας μετὰ τῶν κομμουνιστῶν νὰ ἔχουν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, τὸ ἐνώπιόν μας ἔργον θὰ εἶναι μακρὺ καὶ ἐπίπονον. Ἔχω πολλάκις ἀσχοληθῇ μὲ τοιαύτην προσπάθειαν διελθὼν πολλὰς ἡμέρας εἰς διαπραγματεύσεις μετ' ἀνωτάτων σοβιετικῶν στελεχῶν. Ὡς ἐκ τούτου, ἔχω ἀποκομίσει ἀρκετὰ διδάγματα ὡς πρὸς τὰς ὑπ' αὐτῶν χρησιμοποιουμένας μεθόδους.

Ὁποτεδήποτε αἱ διαπραγματεύσεις ἀφοροῦν ζητήματα οὐσίας, οἱ κομμουνισταὶ ἐμφανίζονται ὡς «σκληροτράχηλοι». Ἐπιδεικνύουν ἀνεξάντλητον ὑπομονὴν καὶ δὲν προβαίνουν εἰς παραχωρήσεις παρὰ μόνον τὴν ἐσχάτην ὥραν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐπιτύχουν ὅ,τι ἐπιθυμοῦν, χωρὶς νὰ προβοῦν εἰς ὅσας παραχωρήσεις εἶναι διατεθειμένοι νὰ προβοῦν. Σταθμίζουν προσεκτικῶς οἱανδήποτε ἀδυναμίαν τοῦ ἀντιπάλου των, ὅπως τὴν ἀνυπομονησίαν νὰ τερματίσουν τὰς διαπραγματεύσεις ἢ τὴν προθυμίαν ὅπως θεωρήσουν οἱανδήποτε «συμφωνίαν» ὡς ἐπιτυχίαν, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθοῦν διὰ τὸ περιεχόμενον ἢ τὴν βασιμότητα ταύτης. Ἐπίσης, ἡ προοπτικὴ μιᾶς ἐνδεχομένης συμφωνίας περιορίζεται ὑπὸ τοῦ γεγονότος, ὅτι τὸ ποσὸν τῶν μέχρι τοῦδε ἐκπληρώσεων τῶν συναφθεισῶν μετὰ τῶν κομμουνιστῶν συμφωνιῶν εἶναι τόσον περιωρισμένον, ὥστε αἱ ΗΠΑ νὰ μὴ δύνανται ποτὲ νὰ βασισθοῦν ἐφ' οἱωνδήποτε ὑποσχέσεων τῶν Σοβιέτ, ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὁποίων νὰ ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῆς καλῆς των πίστεως.

Αἱ διαπραγματεύσεις, αἵτινες ἔθεσαν τέρμα εἰς τὸν ἐν Κορέᾳ πόλεμον, διήρκεσαν δύο ἔτη καὶ ἀπήτησαν 575 συνεδριάσεις! Πολλοὶ ἐκ τῶν ὅρων ἀνακωχῆς παρεβιάσθησαν πολλάκις, ἀπὸ τῆς κομμουνιστικῆς πλευρᾶς, ἀλλὰ ὁ βασικώτερος —ἡ κατάπαυσις τῶν ἐχθροπραξιῶν—δὲν παρεβιάσθη, διότι ἦτο πρὸς συμφέρον ἁπάντων τῶν ἐνδιαφερομένων.

Αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τὴν Συνθήκην Εἰρήνης μετὰ τῆς Αὐστρίας διήρκεσαν περίπου 8 ἔτη, ἀπαιτήσασαι περίπου 400 συνεδριάσεις. Δέον νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις συνεμορφώθη πρὸς αὐτήν.

Αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, αἵτινες ἐτερματίσθησαν τὸ 1956, διήρκεσαν σχεδὸν ἐπὶ τριετίαν.

Αἱ διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως περὶ «πνευματικῶν σχέσεων», τὰς ὁποίας ἠρχίσαμεν πρὸ δύο καὶ ἡμίσεων ἐτῶν ἐν Γενεύῃ, κατὰ τὴν ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου διάσκεψιν, συνεχίζονται εἰσέτι ἐδῶ εἰς τὴν Οὐάσιγκτων.

Αἱ διαπραγματεύσεις μας μετὰ τῶν Κινέζων κομμουνιστῶν, εἰς τὴν Γενεύην, συνεχίζονται ἐπὶ διετίαν. Ἐπετύχομεν μὲν μίαν συμφωνίαν διὰ τὸν ἐπαναπατρισμὸν τῶν Ἀμερικανῶν ἰδιωτῶν, οἵτινες κρατοῦνται εἰς τὴν Κίναν, ἀλλ' ἡ συμφωνία αὕτη παρεβιάσθη, μερικῶς.

Δὲν λέγω ὅτι αἱ διαπραγματεύσεις πρέπει νὰ παρατείνωνται τόσον. Μὲ ὀλίγην καλὴν πίστιν, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προκύψῃ τοιαύτη κατάστασις. Μέχρι τοῦδε, ὅμως, ὁσάκις αἱ διεξαγόμεναι διαπραγματεύσεις ἀφεώρουν ὄντως οὐσιαστικὰ θέματα, οἱ κομμουνισταὶ προεχώρησαν μετὰ μεγάλης προσοχῆς καὶ μὲ τὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν ὅπως ἀποκομίσουν, ἐξ αὐτῶν, ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα ὀφέλη.

Φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ ἔλθωμεν, καὶ θὰ ἔλθωμεν, εἰς νέας διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως. Ὑπάρχουν πολλὰ σημεῖα ἐφ' ὧν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ συνάψωμεν συμφωνίας, μετ' αὐτῆς πρὸς τὸ συμφέρον ἀμφοτέρων. Πιστεύω, ἐπίσης, ὅτι οἱ σοβιετικοὶ ἡγέται δὲν ἐπιθυμοῦν ὅπως αἱ δύο χῶραι μας ἀπομακρυνθοῦν τόσον ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε νὰ αὐξηθῇ ὁ κίνδυνος ὅτι ὁ ψυχρὸς πόλεμος θὰ μετατραπῇ εἰς θερμόν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν καὶ ἡμεῖς. Ὁ Πρόεδρος Ἄϊζενχάουερ, εἰς τὴν ἀπάντησίν του πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Μπουλγκάνιν, ἐπροχώρησεν ἓν ἀκόμη σημαντικὸν βῆμα πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τῆς προοπτικῆς νέων διαπραγματεύσεων καὶ συμφωνιῶν, ἐπὶ ζητημάτων ἐξαιρετικῆς σημασίας.

Οὕτω, προέτεινε τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ΟΗΕ, διὰ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀρνησικυρίας, τὴν καταβολὴν περαιτέρω προσπαθειῶν πρὸς ἐπανενοποίησιν τῆς Γερμανίας, ὡς συνεφωνήθη εἰς Γενεύην τὸ 1955· καὶ τὴν ἐξέτασιν τοῦ κατὰ ποῖον τρόπον οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης θὰ δυνηθοῦν νὰ ἐπανακτήσουν τὸ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ὑποσχεθὲν αὐτοῖς δικαίωμα, ὅπως ἐκλέγουν κυβερνήσεις τῆς προτιμήσεώς των. Εἰς τὸν τομέα τῶν ἐξοπλισμῶν, ὑπέβαλε τὰς σημαντικωτέρας, διὰ τὴν περίοδον ταύτην, προτάσεις, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, κυρίως εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ Διαστήματος δι' εἰρηνικοὺς σκοπούς. Δυστυχῶς, εἶναι τώρα πολὺ ἀργὰ πλέον διὰ νὰ προτείνωμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἴχομεν προτείνει τὸ 1947, τὴν χρησιμοποίησιν ἁπάντων τῶν σχασίμων ὑλῶν δι' εἰρηνικοὺς καὶ μόνον σκοπούς. Ὅμως, εἶναι τώρα δυνατὸν νὰ διαβεβαιώσωμεν τὸν κόσμον ὅτι τὸ Διάστημα δὲν θὰ πρέπει νὰ γίνῃ μέσον πολεμικῆς καταστροφῆς, ἀλλ' εἰρηνικῆς ἐπιβιώσεως. Θὰ ἠδυνάμην νὰ προσθέσω, εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ὅτι αἱ σχετικαὶ προτάσεις τοῦ Γερουσιαστοῦ κ. Τζόνσον ὑπῆρξαν λίαν ἐνδιαφέρουσαι.

Τέλος, ὁ Πρόεδρος Ἄϊζενχάουερ προέτεινεν ὅπως, ἐφ' ὅσον ἡ ἱκανότης πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν συμφωνιῶν ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τῶν προτάσεων ἐπὶ τοῦ ἀφοπλισμοῦ, καλὸν εἶναι ὅπως συγκροτηθοῦν ἀμέσως μικταὶ ὁμάδες ἐκ τεχνικῶν, πρὸς διερεύνησιν τῶν τεχνικῶν προβλημάτων τῆς ἐποπτείας. Προσέθεσεν δὲ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, ἡ πραγματοποίησις τῆς ἰδέας ταύτης δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ

τῆς προκαταβολικῆς ἀποδοχῆς, ἐκ μέρους τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, οἱασδήποτε προτάσεώς μας ἐπὶ τοῦ ἀφοπλισμοῦ. Αὕτη θὰ ἠδύνατο, ἐπίσης, νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ ἄνευ οἱασδήποτε δεσμεύσεως τῶν Σοβιὲτ εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ἀλληλεξάρτησιν τῶν διαφόρων προτάσεων.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Προέδρου Ἄϊζενχάουερ πρὸς τὸν κ. Μπουλγκάνιν δέον νὰ διαλύσῃ, ἅπαξ διὰ παντός, τὸν μῦθον ὅτι αἱ ΗΠΑ δὲν ἐπιθυμοῦν τὰς διαπραγματεύσεις, ἢ ὅτι φοβοῦνται νὰ διαπραγματευθοῦν μετὰ τῶν σοβιετικῶν ἡγετῶν. Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον ἀληθεύει. Ἐπιθυμοῦμεν τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου διασκέψεως, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἐπικρατήσουν κατάλληλοι συνθῆκαι.

Ἐν τούτοις, δὲν ἐπιθυμοῦμεν ἁπλῶς μίαν ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου διάσκεψιν, ἥτις δὲν θὰ ἀποτελῇ παρὰ ἕτερόν τι ἐπεισόδιον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ψυχροῦ πολέμου καὶ ἥτις νὰ διεξαχθῇ ὑπὸ συνθήκας αἵτινες θὰ ἐξέθετον τὸν Ἐλεύθερον Κόσμον εἰς μέγα κίνδυνον.

Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι ὁ «ψυχρὸς πόλεμος» θὰ ἠδύνατο νὰ τερματισθῇ καὶ ἡ ἀνάγκη διὰ θυσίας νὰ ἀπαλειφθῇ, διὰ μιᾶς ἁπλῆς ὑπογραφῆς, μετὰ τὸ πέρας μιᾶς τοιαύτης διασκέψεως. Ἡ αὐταπάτη αὐτὴ ἐβασάνισε τὸν κόσμον ἐπὶ πολὺν χρόνον. Κατ' οὐσίαν, ἡ εἰρήνη δὲν ἐπετεύχθη ποτὲ διὰ παρομοίου τρόπου, τίποτε δὲ δὲν θὰ ἀπετέλει μεγαλυτέραν παραφροσύνην δι' ἡμᾶς, παρὰ ἂν ἠθέλομεν ἐνεργήσει πιστεύοντες ὅτι ὅλοι οἱ κίνδυνοι θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξαλειφθοῦν δι' ὀλίγων τετριμμένων λόγων περὶ εἰρήνης, μετὰ τὸ πέρας μιᾶς ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου διασκέψεως.

Αἱ ἐπεκτατικαὶ βλέψεις τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν ὑποδούλων λαῶν δι' οἰκονομικοὺς καὶ ἐπιθετικοὺς σκοπούς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀλλάξουν οὔτε κατὰ ἓν ἰῶτα, διὰ τῶν γενικοτήτων αἵτινες θὰ λεχθοῦν εἰς μίαν τοιαύτην διάσκεψιν. Τὰ πράγματα, ὅμως, διαφέρουν ὡς πρὸς τοὺς ἐλευθέρους λαούς. Αἱ κυβερνήσεις των δὲν δύνανται νὰ προχωρήσουν εἰς τὰς ἀπαραιτήτους ἐνεργείας παρὰ μόνον ἂν τὸ θελήσουν οἱ ἴδιοι λαοί των, ἀναλόγως τῶν θυσιῶν καὶ προσπαθειῶν τὰς ὁποίας ἐπιθυμοῦν νὰ καταβάλλουν. Μία ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου διάσκεψις, ἥτις ἤθελεν ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἐλευθέρων Χωρῶν ἀπὸ τὸ ἔργον προωθήσεως τῆς ἀσφαλείας των, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐπέλθῃ οὐδεμία ἀνάλογος μεταβολὴ εἰς τὸν Σινοσοβιετικὸν Συνασπισμόν, θὰ ἀπετέλει μέγα καὶ μοιραῖον πλῆγμα, δι' αὐτάς.

Ἐπίσης, θὰ ἀπετέλει καταστροφὴν ἂν οἱ ἡγέται τοῦ Ἐλευθέρου Κόσμου, εἰς μίαν τοιαύτην διάσκεψιν ἀπεφάσιζαν ὅπως, διὰ νὰ ἀποφύγουν τοὺς κινδύνους μιᾶς ἀεροβατούσης διακηρύξεως εἰρήνης, διακόψουν τὰς συζητήσεις, εἰς ἀτμόσφαιραν ἐχθρότητος. Τοῦτο θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἔντασιν τοῦ ψυχροῦ πολέμου καὶ τὴν αὔξησιν τῆς πιθανότητος ὅπως μετατραπῇ οὗτος καὶ εἰς θερμόν.

Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, ὡς ἐτόνισεν ὁ Πρόεδρος Ἄϊζενχάουερ (συνεφώνησε δὲ κάποτε καὶ ὁ κ. Κροῦστσεφ) εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως, μία οἱαδήποτε ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου διάσκεψις, προετοιμασθῇ καλῶς. Δέον νὰ ἐξασφαλισθῇ ὅτι τὰ συζητηθησόμενα θέματα θὰ ἐνέχουν σημασίαν καὶ ὅτι θὰ ὑπάρξῃ εὐνοϊκὴ προοπτικὴ ὡς πρὸς τὴν ἐπίτευξιν σημαντικῶν συμφωνιῶν, αἵτινες θὰ ἐκτελεσθοῦν.

Ἡ ὁδὸς πρὸς μίαν τοιαύτην διάσκεψιν διεσαφηνίσθη ὑπὸ τοῦ Προέδρου Ἄϊζενχάουερ, εἰς τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν του πρὸς τὸν κ. Μπουλγκάνιν. Ἐναπόκειται πλέον εἰς τοὺς σοβιετικοὺς ἡγέτας νὰ ἀποσαφηνίσουν, ἂν ἐπιθυμοῦν μίαν ἐπὶ ἀνωτάτου ἐπιπέδου διάσκεψιν, ἥτις ὄντως θὰ προαγάγῃ εἰλικρινῶς τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Δικαιοσύνην εἰς τὸν κόσμον. Ἡμεῖς, πάντως, ἐπιθυμοῦμεν μίαν τοιαύτην διάσκεψιν.

Φ. ΝΤΑΛΛΕΣ

ΙΝΤΕΡΠΟΛ

ΤΟ ΦΟΒΗΤΡΟ ΚΑΙ Ο ΑΠΗΝΗΣ ΔΙΩΚΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΥΠΟΚΟΣΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Frederic Sondern, κατὰ μετάφρασιν
τοῦ Ἀστυν. Α΄ κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό, ἕνας λίαν εὐγενὴς καὶ ἄψογος στὴν ἐμφάνισι κύριος, μὲ ὑπερπολυτελεῖς καὶ πολὺ δαπανηρὲς ἀποσκευές, μὲ Ἀμερικανικὸ διαβατήριο ὑπὸ τὸ ὄνομα David Walton ἀπεβιβάσθη στὸ Ἀεροδρόμιο Ἴντλγουϊλντ τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἕνας ἀπατεὼν μεγάλης ὁλκῆς, ποὺ γιὰ ὡρισμένο χρόνο εἶχεν ἀναπτύξει μιὰ ἀξιοθαύμαστη καὶ καταπληκτικὴ ἐπιτυχῆ ἐγκληματικὴ δρᾶσι, πωλῶντας σὲ διαφόρους ἐμπόρους εἰσαγωγεῖς τῶν τριῶν Ἠπείρων διάφορα ἀνύπαρκτα ἐμπορεύματα.

Ὁ Walton εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπιδεξίους καὶ πανούργους τζέντλεμαν ἀπατεώνας, ἕνα μεταπολεμικὸ φροῦτο ποὺ ἀνεπτύχθη καὶ λαμβάνει τεράστιες διαστάσεις στοὺς Διεθνεῖς Ἀερολιμένας.

Οὗτος ἦτο ἐφωδιασμένος μὲ διάφορες ταυτότητες ἀδιάβλητες. Ταξιδεύοντας Ἀεροπορικῶς στὶς τρεῖς Ἠπείρους, ἄφηνε πίσω του λίαν συγκεχυμένα ἴχνη καὶ ἔτσι δὲν μποροῦσαν οἱ Ἀστυνομικὲς Ἀρχὲς νὰ τὰ ἀξιοποιήσουν.

Κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον ὁ φίλος μας Walton εἶχε ταξιδεύσει στὸ Λονδῖνο, Παρίσι, Βισμπάτεν, Τὲλ—Ἀβὶβ καὶ Βηρυττό· παρουσιαζόμενος δὲ ἀλληλοδιαδόχως, πότε ὡς Ἀμερικανὸς Walton, πότε ὡς Βέλγος Dubois καὶ πότε ὡς Ἀργεντινὸς Rojas ἐπώλησε σὲ καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἀφελεῖς καὶ εὐπίστους μεγαλεμπόρους, παντὸς εἴδους ἐμπορεύματα, ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα, ἀπὸ ἀκατέργαστο καουτσοὺκ μέχρι μηχανήματα καὶ ἐργαλεῖα καὶ εἰσέπραξε πολλὲς χιλιάδες δολλαρίων προκαταβολικῶς. Στὸ πρόγραμμά του περιλαμβάνετο ἀκόμη ἡ Βομβάη, ὅπου ἐπρόκειτο ν' ἀναπτύξῃ τὴν ἐγκληματική του δρᾶσι, πρὶν ἐπιστρέψῃ στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἐξαφανισθῇ στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Ἐγνώριζεν ἀπὸ πεῖρα ὅτι οἱ Ἀστυνομικὲς Ἀρχὲς κατὰ μῆκος τῆς ἐκ 13.000 χιλιομέτρων διαδρομῆς του, δὲν μποροῦσαν νὰ ἔχουν συνδυάσει καὶ παραβάλλει τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς φωτογραφίας τοῦ Walton—Dubois—Rojas, σὲ ὡρισμένες δὲ περιπτώσεις, οὔτε κὰν θὰ εἶχον ἐκδοθῆ ἐντολὲς ἀναζητήσεών του, πρὶν παρέλθουν ἀρκετὲς ἡμέρες, ὁπότε οὗτος θὰ εἶχε πετάξει γιὰ ἄλλες χῶρες. Ἔμεινε ὡς ἐκ τούτου κατάπληκτος καὶ ἐκστατικὸς ὅταν συνελήφθη στὸ Ἀεροδρόμιο τῆς Βομβάης κατὰ τὴν ἄφιξίν του.

«Πῶς συμβαίνει αὐτό; ἐψέλλισε ὁ Walton».

«Ἡ ΙΝΤΕΡΠΟΛ δρᾷ ἀστραπιαίως σήμερα, σ' ὅλο τὸν κόσμο» εἶπεν ὁ ἀστυνομικός.

Ἡ Διεθνὴς Ὀργάνωσις Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων ποὺ ἀναφέρεται ἐν συντομίᾳ ὡς ΙΝΤΕΡΠΟΛ, περιλαμβάνει σήμερον τὶς Ἀστυνομίες 60 Χωρῶν ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, ἐκτὸς τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος.

Τὸ δίκτυο Πληροφοριῶν τῶν συνεργαζομένων μελῶν τῆς Ὀργανώσεως αὐτῆς, γίνεται ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο ὅλο καὶ εὐρύτερο, ἡ δὲ συνεργασία των ὅλο καὶ πιὸ στενωτέρα.

Κατὰ τοὺς τελευταίους 12 μῆνας, χάρις εἰς τὴν Ὀργάνωσιν αὐτὴν ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις πλέον τῶν 100, ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπιδεξίους καὶ ἐπικινδύνους διεθνεῖς ἐγκλη-

ματίας, ἤτοι ἀπατεῶνες, κλέπτες, παραχαράκτες, πλαστογράφους, λαθρεμπόρους ναρκωτικῶν καὶ ἄλλων εἰδῶν καὶ δολοφόνους, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν σ' αὐτούς, τοὺς συλληφθέντας τοιούτους μικροτέρας ὁλκῆς. Καὶ οἱ συλλήψεις τὶς περισσότερες φορὲς ἐπραγματοποιήθησαν σὲ ἀποστάσεις πολλῶν χιλιάδων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ καινούργια ἕδρα τοῦ Ἀρχηγείου τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ ποὺ συνδέει τὶς Ἀστυνομίες τῶν 60 Κρατῶν, ὅπως ἀνεφέρθη ἀνωτέρω, εὑρίσκεται σὲ ἕνα μεγάλο κτίριο παλαιοῦ ρυθμοῦ, ποὺ ὑψοῦται στὸ πολυσύχναστο δρόμο τοῦ Παρισιοῦ, πολὺ κοντὰ στὴν Ἀψίδα τοῦ Θριάμβου. Ἔξω ἀπὸ τὸ κτίριο αὐτὸ ὑπάρχει μιὰ μόλις διακρινομένη μικρὴ πινακὶς ποὺ δείχνει τὸν ἀριθμὸ «37β» τῆς ὁδοῦ Πὼλ—Βαλερύ, πίσω ὅμως ἀπὸ τοὺς χοντροὺς τοίχους καὶ τὴν λίαν ἐπιμελῶς φρουρουμένη θύρα του, βρίσκεται τὸ πιὸ παράξενο Ἀστυνομικὸ Τμῆμα ὁλόκληρου τοῦ Κόσμου.

Τὸ Ἐπιτελεῖο τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ ἀποτελεῖται ἀπὸ 42 ἐπιστήμονες καὶ πεπειραμένους ἀστυνομικούς, ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως της, Marcel Sicot, ἑνὸς ἀποστράτου τῆς περιφήμου «Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας τῆς Γαλλίας», καὶ περιλαμβάνει εἰδικευμένους ὑπαλλήλους γιὰ κάθε εἶδος ἐγκλήματος καὶ κάθε τύπον ἐγκληματίου.

«Εἴμεθα ἰδιόρρυθμοι ἀστυνομικοὶ ἐδῶ μέσα», παρατηρεῖ ὁ κ. Sicot. «Ἐκτελοῦμε ὅλη μας τὴν ἐργασία ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας».

Ἡ ΙΝΤΕΡΠΟΛ δὲν ἔχει ἀστυνομικοὺς ἢ ἄλλους πράκτορες γιὰ ἐξωτερικὴ ὑπηρεσία ὑπὸ τὴν ἄμεσο διεύθυνσί της. Ὅλες οἱ ἀνακρίσεις καὶ συλλήψεις ἐνεργοῦνται ἀπὸ τὶς Ἀστυνομίες—Μέλη της, κάθε μιὰ δὲ ἀπ' αὐτὲς ἔχει μιὰ Εἰδικὴ Ὑπηρεσία ποὺ εἶναι ὁ σύνδεσμος μὲ τὸ Παρίσι.

Τὸ νευραλγικὸ αὐτὸ Κέντρο τῆς ὁδοῦ Πὼλ–Βαλερὺ 37β εἶναι μιὰ μοναδικὴ στὸ εἶδος της Ὑπηρεσία, ἕνα μοναδικὸ καὶ καταπληκτικὸ Ἀρχεῖο, ποὺ περιλαμβάνει φακέλλους μὲ τὴ βιογραφία, τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα καὶ φωτογραφίες, γιὰ περισσοτέρους ἀπὸ 100.000 διασήμους καὶ ἐπικινδύνους διεθνεῖς κακοποιούς.

Τὰ ὀνόματα, ψευδώνυμα, καταγωγή, μέθοδες δράσεως, ζῶνες περιοχῆς δράσεως, λεπτομερῆ χαρακτηριστικά, συνήθειες καὶ ἀδυναμίες αὐτῶν, καὶ κάθε ἄλλη πληροφορία, εἶναι τόσο καλὰ ταξινομημένα, ὥστε ἡ ἐλαχίστη ἔνδειξις περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν ἢ συνηθειῶν τοῦ δράστου ἑνὸς ἐγκλήματος, εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὸ Τμῆμα διακριβώσεως τῆς ταυτότητος τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ, νὰ ξεθάψῃ ὁλόκληρο τὸ φάκελλο τοῦ σεσημασμένου ὑπόπτου.

Οἱ εἰδικευμένοι ἀστυνομικοὶ τῆς ὁδοῦ Πὼλ–Βαλερὺ 37β ἔχουν ἐγκαταστείσει ἕνα Κεντρικὸ Ἀρχεῖο, ἕνα εἶδος περιστρεφομένης Ἀρχειοθήκης καρτῶν μήκους 7 μέτρων, ποὺ ἀποτελεῖ σχεδὸν ἕνα ἠλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο.

Αὐτὸς ὁ μηχανισμὸς καὶ οἱ συμπληρωματικοὶ φάκελλοι ποὺ ἀποτελοῦν τὸ Ἀρχεῖον τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ ἔχουν ἐπανδρωθῆ μὲ ἄνδρες, ποὺ εἶναι προικισμένοι μὲ μιὰ ἀπέραντο καὶ διαβολεμένη μνήμη. «Οἱ μηχανὲς καὶ οἱ πίνακες εἶναι ἀπαραί-» τητα στοιχεῖα» λέγει ὁ Ἐπιθεωρητὴς J. Nepoth, ὁ δραστήριος καὶ δαιμό-» νιος Ὑποδιευθυντὴς τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης, ἀλλὰ οἱ χειριζόμενοι αὐτὰ ὑπάλληλοι » τοῦ Τμήματος διακριβώσεως ταυτότητος, πρέπει ἐξ ἴσου νὰ ἔχουν ἐξαιρετικὸ » μυαλὸ καὶ μεγάλη μνήμη».

Ἡ ὁδὸς Πὼλ–Βαλερὺ 37β ἀπέκτησε μιὰ τεραστία παγκόσμια φήμη, γιατὶ συγκεντρώνει καὶ τὰ δύο· μεγάλη ἀκρίβεια λειτουργίας τοῦ ὅλου μηχανισμοῦ της, πολὺ ὅμως συχνὰ καὶ μιὰ ἀξιοθαύμαστη καὶ καταπληκτικὴ ὄσφρυνσι, διαίσθησι καὶ διορατικότητα τῶν ἀνδρῶν της.

Ἡ περίπτωσι τοῦ Ἀμερικανοῦ διεθνοῦς μεγαλοαπατεῶνος Walton εἶναι τυπική.

Μετὰ τὴν λῆψι τῶν πρώτων ἀναφορῶν γιὰ τὴ δράσι του, ἀπὸ τὸ Λονδῖνο,

Παρίσι, Βισμπάτεν, Τελ-Ἀβίβ, ἡ Πὼλ-Βαλερὺ 37β δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ὁ Walton, Bubois καὶ Rojas ἦτο ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο. Δὲν εἶχε ὅμως οὔτε τὴ φωτογραφία του οὔτε τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα. Ἕνας ἀστυνομικὸς τοῦ Τμήματος διακριβώσεως τῆς ταυτότητος ξαφνικὰ εἶχε μιὰ ἔμπνευσι : Ὡρισμένες συνήθειες, ὡς καὶ τὰ κυάλια ποὺ συνήθιζε νὰ φέρῃ ὁ δράστης, τοῦ ἔφεραν στὸ μυαλό του, ἕνα ἀπατεῶνα ποὺ ἦτο σεσημασμένος στὴν ΙΝΤΕΡΠΟΛ.

Τ' ἀρχεῖα, τότε, ἀπεκάλυψαν ὅτι ὁ Walton μποροῦσε νὰ εἶναι ἕνας Οὔγγρος πολὺ ἐπιδέξιος ὀνόματι Vezy Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἀστυνομίας τῆς Οὐάσιγκτων, σένα ραδιοτηλεγράφημά τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ οὐδεμία πλέον ἀμφιβολία ἄφηνε. Ὁ Vezy εἶχε μεταναστεύσει στὴν Ἀμερικὴ καὶ εἶχε ἐκεῖ πολιτογραφηθῆ ὡς Ἀμερικανὸς μὲ τὸ ὄνομα Walton.

Ὁ νέος ραδιοπομπὸς τοῦ Κέντρου, ἕνας Σταθμὸς μεγάλης ἀκτῖνος, ποὺ χάρις καὶ τῶν ἐνδιαμέσων Σταθμῶν τῶν Ἀστυνομιῶν φθάνει σ' ὅλα τὰ Γραφεῖα τῶν Ἀστυνομιῶν—Μελῶν τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ, ἀπέστειλε ἕνα ραδιοτηλεγράφημα πρὸς ὅλα τὰ Μέλη της, στὸ ὁποῖο προσδιωρίζοντο λεπτομερῶς καὶ μὲ μεγάλη ἀκρίβεια τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ VEZY—WALTON—DUBOIS—ROJAS ὡς καὶ ἡ κατηγορία τῶν δακτυλικῶν του ἀποτυπωμάτων. Διὰ τοῦ Ἀεροπορικοῦ Ταχυδρομείου ἐπηκολούθησαν φωτογραφίες. Ὁ φίλος μας συνελήφθη στὴ Βομβάη. Θὰ μποροῦσε ὅμως νὰ συλληφθῆ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο στὴ Νέα Ὑόρκη ἢ ἀλλαχοῦ.

Τὸ Τμῆμα πληροφοριῶν τῆς Πὼλ-Βαλερὺ 37β λαμβάνει πολλὲς ἑκατοντάδες ἀγγελιῶν καὶ τηλεγραφημάτων κάθε ἡμέρα, πολλὰ δὲ ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶναι ἁπλὰ ὑπηρεσιακὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ ἐπεκτείνονται στὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ ἀντιλήψεων μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐν λόγῳ Ὀργανώσεως.

Ὁ RIC. JACKSON τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ, ὁ T. NAKAQAWA ἀπὸ τὸ Τόκιο, ὁ H. CASTAING τῆς Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας τῆς Γαλλίας, ὁ C. SIRAGUSA τοῦ Ἀμερικανικοῦ Θησαυροφυλακείου, ὁ M. JUMSAI τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ταϋλάνδης, ὁ AGOST LORENGO ἀπὸ τὴ Λισσαβώνα καὶ πολλὲς ἄλλες Ἀστυνομικὲς προσωπικότητες—καμμιὰ ἑκατοστὴ περίπου—ἐγνωρίσθησαν κατὰ τὰ ἐτήσια Συνέδρια τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ καὶ συνεδέθησαν ἔκτοτε μὲ μιὰ στενὴ συναδελφικὴ φιλία.

Κάθε ἐτήσιο Συνέδριο τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ (τὸ τελευταῖο—ἔλαβε χώραν στὴ Λισσαβῶνα, τὸ προσεχὲς θὰ γίνῃ στὸ Λονδῖνο καὶ τὸ μεταπροσεχὲς στὸ Μπαγκόγκ), παρέχει στοὺς εἰδικοὺς τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ, καθὼς καὶ στοὺς εἰδικευμένους ἀστυνομικοὺς τῶν διαφόρων Χωρῶν—Μελῶν ταύτης, τὴν εὐκαιρία ν' ἀνταλλάξουν διαφόρους σκέψεις καὶ ἀντιλήψεις καὶ νὰ εἰσηγηθοῦν διάφορα θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἐγκληματικότητα καὶ τὴ δίωξι τῶν διεθνῶν ἐγκληματιῶν, διότι ὁ Διεθνὴς Ὑπόκοσμος ἐπινοεῖται συνεχῶς, ὅλο καὶ νέα τεχνάσματα καὶ μεθόδους δράσεως καὶ κάθε χρόνο δημιουργοῦνται καινούργια προβλήματα γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ δίωξι αὐτοῦ.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια περίπου τὸ λαθρεμπόριο τῶν ἀδαμάντων εἶχε λάβει τέτοια ἔκτασι ποὺ εἶχεν ἐγγίσει τὸ ποσὸν τῶν 30.000.000 δολλαρίων γιὰ ἕνα χρόνο. Μιὰ σπεῖρα λαθρεμπόρων, τέλεια ὠργανωμένη καὶ ταχύτατα κινουμένη, διενεργοῦσε αὐτό.

Κλεμμένοι ἀδάμαντες ἠγοράζοντο ἀπὸ τοὺς Ἰθαγενεῖς στὴν Ἀφρική, ἐκόπτοντο καὶ λειαίνοντο στὶς Βρυξέλλες καὶ στὸ Ἄμστερνταμ καὶ κατόπιν διοχετεύοντο στὸν Λονδῖνο, Παρίσι, Νέα Ὑόρκη, καὶ αὐτό, μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα.

Ὁ Sicot, Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ καὶ οἱ συνεργάτες του ἐτέθησαν ἐν συναγερμῷ, εὐθὺς ὡς ἐλήφθησαν οἱ πρῶτες πληροφορίες. Ἐκμεταλλευόμενοι τὶς πληροφορίες αὐτές, ποὺ οἱ διάφορες Ἀστυνομίες—Μέλη της, ἀνέφερον, ἐν συνδυασμῷ καὶ μὲ ἄλλες ποὺ ἠρύσθησαν ἀπὸ τοὺς φακέλλους τῆς Ὑπηρεσίας των,

κατώρθωσαν νὰ τεθοῦν ἐπὶ τὰ ἴχνη διαφόρων μελῶν τῆς σπείρας καὶ νὰ φέρουν εἰς φῶς πολλὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὸν τρόπο καὶ τὴ μέθοδο δράσεώς της. Τὸ σύστημα ποὺ ἡ σπεῖρα τῶν λαθρεμπόρων ἠκολούθει καὶ ποὺ διευθύνετο ἀπὸ ἕνα πιλότο μιᾶς Εὐρωπαϊκῆς Ἀεροπορικῆς Ἑταιρίας, ἀπεδείχθη νὰ εἶναι κλασσικὸ καὶ ἁπλοῦν.

Ἕνας ἀπὸ τὴ σπεῖρα τῶν λαθρεμπόρων ἠγόραζε τοὺς ἀδάμαντας σὲ μιὰ Βρεττανικὴ ἀποικία τῆς Ἀφρικῆς καὶ πετοῦσε φέροντάς τους στὴ Διεθνῆ Ζώνη τῆς Ταγγέρης—στὴ μεγαλύτερη δηλ. Μαύρη Ἀγορὰ τοῦ Κόσμου, ὅπου οἱ πολύτιμοι λίθοι ἀπαλλάσσονται τελωνειακοῦ δασμοῦ, τόσο κατὰ τὴν εἴσοδο ὅσο καὶ κατὰ τὴν ἔξοδο, οἱ δὲ τελωνειακὲς διατυπώσεις περιορίζονται στὸ ἐλάχιστο.

Ἐκεῖ, ὁ κύριος μεταφορεὺς τῆς σπείρας, ἕνας ταξιδιώτης ἐμπορευόμενος, ἕνας Αὐστριακὸς τὴν καταγωγήν, ὀνόματι GRUBER παρελάμβανε τὸ ἐμπόρευμα καὶ τὸ μετέφερε στὸ Παρίσι, πάντοτε Ἀεροπορικῶς. Ὅλοι οἱ ταξιδιῶτες προερχόμενοι ἐκ Ταγγέρης ἐθεωροῦντο κατὰ τεκμήριο ὕποπτοι καὶ ὑφίσταντο αὐστηρὸ τελωνειακὸ ἔλεγχο καὶ ἔρευνα. Ὁ Gruber ἠρευνήθη πολλάκις, ἀλλὰ οὐδέποτε εὑρέθη νὰ φέρῃ πολυτίμους λίθους, ἢ ἄλλα εἴδη λαθρεμπορίου. Ἐδῶ ὑπῆρχε ἕνα δύσκολο αἴνιγμα καὶ οἱ ἄνδρες τῆς «Πώλ–Βαλερύ 37β» ἀνέλαβον νὰ λύσουν αὐτὸ ἐξ ἀποστάσεως βεβαίως.

Κάθε Διεθνὴς Ἀερολιμὴν περιλαμβάνει μιὰ εἰδικὴ αἴθουσα, ὅπου οἱ διερχόμενοι (transit) μποροῦν ν' ἀναμένουν τὴν ἀναχώρησι τοῦ ἀεροπλάνου χωρὶς νὰ ὑποβληθοῦν σὲ τελωνειακὸ ἔλεγχο, ἔλεγχο διαβατηρίων ἢ εἰς ἄλλην τινα διατύπωσιν. Ἡ Πώλ–Βαλερύ 37β ἀπεκρυστάλλωσε λοιπὸν τὴν πεποίθησι, ὅτι ὁ Gruber θὰ μετεβίβαζε ἀσφαλῶς τὸ δέμα ποὺ μετέφερε ἀπὸ τὴν Ταγγέρη μὲ τὸ πλούσιο περιεχόμενό του, σὲ κάποια ἀπὸ αὐτὲς τὶς αἴθουσες, τὶς προοριζόμενες γιὰ τοὺς διερχομένους (transit). Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβαινε ὡς διεπιστώθη. Στὴ Ζυρίχη ὅπου ὁ Gruber ἄλλαζε ἀεροπλάνο γιὰ τὸ Παρίσι, ἕνας ἄλλος ταξιδιώτης ἐμπορευόμενος, ὁ M. Dyclos, Βέλγος ὑπήκοος, προερχόμενος ἀπὸ τὸ Μιλάνο ἢ ἄλλην τινὰ πόλιν ποὺ δὲν ἐθεωρεῖτο ὕποπτος ὅπως ἡ Ταγγέρη, ἀνέμενε ἐπίσης στὴν ἴδια αἴθουσα ν' ἀλλάξῃ ἀεροπλάνο.

Ὁ τελευταῖος προσεποιεῖτο ὅτι συναντοῦσε ὅλως τυχαίως τὸν φίλο του Gruber, ποὺ ἔφερε μιὰ κασετίνα ἀπολύτως ὅμοια μὲ τὴ δική του, φλυαροῦσε ἐπ' ὀλίγον μετ' αὐτοῦ καὶ κατόπιν τὸν ἀποχαιρετοῦσε γιὰ νὰ ἐπιβιβασθῇ τοῦ ἀεροπλάνου γιὰ τὶς Βρυξέλλες. Ἐὰν οἱ Βέλγοι Τελωνειακοὶ ἄνοιγαν τὴν κασετίνα τοῦ Duclos ποτὲ δὲν θὰ ὑπωπτεύοντο νὰ ἐρευνήσουν δύο χάρτινα κουτιὰ μὲ χειρομάνδυλα καὶ ποὺ στὴν πραγματικότητα τὸ περιεχόμενόν των ἀντιπροσώπευε πολλὲς ἑκατοντάδες χιλιάδων δολλαρίων, διότι δὲν ἐγνώριζαν ὅτι αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν Ταγγέρη.

Λίγες ἑβδομάδες ἀργότερα οἱ πολύτιμοι αὐτοὶ λίθοι, ἀφοῦ ἐκόπτοντο καὶ ἐλειαίνοντο, εὑρίσκοντο σὲ εἰδικὴ κρύπτη τῆς βαλίτσας τοῦ ἀρχιπιλότου τοῦ ἀεροσκάφους, μεταφερόμενοι στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐκεῖ οἱ Ἀμερικανοὶ Τελωνειακοὶ ποτὲ σχεδὸν δὲν ἐπεχείρουν ἕνα προσβλητικὸ ἔλεγχο τῶν ἀποσκευῶν του.

Αὐτὸς ὁ πιλότος καὶ οἱ συνένοχοί του εὑρίσκονται τώρα στὶς φυλακές.

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ λαθρεμπορίου τῶν ἀδαμάντων, καὶ τὴ σύλληψι τῶν λαθρεμπόρων, ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ ἀνεκοίνωσε τ' ἀποτελέσματα στὶς Ἀστυνομίες—Μέλη της, ἴνα, Ἄγγλοι, Γάλλοι, Ἀμερικανοί, Βέλγοι κλπ. τελωνειακοὶ ἐνημερωθοῦν καὶ προσαρμώσουν τὶς ἀναζητήσεις καὶ ἔρευνές των ἀναλόγως.

Ἡ ΙΝΤΕΡΠΟΛ κατέστρωσε ἐπίσης ἕνα σχέδιο παρακολουθήσεως καὶ ἐπιτηρήσεως τῶν αἰθουσῶν τῶν διερχομένων (transit), χωρὶς τοῦτο νὰ καταστῇ ἐνοχλητικὸ διὰ τοὺς νομοταγεῖς καὶ καλῆς πίστεως ταξιδιώτας. Ἤδη, κατέστη πολὺ δύσκολο τὸ νὰ μεταφερθοῦν στὶς Χῶρες—Μέλη τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ χωρὶς κίνδυνο, ἀδάμαντες, ναρκωτικὰ καὶ ἄλλα εἴδη λαθρεμπορίου.

Σὲ μιὰ εἰδικὴ ἀρχειοθήκη στὴν Πὼλ–Βαλερὺ 37β, τὴν ὥρα ποὺ ἐγράφη τὸ παρὸν ἄρθρον, 366 κύριες κάρτες ἔφεραν τὴν ἐρυθρὰ ταινία, ποὺ συμαίνει : «Καταζητεῖται ἐπειγόντως. Ἡ ἔκδοσις θέλει ζητηθῇ ἀμέσως».

Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐρυθρὲς κάρτες ἀφοροῦν διεθνεῖς παραχαράκτες καὶ πλαστογράφους τσέκς, ἕνα καινούργιο φροῦτο ποὺ μᾶς παρουσίασε ἡ συνεχῶς ὀγκουμένη τουριστικὴ κίνησις.

Δύο πλαστογράφοι, προσφάτως, ἔθεσαν σὲ μεγάλη δοκιμασία τὴν ΙΝΤΕΡΠΟΛ.

Ὁ Ἀμερικανὸς Frank Bursch καὶ ὁ Ἄγγλος John Morton, εἶχαν γνωρισθῆ σένα σωφρονιστήριο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ συνεδέθησαν διὰ φιλίας. Ἀμφότεροι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι σχεδὸν ταυτοχρόνως.

Ἐντὸς ἑνὸς μηνός, μιὰ δωδεκὰς ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ πολυτελέστερα Ξενοδοχεῖα τοῦ Τέξας καὶ τοῦ Μεξικοῦ ὑπῆρξαν τὰ θύματα τοῦ ἀνωτέρω ζεύγους ἐξαργυρώσαντα ἐπιταγὲς ἄνευ ἀντικρύσματος γιὰ μεγάλα ποσά. Οἱ Brusch καὶ Morton ἐφωδιασμένοι τώρα μὲ χρήματα μετέβησαν στὶς νήσους Ἀντίλλας.

Στὴν Ταϊτὴ ὁ BURSCH συνέλαβε μὰ φαεινὴ ἰδέα. Αὐτὰ τὰ ἡλιόλουστα νησιὰ τοῦ ἄρεσαν πάρα πολὺ καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ, ἔπρεπε ὅμως νὰ διαθέτῃ κεφάλαια ἀνάλογα μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴ φήμη του.

Κατεσκεύασε λοιπὸν ἕνα ἰδιόρρυθμο χαρτονόμισμα ὑπὸ τύπον τραπεζιτικῆς ἐπιταγῆς (Τράβελ—Τσὲκ) ἑνὸς μεγάλου Τραπεζικοῦ Ἱδρύματος, τῆς Ἀμέρικαν Τρὰστ Κόμπανυ (American Trust Co) τοῦ ΣΑΝ—ΦΡΑΝΤΣΙΣΚΟ. Ἕνας φίλος του τυπογράφος κατεσκεύασε χίλια παρόμοια τσὲκ ἀπὸ τὸ κατασκευασθὲν μοντέλο, ἕκαστον, τῶν 50 ἢ 100 δολλαρίων, πληρωτέα σὲ κάποιον Κον M. Rice καὶ σὲ κάποιον M. Stanton. Κατεσκεύασαν ἐπίσης πλαστὰ πιστοποιητικὰ ἀποδεικνύοντα τὴν ταυτότητά των ὡς Rice καὶ Stanton Ἀρχιμηχανικοὶ τῆς Ἑταιρίας Αὐτοκινήτων H. KAYSER. Λίγες ἑβδομάδες, ἦσαν ἀρκετὲς γιὰ τοὺς BURSCH καὶ MORTON (RICE καὶ STANTON) νὰ πλημμυρίσουν μὲ τὰ πλαστὰ τσὲκ τὴν Κοῦβα, Κολομβία, Παναμᾶ, Κουρασάο, Ἀρούμπα (στὶς Ἀντίλλες) καὶ τελικὰ τὸ Καράκας τῆς Βενεζουέλας.

Στὸ μέσον τῆς χειμερινῆς τουριστικῆς ἐποχῆς οὐδεμία δυσκολία ἐδοκίμασαν. Τὰ Ξενοδοχεῖα, καταστήματα ἀκόμη καὶ αἱ Τράπεζες ἐδέχοντο πρόθυμα τὰ πλαστὰ τσὲκς καὶ τὰ ἐξαργύρωναν μὲ γνήσια νομίσματα.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία αὐτὴ οἱ RICE καὶ STANTON ξαναέγιναν BURSCH καὶ MORTON καὶ ἠγόρασαν ἕνα ὡραῖο κατάστημα ὑφασμάτων καὶ ἐνδυμάτων στὴ μικρὴ καὶ ἥσυχη Βρεττανικὴ νῆσο Γουὲστ—ΙΝΤΙΑ στὴν Ἀντίγκουα. Ἐπίστευαν ὅτι ἡ ἐπιχείρησις τῶν τσὲκ εἶχε μελετηθῇ καὶ ἐκτελεσθῇ τόσο καλά, ποὺ ἦτο ἀδύνατο ν' ἀποκαλυφθοῦν.

Σὲ ἀπόστασι ὅμως 6.500 χιλιομέτρων μακρυά, στὸ Κέντρο τῶν Παρισίων, ὁ μηχανισμὸς τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ εἶχε τεθῇ σ' ἐνέργειαν καὶ τὸ ἐπιτελεῖο της εἰργάζετο σκληρά. Τῇ αἰτήσει τῆς Ἀστυνομίας τῆς Κουρασάο ἕνα ραδιοτηλεγράφημα τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ ἐστάλη στὴν Ἀστυνομία τῆς Οὐάσιγκτων, ἡ ἀπάντησις τοῦ ὁποίου ἐξέπληξε τὴ Γενικὴ Γραμματεία τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ.

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ἀστυνομία ἐγνώρισε στὴν ΙΝΤΕΡΠΟΛ ὅτι, οἱ BURSCH καὶ MORTON ἦσαν γνωστοὶ ἀπὸ ὁλόκληρη ντουζίνα ψευδωνύμων καὶ κατεζητοῦντο ἀπὸ αὐτήν. Ἡ Σκώτλαντ Γυὰρδ ἐξ ἄλλου ἐνδιεφέρετο γιὰ τοὺς RICE καὶ STANTON.

Τηλεγραφήματα ἀπὸ τὶς Ἀστυνομικὲς Ἀρχὲς τῶν Νήσων Ἀντιλλῶν ἐπλημμύρισαν τότε τὰ γραφεῖα τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ.

Ἡ Πὼλ–Βαλερὺ 37β ἐτέθη πάραυτα εἰς ἄμεσον δρᾶσιν καθὼς καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενες Ἀστυνομικὲς Ἀρχές.

Ἐξητάσθησαν ἑκατὸν περίπου ὑπάλληλοι τῶν Ἀεροπορικῶν Ἑταιριῶν, ποὺ

ὑπῆρχε πιθανότης νὰ εἶχαν ἰδῆ τοὺς δύο κακοποιούς, καὶ ἑκατοντάδες προκηρύξεων διεβιβάσθησαν πρὸς ὅλες τὶς Ἀστυνομίες Μέλη τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ.

Τελικά, μιὰ συνοδὸς τῆς Ἀεροπορικῆς Ἑταιρίας Κ. L. Μ. ἀνέφερε ὅτι κάποιος ὀνόματι Benavides ποὺ εἶχε ταξιδεύσει γιὰ τὸ ΚΑΡΑΚΑΣ τῆς ΒΕΝΕΖΟΥΕΛΑΣ ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὴ φωτογραφία τοῦ Bursch ποὺ τῆς ὑπεδείχθη, καὶ ὅτι οὗτος εἶχεν ὑπογράψει στὸ Βιβλίο τῶν Ξένων.

Ἐγένετο πάραυτα παραβολὴ καὶ γραφολογικὴ ἐξέτασις τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Benavides μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Bursch καὶ Stanton τῶν ψευτοτσὲκ καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἦταν ἡ ἴδια γραφή.

Ἐχρειάσθησαν τέσσαρες μῆνες καὶ πολλὲς ἑκατοντάδες τηλεγραφημάτων, ἀλλὰ τελικά, κάποια ἡμέρα ἕνας ἀστυνομικὸς ἐκτύπα τὴν πόρτα τῆς ἐκθέσεως ὑφασμάτων καὶ ἐνδυμάτων τοῦ BURSCH στὴν ΑΝΤΙΓΚΟΥΑ.

Τὸ ἔργον τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ δὲν εἶχεν ἀκόμη τελειώσει, γιατὶ ὁ MORTON εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Μὲ τὴν ἀκριβῆ ὅμως τώρα περιγραφὴ τῶν χαρακτηριστικῶν καὶ συνηθειῶν του, ἦταν εὔκολο πλέον τὸ πρόβλημα τῆς ἀνακαλύψεώς του. Μέσα σὲ μερικὲς ἡμέρες συνελήφθη στὴ Μαδρίτη.

«Πρέπει νὰ εἴμεθα ἀκόμη ταχύτεροι» εἶπε πρὸ ὀλίγων μηνῶν στὸ Συνέδριο τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ στὴ Λισσαβῶνα, ὁ Sicot πρὸς τοὺς συναδέλφους του. «Πρέπει νὰ εἴμεθα γρήγορα ἕτοιμοι ν' ἀντιμετωπίσωμε τοὺς διεθνεῖς ἐγκληματίες ποὺ θὰ πετοῦν μὲ πυραυλοκίνητα ἀεροπλάνα».

«Μετ' ὀλίγον ἕνας κακοποιὸς θὰ μπορῇ νὰ ληστεύσῃ μιὰ Τράπεζα στὸ Σὰν— » Φραντσίσκο καὶ νὰ βρεθῇ στὸ Παρίσι, πρὶν ἀκόμη ἡ Ἀστυνομία τῆς Καλλιφορ- » νίας ἀρχίσει τὶς ἀναζητήσεις της».

Αὐτὴ ἡ σκέψις ἦταν στὸ μυαλὸ ὅλων τῶν ἀντιπροσώπων ἀστυνομικῶν στὸ Συνέδριο στὴ Λισσαβῶνα, ποὺ διήρκεσε ἐπὶ 6 ἡμέρες, μὲ σκληρὲς προσπάθειες ἐνισχύσεως τῶν μέσων ἀμέσου δράσεως τῶν Ἀστυνομιῶν στὶς ὁποίες ἀνήκουν.

Ὁ Ἀμερικανὸς Ἐπιθεωρητὴς Siracusa, ὁ ἄσσος διώκτης τοῦ διεθνοῦς λαθρεμπορίου ναρκωτικῶν γιὰ τὴν περιοχὴ τῆς Εὐρώπης καὶ Μέσης Ἀνατολῆς, κάθησε μὲ 12 εἰδικευμένους καὶ πεπειραμένους συναδέλφους του καὶ μελέτησαν νέους τρόπους ἀντιμετωπίσεως τοῦ ὀγκουμένου συνεχῶς λαθρεμπορίου τῶν ναρκωτικῶν. Ὁ Ἀστυνόμος Fr. Echalecu τῆς Ἱσπανίας μὲ τοὺς συνεργάτες του, εἰσηγήθη νέα μέτρα καὶ μεθόδους πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐπίσης ὀγκουμένου ἐμπορίου τῆς λευκῆς σαρκὸς καὶ τῆς πορνείας. Χάρις σὲ παρόμοιες προσπάθειες στενῆς καὶ εἰλικρινοῦς συνεργασίας, ἔχουν πλουτισθῆ τ' ἀρχεῖα τῆς ΙΝΤΕΡΠΟΛ μὲ νέας μεθόδους καὶ νέα τεχνικὰ μέσα πρὸς ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπισι τῆς ὁλονὲν αὐξανομένης ἐγκληματικῆς δράσεως τοῦ Διεθνοῦς Ὑποκόσμου.

«Ἡ ΙΝΤΕΡΠΟΛ θὰ εἶναι ἕτοιμη καὶ διὰ τὸν αἰῶνα τοῦ ἀτόμου».

F. SONDERN

"SCOTLAND YARD„
ΤΑ ΕΚΑΤΟΧΡΟΝΑ ΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ J. F. Moulan κατὰ ἐλευθέραν ἀπόδοσιν ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν. Πόλεων κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ**

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ J. F. Moulan, ταμίου τῶν Διαμερισμάτων καὶ Τμημάτων τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου, ὅπερ πραγματεύεται τὴν ἐγκατάστασιν ἐν Λονδίνῳ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας καὶ τὴν δράσιν της ἀπὸ τοῦ ἔτους 1829 μέχρι τοῦ 1929, θὰ ἐπιχειρήσω νὰ δώσω πρὸς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» μίαν σύντομον περίληψιν.

Κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς Βασιλείας Γεωργίου τοῦ Δ', ἤρχισε μία μεγάλη μεταβολὴ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοῦ Λονδίνου, ἥτις συνέβαλε πολὺ εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ λαοῦ. Εἶναι τὸ ἔτος 1829, καθ' ὃ ὁ Sir Robert Peel ἐνεκατέστησε εἰς τὸ Λονδῖνον τὴν Μητροπολιτικὴν Ἀστυνομίαν. Τὸ μεταρρυθμιστικὸν σύστημα τοῦ Peel δύναται πράγματι νὰ λογισθῇ ὡς ἡ μεγαλυτέρα ἐπαναστατικὴ μεταβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς νέας Ἀστυνομίας ὑπῆρξεν ἡ ἐξασφάλισις τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν νομοταγῶν πολιτῶν, ἥτις σήμερον μὲν φαίνεται φυσικοτάτη, προηγουμένως ὅμως ἦτο ἀνέφικτος. Κατὰ τὸν συγγραφέα, ἡ ἰδιαιτέρα ἐπιτυχία τοῦ νέου ἀγγλικοῦ ἀστυνομικοῦ συστήματος ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸ ὅτι ἐν τῇ διοργανώσει τῆς Ἀστυνομίας ὁ Peel διετήρησε τὴν ἀπὸ αἰώνων ὑφισταμένην παλαιὰν ἐξουσίαν τοῦ χωροφύλακος (constable) καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἵδρυσε τὸ νέον αὐτοῦ σύστημα. Κατὰ τὸ παλαιὸν ἀστυνομικὸν σύστημα, οἱ φύλακες τοῦ Λονδίνου κατὰ τὰς νυκτερινὰς περιπολίας των ἐφωνασκοῦσαν εἰδοποιοῦντες τοὺς κατοίκους, περὶ τῆς ὥρας καὶ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως.

Κατὰ τὸ νέον σύστημα, τὸ καθῆκον τῆς φυλάξεως καὶ τῆς ἡσυχίας τῶν κατοίκων ἔδει νὰ ἐκτελεῖται ἡσύχως καὶ ἀθορύβως ὑπὸ ἀστυφύλακος (policeman), ὅστις διὰ νὰ διορισθῇ ὡς τοιοῦτος, ἐδήλου ἐπισήμως ὅτι θέλει ὑπηρετήσει πιστῶς καὶ ἀκριβῶς τὸν Βασιλέα.

Ὁ θεσμὸς τῶν constables ἴσχυε ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1252, ἐπὶ Βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Γ'.

Μετὰ τὴν σύστασιν τῆς νέας Ἀστυνομίας, πολλαὶ Ἐπιτροπαὶ συνέστησαν ὅπως ἡ Ἀστυνομία τοῦ City (οὕτω ὀνομάζεται τὸ κέντρον τοῦ Λονδίνου) συγχωνευθῇ μὲ τὴν νέαν Ἀστυνομίαν, πλὴν οἱ Δήμαρχοι καὶ οἱ Σύμβουλοι τοῦ City διεφώνησαν καὶ ἔκτοτε τοῦτο φυλάσσεται ὑπὸ ἰδίας ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ἥτις ἐν ἔτει 1839 ἀναδιωργανώθη κατὰ τὸ σύστημα τῆς νέας Ἀστυνομίας.

Οἱ λόγοι δι' οὓς ἀντεκατεστάθη ἡ παλαιὰ Ἀστυνομία ἦσαν πολλοὶ καὶ ποικίλλοι. 1ον) Ἡ διαφθορὰ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομίας. 2ον) Ἡ ἀνεπάρκειά των. 3ον) Αἱ ἀμοιβαὶ αἱ διδόμεναι εἰς τοὺς πληροφοριοδότας, χάρις εἰς τοὺς ὁποίους συνετελεῖτο ἡ σύλληψις καὶ ἡ καταδίκη τῶν ἐγκληματιῶν. Αἱ ἀμοιβαὶ αὗται ὠνομάσθησαν ὑπὸ μιᾶς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς ὡς «χρῆμα τοῦ αἵματος». Κατὰ τὸν Γεν. Εἰσαγγελέα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Sir Archibade Macdonald «οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποσχεθῇ εἰς ἑαυτὸν ἀσφάλειαν καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμη τῇ κλίνῃ του».

Τὰ γραφεῖα τῆς νέας Ἀστυνομίας ἐγκατεστάθησαν εἰς Westminster 4 καὶ διωρίσθησαν δύο Ἀρχηγοὶ Ἀστυνομίας, ὀνομασθέντες Commisioners. Οἱ δύο οὗτοι

Ἀρχηγοὶ ἀνέλαβον τὴν ὀργάνωσιν τοῦ νέου Σώματος, οὗτινος ἡ δύναμις ἀπετελέσθη ἐκ 3000 ἀστυφυλάκων ὑπὸ ὡρισμένον ἀριθμὸν Ἀστυνόμων, ἐπιθεωρητῶν καὶ ἀρχιφυλάκων. Ἡ πρώτη δύναμις τῆς νέας Ἀστυνομίας ἐκ χιλίων ἀστυφυλάκων ἤρχισε τὰς περιπολίας της τὴν ἑσπέραν τῆς 29 Σεπτεμβρίου 1829, μὲ τὴν κυανῆν στολὴν καὶ τὸν ὑψηλὸν πίλον (top hats). Ἡ δύναμις αὕτη ἐπευφημήθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἦν ὁμοιόμορφον καὶ ἠσκημένον Σῶμα, ἦτο κάτι τὸ νέον καὶ ὁ ὁποῖος ἠγάπησε τοῦτο μέχρι καὶ τῆς σήμερον. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐκαλεῖτο χαϊδευτικὰ «Bobby, Peeler, καὶ Copper».

Ὁ διορισμὸς τῶν Ἀρχηγῶν ἦτο ὁ πλέον δύσκολος, καὶ ζητήματα ἠγέρθησαν ἐὰν πρέπει οὗτοι νὰ εἶναι στρατιωτικοὶ ἢ πολιτικοί. Ἐντὸς μιᾶς ἑκατονταετίας ὑπῆρξαν ἕνδεκα Ἀρχηγοί, ἐξ ὧν μόνον τρεῖς ἦσαν στρατιωτικοί. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, περὶ τὰς 120.000 ἄνδρες διῆλθον ἀπὸ τοὺς διαφόρους σχετικοὺς βαθμούς. Οἱ δύο πρῶτοι ἐκλεγέντες Ἀρχηγοὶ ἦσαν ὁ μὲν εἷς στρατιωτικός, γνώστης τοῦ ἀστυνομικοῦ συστήματος ἐν Ἰρλανδίᾳ, ὁ δὲ ἄλλος εἷς καλὸς δικηγόρος. Ὁ πρῶτος ἦτο ὁ συνταγματάρχης Sir Rowan καὶ ὁ δεύτερος ὁ Sir Richard Mayne. Οἱ νέοι ἄνδρες τοῦ Σώματος ἐξελέγησαν μεταξὺ χιλιάδων αἰτήσεων. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Σώματος ἦσαν παλαιοὶ ὑπαξιωματικοὶ τῆς Σωματοφυλακῆς ἢ τοῦ Ἱππικοῦ, ἐκλεγέντες διὰ τὴν ἱκανότητά των πρὸς ἐπιβολὴν τῆς πειθαρχίας. (Ἐνταῦθα ὡς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ κάμω μίαν παρατήρησιν. Καὶ κατὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς Ἀστυνομίας τῶν Πόλεων ἐν Ἑλλάδι, ὁ ἄγγλος ὀργανωτὴς ἀείμνηστος Χαλίνταίυ τοὺς πρώτους ἀξιωματικοὺς τοῦ Σώματος ἐξέλεξεν ἀπὸ ἀξιωματικοὺς τοῦ Σώματος τῆς Χωροφυλακῆς).

Ἡ πρώτη σχηματισθεῖσα δύναμις συνεμορφοῦτο στερρῶς πρὸς τοὺς Κανονισμοὺς τοὺς θεσπισθέντας ὑπὸ τοῦ Peel, καθ' οὓς αἱ θέσεις τῶν ἀξιωματικῶν εἰς τὸ μέλλον θὰ συνεπληροῦντο διὰ προαγωγῆς τῶν κατωτέρων ὀργάνων. Ἀπόφασις κεφαλαιώδους σημασίας καὶ σπουδαιότητος, διότι πᾶς ἀστυφύλαξ ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ προαγωγὴν διὰ τῆς ἐνεργητικότητός του, τῆς νοημοσύνης του καὶ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς του.

Οἱ ἄνδρες τῆς νέας Ἀστυνομίας ἐξελέγοντο ὑπὸ τοῦ Σώματος, συμφώνως πρὸς τοὺς κανονισμοὺς τοῦ Peel. Οἱ δύο πρῶτοι Ἀρχηγοὶ ὤφειλον νὰ ἀκολουθοῦν τὰς ἀρχὰς τοῦ Peel, ὄχι μόνον ἐναντίον ὑψηλῶν προσώπων ἐπιθυμούντων τὴν πρόσληψιν εἰς τὸ Σῶμα ἀκαταλλήλων προσώπων, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῶν διαδόχων τοῦ Peel εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν. Οἱ δύο Ἀρχηγοὶ ἦσαν ἀπολύτως ἴσοι, ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ συνεννοοῦνται ἀνεξαρτήτως μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ. Διάκρισις καθηκόντων μεταξύ των δὲν ὑπῆρχε. Ἐνίοτε ὅμως διέφερον μεταξύ των, θεωρούμενοι ὁ μὲν εἷς ὡς στρατιωτικὸς Ἀρχηγός, ὁ δὲ ἄλλος ὡς δικαστικὸς Ἀρχηγός. Οὕτω ὁ μὲν Rowan διηύθυνε τὰς ἐνεργείας εἰς περιπτώσεις ταραχῶν καὶ στάσεων, ὁ δὲ Mayne ἐσχεδίαζε τὰς γενικὰς ὁδηγίας, θέτων τὰς ἀρχὰς τοῦ νέου ἀστυνομικοῦ συστήματος ὑπὸ τύπον ὅστις οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ μεταβληθῇ.

(Συνεχίζεται)

Η ΠΟΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ ΕΠΙΔΡΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΜΕΓΕΘΟΥΣ ΤΩΝ ΙΧΝΩΝ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ

Ἄρθρον τοῦ κ. W. Stedry, Ἐπιθεωρητοῦ Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Rheinland—Pfalz, Koblenz, δημοσιευθὲν εἰς τὴν Γερμανικὴν Ἐπιθεώρησιν Kriminalistik (Δεκ. 1957), κατὰ μετάφρασιν τοῦ Δοκίμου Ἀρχιφύλακος κ. **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΙΣΠΑ**

Οἱ περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐξερεύνησι τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα θετικὸ ἴχνος, γίνονται ὅλο καὶ περισσότερο σπάνιες, σπανιώτερες δὲ ἐὰν πρόκειται γιὰ ἴχνη ποδῶν.

Τὰ ἀποτυπώματα πελμάτων ποδῶν ἢ ὑποδημάτων, τὰ ὁποῖα λαμβάνονται ἐκ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος φωτογραφικῶς ἢ διὰ τῆς μεθόδου τοῦ γύψου, ἀποστέλλονται στὴ Διεύθυνσι Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως γνωματεύσῃ ἐπ' αὐτῶν.

Ὁ πραγματογνώμων μπορεῖ νὰ συμπεράνῃ ἁπλῶς καὶ μόνον ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ γυψίνου ἐκμαγείου, γιὰ τὴν σύνθεσι τοῦ ἐδάφους ὅπου ἀνευρέθη τὸ ἴχνος τοῦ πέλματος ποδὸς ἢ ὑποδήματος.

Κατὰ τὶς μακροχρόνιες ἔρευνες καὶ πειράματα ποὺ διεξήχθησαν ἐδῶ ἀπὸ τὸ ἁρμόδιον Ἐγκληματολογικὸν Ἐργαστήριον, ἀπεδείχθη ὅτι ἡ σύνθεσις τοῦ ἐδάφους ἐπηρεάζει εἰς μεγάλον βαθμὸν τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν.

Παρετηρήθη λοιπὸν ὅτι, τὰ ἀποτυπώματα ποὺ ἀνευρίσκονται σὲ ξηρὰ ἀμμώδη ἐπιφάνεια εἶναι λίγο-πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ κανονικὸ μέγεθος τῶν ποδῶν ἢ ὑποδημάτων τοῦ δράστου, ὅταν δὲ πρόκειται γιὰ λασπώδη ἐπιφάνεια, εἶναι σὲ σημαντικὸ βαθμὸ μικρότερα.

Ἀποτυπώματα ὑποδημάτων, ἀφεθέντα εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος : α) Ἐπὶ λασπώδους ἐπιφανείας, β) ἐπὶ ξηρᾶς καὶ ἀμμώδους ἐπιφανείας.

Εἰς ἕνα ἔγκλημα ποὺ διεπράχθη κατὰ τὸ παρελθόν, ἀπεκλείσθη ὁ ὕποπτος ποὺ ἐθεωρεῖτο δράστης τοῦ ἐγκλήματος, καθ' ὅσον τὰ ἀποτυπώματα πελμάτων τῶν

ὑποδημάτων ποὺ ἀνευρέθησαν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ἦσαν μικρότερα κατὰ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος αὐτῶν, ἀπὸ τὰ πέλματα ὑποδημάτων τοῦ ἀνωτέρω ὑπόπτου.

Ἀργότερα ὅμως ὡμολόγησεν ὁ ἴδιος ὅτι διέπραξε τὸ ἔγκλημα, λόγῳ τῶν συντριπτικῶν στοιχείων ποὺ προέκυψαν εἰς βάρος του καὶ ποὺ ἀπεδείκνυαν τὴν πλήρη ἐνοχήν του.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐδόθη ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐνεργηθοῦν οἱ ἀνωτέρω ἔρευνες σ' αὐτὸν τὸν τομέα καὶ νὰ προκύψουν τὰ προαναφερθέντα χρήσιμα συμπεράσματα.

Ἡ παρατιθεμένη εἰκών, ἀποδεικνύει μὲ σαφήνειαν τὰ ὅσα προείπαμε γιὰ τὴ διαφορὰ τῶν ἰχνῶν ὑποδημάτων, ἡ ὁποία ὀφείλεται στὴν ποιότητα τοῦ ἐδάφους.

Τὸ σημεῖον ὅπου σημειοῦται ὁ ἀριθμὸς 28,8 εἶναι τὸ ἀποτύπωμα τοῦ ὑποδήματος στὸ κανονικό του μῆκος. Εἰς τὸ ἀριστερὸν εἶναι στὸ μῆκος ποὺ ἐσχηματίσθη στὴ λασπώδη ἐπιφάνεια (α) τὸ ἀποτύπωμα καὶ στὸ δεξιὸ τὸ ἀποτύπωμα ποὺ ἔμεινε στὴν ξηρὴ καὶ ἀμμώδη ἐπιφάνεια (β).

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἀποτυπωμάτων ποὺ ἀφέθησαν ἐπὶ λασπώδους ἐδάφους, ἀπὸ τῶν ἐπὶ ξηροῦ ἀμμώδους ἐδάφους, προκειμένου περὶ ὑποδήματος μεγέθους 41, ἀνήρχετο τὸ πολὺ κατὰ τὸ μῆκος εἰς 3 ἑκατοστὰ καὶ ἕνα κατὰ τὸ πλάτος.

Ἐπειδὴ ἡ ἀξία τῶν ἀριθμῶν τοῦ Γερμανικοῦ μεγέθους ὅταν πρόκειται περὶ ὑποδημάτων, καλύπτει $1\ ^1/_2$ ἑκατοστὸ τῆς ἀνωτέρω διαφορᾶς, θὰ μποροῦσε ὁ εἰδικὸς ἐμπειρογνώμων νὰ συμπεράνῃ, ὅτι, ἀμφότερα τὰ ἀποτυπώματα προέρχονται ἀπὸ ὑποδήματα τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ πρωτότυπον μέγεθος διαφέρουν κατὰ $4\ ½$ ἀριθμοὺς ὑποδημάτων· τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο μιὰ ἐσφαλμένη γνωμάτευσις.

Κατὰ τὴν ἐγκληματολογικὴν θεωρίαν ἴχνος ποδὸς μπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ ἕτερον, ἐφ' ὅσον ὅμως εἶναι ἴσον πρὸς αὐτό. Ἐκ τῶν συμπερασμάτων λοιπὸν ποὺ ἐξήχθησαν ἀποδεικνύεται, ὅτι πρέπει νὰ ζητῆται, ἐὰν εἶναι δυνατὸν νὰ παράγεται ἀμέσως στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, ἐκτὸς τοῦ ἀποτυπώματος τῆς πράξεως καὶ ἕνα ἀποτύπωμα συγκρίσεως, ἀμφότερα δὲ νὰ ὑποβάλλωνται στὴ Διεύθυνσι Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἡ παροῦσα βραχυγραφία ἀποδεικνύει κατὰ τρόπο σαφῆ πόσον ἀναγκαία εἶναι ἡ συστηματικὴ ἐπανεξέτασις τῶν συνήθων μεθόδων ἐξασφαλίσεως καὶ ἀξιοποιήσεως τῶν ἰχνῶν τῶν ποδῶν.

W. STEDRY

ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**, Ἀστυνόμου Β'

Ἐξῆντα ὁλόκληρες σελίδες ἔχει ἀφιερώσει στὸ βιβλίο του «Ἐπιστημονικὴ καὶ Τεχνικὴ Ἀστυνομία» ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτης, γιὰ τὴ μέθοδο ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος ἀγνώστων ἐγκληματιῶν διὰ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ὡς «τὴν ἁπλουστέραν, ἀσφαλεστέραν, ταχυτέραν καὶ ἀδάπανον μέθοδον, πρὸς δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος».

Πράγματι, σ' ὅλους μας εἶναι γνωστὴ ἡ ἀνακούφισις ποὺ αἰσθανόμεθα, ἰδίως σὲ περιπτώσεις σοβαρῶν καὶ σκοτεινῶν ἐγκλημάτων, ὅταν στὸν τόπο ποὺ ἔλαβε χώραν τὸ ἀδίκημα βρεθοῦν αὐτὰ τὰ «ἀόρατα ἴχνη». Ἀμέσως παίρνομε θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησι, μαζύ, γιατὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι αὐτὰ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ βγοῦμε μέσα ἀπὸ τὸ πέλαγος τῆς ἀβεβαιότητος ὅπου εἴμαστε βυθισμένοι. Αὐτὰ θὰ ξεκαθαρίσουν τὶς ὑπόνοιες ποὺ ἔχουμε, θὰ περιορίσουν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπόπτων καί, τέλος, θὰ μᾶς ὁδηγήσουν χωρὶς κόπους καὶ ἐνδοιασμοὺς κατ' εὐθεῖαν στό...δρόμο τοῦ δράστου.

Κι' ὅλα αὐτά, εἶναι τόσο θαυμάσια ταξινομημένα κι' ἀναπτύσσονται μὲ τέτοια σαφήνεια μέσα σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο, ποὺ ἀκόμη κι' ἕνας ἀνίδεος θὰ μποροῦσε νὰ κατατοπισθῇ ἀμέσως στὸ πολύπλοκο αὐτὸ σύστημα τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων. Ἐπίσης μᾶς περιγράφει τὰ μέσα ποὺ συνήθως χρησιμοποιοῦν οἱ δράσται γιὰ νὰ ματαιώσουν τὴν ἀποκάλυψι τῶν ἀποτυπωμάτων, καὶ πῶς θὰ πρέπει νὰ γίνεται ἡ ἀναζήτησις καὶ ἐξασφάλισίς των καὶ τόσα ἄλλα...

Θ' ἀναφέρω κι' ἐγὼ μιὰ περίπτωσι ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

Προπολεμικὴ ὑπόθεσις, κάπου πρὸς τὴν Ἱερὰ ὁδό, ἂν θυμᾶμαι καλά, σὲ μιὰ ἀποθήκη ξυλείας. Ἐκεῖ, μέσα στὸ γραφεῖο τῆς ἀποθήκης, στεκόμαστε γιὰ πολὺ ὥρα, ὄρθιοι, μὲ τὸν προϊστάμενο τοῦ Παραρτήματος, κυττάζοντας ὄχι ἕνα, ἀλλὰ τρία δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ποὺ εἶχε ἀφήσει ὁ δράστης τῆς ληστείας καὶ δὲν ξέραμε τί νὰ ὑποθέσωμε. Καὶ τὰ τρία ἦσαν νωπά, ζωηρά, καθαρὰ κι' ὅμως, μᾶς εἶχαν φέρει σὲ μεγάλη ἀμηχανία, γιατὶ ὅπως ἔδειχναν τὰ πράγματα, φαινόταν μᾶλλον σὰν ν' ἀνῆκαν σὲ κάποιο... φάντασμα, παρὰ σὲ ἄνθρωπο! Ἢ, μήπως ὑπῆρχε κάποια ἁπλῆ ἐξήγησις στὴν ὑπόθεσι αὐτή, τὴν ὁποία ἐμεῖς δὲν βλέπαμε; ἴσως...

*

Ἦταν καλοκαῖρι, ἀργὰ τὸ βράδυ, ἕτοιμοι νὰ βγοῦμε περιπολία, ὁπότε κτύπησε τὸ τηλέφωνο:

—Ἀστυνομία;

—Μάλιστα.

—Ἐδῶ ἀποθήκη ξυλείας τοῦ... (τάδε), ὁδὸς... ἀριθμὸς... Μὲ λήστεψαν... αὐτὴ τὴ στιγμὴ... ἕνας μοῦ πῆρε 15 χιλιάδες... μὲ περίστροφο... μπῆκε...

Δὲν θέλαμε καὶ περισσότερα... τρέξαμε ὅπως εἴμαστε. Ὁ παθών, ἕνας λεπτοκαμωμένος μεσόκοπος, μᾶς περίμενε στὴν πόρτα. Ἔτρεμε ὁλόκληρος, κι' ἄφριζε καθὼς ἔλεγε καὶ ξανάλεγε «πρώτη φορὰ... στὴ... ζωή μου... τέτοια... λαχτάρα...».

Θάταν ἡ ὥρα 9.30'. Ὁ παθὼν σκυμμένος πάνω στὸ γραφεῖο του λογάριαζε τὴν κίνησι τῆς ἡμέρας, ὁπότε ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο πετάχτηκε μέσα ἕνας ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀκούμπησε τὸ πιστόλι στὸ κεφάλι. Ἄνοιξε κατόπιν τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου, πῆρε 15 χιλιάδες ποὺ βρῆκε πρόχειρες κι' ἐξηφανίσθη. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν διήρκεσε πάνω ἀπὸ 4—5 λεπτά, ὅπως στὸν κινηματογράφο. Θρασυτάτη λῃστεία.

Ναί, ἀλλὰ καὶ ποιὰ λῃστεία δὲν τὴν διακρίνει ἡ θρασύτης; Στείλαμε τοὺς ἀστυφύλακες πρὸς τὸ πίσω μέρος, ἔξω πρὸς τὰ χωράφια νὰ ἐρευνήσουν ἐμεῖς δὲ ἐξετάζαμε τὴν ἀποθήκη.

Ἦτανε ἀρκετὰ μεγάλη καὶ γεμάτη μὲ παντὸς εἴδους ξυλεία. Στὸ βάθος ἀνάμεσα σὲ στίβες ἀπὸ σανίδες, ὑπῆρχε ἕνα κανονικὸ γραφεῖο μὲ πόρτα κι' ἕνα παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε ἔξω πρὸς τὰ χωράφια. Κατὰ τὴν ὥρα τῆς κλοπῆς, ἡ πόρτα ἦταν κλειστή, τὸ δὲ παράθυρο ἀνοιχτό. Στὴν ἀποθήκη, δυὸ ἐργάτες ἠσχολοῦντο μὲ τὴ μεταφορὰ ξυλείας ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο μέσα στὴν ἀποθήκη, ἔκαναν δὲ τόσο θόρυβο, ποὺ δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀκούσουν τὰ ἐντὸς τοῦ γραφείου συμβαίνοντα.

«Ἔτσι ἀκριβῶς», μᾶς ἔδειξε ὁ παθών, «καθόμουνα σκυμμένος καὶ τακτοποι» οὖσα κάτι λογαριασμούς. Εἶχα κλείσει τὴν πόρτα, γιατὶ μὲ ἐνοχλοῦσε ὁ θόρυβος » ἀπὸ τοὺς ἐργάτες, κι' ἄνοιξα τὸ παράθυρο γιατὶ ἔκανε ζέστη. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἄ» κουσα ἕνα κρότο, γύρισα πρὸς τὸ παράθυρο κι' εἶδα ἕνα... μαντράχαλο, σωστὸ » θηρίο, μὲ πουκάμισο χακί, τραγιάσκα, κι' ἕνα μαντῆλι δεμένο στὸ πρόσωπο, ποὺ » φαινόνταν μόνο τὰ μάτια του. Πρὶν καλὰ-καλὰ καταλάβω περὶ τίνος πρόκειται, »ἀκούμπησε τὸ πιστόλι στὸ κεφάλι μου καὶ μοῦ εἶπε σιγά: «μὴ βγάλῃς τσιμουδιὰ » γιατὶ χάθηκες». Μ' ἔβαλε καὶ κάθησα κάτω στὸ πάτωμα, νά, ἐδῶ σ' αὐτὸ ἀκριβῶς » τὸ μέρος» καὶ μᾶς ἔδειξε τὴ γωνιὰ παραπλεύρως τοῦ γραφείου. Ἄνοιξε κατόπιν » τὸ μεσαῖο συρτάρι, πῆρε τὰ λεπτὰ ποὺ ἦταν πάνω-πάνω, μοῦπε νὰ μὴ κουνηθῶ » ἀπὸ τὴ θέσι μου ἂν δὲν περάσουν δέκα λεπτά, πήδησε πάλι ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' »ἐξηφανίσθη. Σύγουρα αὐτὸς θὰ παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν ὥρα ποὺ ὁ συνεταῖρος μου μετροῦσε τὰ λεφτά... ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ;».

«Ἀλλὰ γιὰ κυττᾶτε ἐδῶ», ἐξηκολούθησε μετὰ ἀπὸ λίγο, «αὐτὰ δὲν εἶναι ἀπο» τυπώματα; εἶναι τοῦ κλέφτη... τώρα θυμήθηκα, καθὼς μοῦ πρότεινε τὸ πιστόλι »ἀκούμπησε τὸ ἄλλο του χέρι στὸ ταμπὸν ποὺ ἦταν ἀνοιχτὸ πάνω στὸ γραφεῖο χωρὶς » νὰ τὸ καταλάβῃ».

Πράγματι, ἕνα μεγάλο στρογγυλὸ ἀποτύπωμα ἀντίχειρος ἢ δείκτου ἔγχρωμο, ὅπως ἀπεφάνθη ὁ προϊστάμενος ὁ ὁποῖος εἶχε κάμει χρόνια στὴ Σήμανσι, ἦτανε ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ μεσαῖο συρτάρι τοῦ λουστραρισμένου γραφείου. Ἄλλο ἕνα ὅμοιο βρέθηκε στὸ δεξιὸ συρτάρι, κι' ἕνα τρίτο στὴ βάσι τοῦ παραθύρου. «Αὐτὴ ἐδῶ ἡ μελανιά», μᾶς διαβεβαίωσε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτες, «δὲν ὑπῆρχε τὸ ἀπόγευμα ποὺ ἤρθα καὶ ἄνοιξα τὸ παράθυρο».

«Τώρα δὲν τὴν γλυτώνει» εἶπε μὲ κάποια ἀνακούφισι ὁ παθών, «θὰ πιαστῇ ὁπωσδήποτε».

Κείνη τὴν ὥρα, οἱ ἀστυφύλακες ἔφεραν ἕνα ζευγάρι ποὺ τὸ βρῆκαν νὰ κάθεται κάτω ἀπὸ μιὰ ἐλιά, ἀπέναντι σχεδὸν ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς ἀποθήκης, ὄχι πολὺ μακρυά. Ἦταν ἕνας ἠλεκτρολόγος ἀπὸ τὸ Πυριτιδοποιεῖο μὲ τὴ φιλενάδα του κι' εἶχαν βγῇ νὰ πάρουν ἀέρα, ὅπως μᾶς εἶπαν. Τοὺς ἐξετάσαμε ἰδιαιτέρως. Δὲν εἶχαν ἰδῇ ἀπολύτως τίποτε, καμμιὰ κίνησι, καθόνταν ἐκεῖ σχεδὸν ἀπὸ τὶς 9, μάλιστα στὶς 9.30' κύτταξε ὁ νέος τὸ ρολόϊ του. Ὅπως δὲ μᾶς διεβεβαίωσε, ἦταν ἀπολύτως ἀδύνατο νὰ πῇ ἢ νὰ βγῇ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ παράθυρο χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν.

'Ελήφθησαν τ' ἀποτυπώματα ὅλων, παθόντος, ἐργατῶν, συνεταίρου καὶ τοῦ ζεύγους, πλὴν ὅμως κανένα δὲν ἔμοιαζε μὲ τὰ ἀνευρεθέντα στὸ γραφεῖο. Καὶ ὅμως! αὐτὰ τοῦ γραφείου δὲν ἦσαν «μουντζοῦρες», ὅπως λέμε στὴ γλῶσσα μας, ἀλλὰ τέλεια ἀποτυπώματα ἀριστεροῦ ἀντίχειρος καὶ μάλιστα ἔγχρωμα. Περίεργο δὲν ἦταν; 'Εφ' ὅσον, οἱ μάρτυρες κατέθεταν ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε ἐξέλθει ἢ εἰσέλθει ἀπὸ τὸ παράθυρο, ὁ δὲ παθὼν ἦτο μόνος του μέσα στὸ γραφεῖο, καὶ τ' ἀποτυπώματα δὲν ἔμοιαζαν μὲ τὰ δικά του δηλαδὴ τοῦ παθόντος. Καὶ ὅμως, σὲ κάποιον θὰ ἔπρεπε ν' ἀνήκουν! Σὲ ποιόν;

'Ο προϊστάμενος ἐφούσκωνε καὶ ξεφούκωνε, καθὼς διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὴν ἀπάντησι τῆς Σημάνσεως.

Γιὰ πρώτη φορὰ συναντῶ μιὰ τέτοια περίπτωσι, μοῦ εἶπε ἀνάβοντας κι' ἄλλο τσιγάρο.

—Φοβοῦμαι ὅτι τὸ ζευγάρι λέει ψέμματα, τοῦ εἶπα.

Δὲν ἀπήντησε ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ δαγκώνῃ τὰ μουστάκια του...

—Τί εἶπες; ρώτησε μετὰ ἀπὸ λίγο.

—Εἶπα ὅτι τὸ ζευγάρι λέει ψέμματα.

—Τὸ ζευγάρι λέει ψέμματα... ἐπανέλαβε ἀργά. Δηλαδὴ θέλεις νὰ πῇς ὅτι εἶναι κι' αὐτὸ ἀνακατεμμένο στὴ... δουλειά;

—Δὲν ξέρω, τοῦ ἀπήντησα. Μπορεῖ νὰ εἶδε καὶ νὰ φοβᾶται νὰ μαρτυρήσῃ... τίποτε δὲν ἀποκλείεται.

Τὸν ἄφησα καὶ βγῆκα ἔξω. Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα καὶ εἰσέβαλε σὰν σίφουνας μέσα στὸ γραφεῖο μου.

—Τὸ βρῆκα, μοῦ εἶπε, πᾶμε πάλι στὴν ἀποθήκη.

Πήγαμε... πράγματι εἶχε δίκηο.

—Συγχαρητήρια, τοῦ εἶπα, εἶχες δίκηο.... αὐτὸ ἦταν.

Π ο ι ό ; ([1])

1. 'Η λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. 'Εν τῷ μεταξὺ μποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν μέχρι τῆς 6ης Μαρτίου ἐ. ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ σωστὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ

Τῆς ΝΙΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Μελαγχολικὸ καὶ παγωμένο ἦταν ἐκεῖνο τὸ σούρουπο τοῦ Φλεβάρη. Μιὰ θαμπὴ καταχνιὰ εἶχεν ἀγκαλιάσει τὰ σπίτια τῆς Ἀθήνας. Ὁ ψυχρὸς ἀγέρας περνοῦσε ἀδιάφορος δίπλα ἀπὸ τὴν ἀπίθανη ἀκόμα ἄνθησι τῶν δέντρων καὶ χανόταν στὸ ἄπειρο, βγάζοντας μιὰ παράξενη κραυγὴ ποὺμοιαζε λίγο μὲ οὐρλιασμα σκύλου.

Ὁ Στάθης Φερνᾶτος ἄνοιξε γιὰ λίγο τὰ μάτια του κυττάζοντας γύρω του θλιμμένα. Μ' ἕνα γρήγορο βλέμμα ἀγκάλιασε τὸ περιβάλλον του. Μιὰ ζεστὴ αἴθουσα καὶ μερικὰ κρεβάτια, ποὺ κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματά τους ἔβγαινε κάποιος στεναγμὸς ἀνακουφίσεως, ἢ κανένα πνιγμένο βογγητό. Στὴ μέση τῆς σάλλας, μιὰ σόμπα κλαυθμυρίζει παράξενα καὶ σκορπᾶ τὴν ἁπαλὴ ζεστασιά της γύρω ἀπὸ τὰ πονεμένα στρώματα τῶν ἀρρώστων. Πότε-πότε ξεπετάγεται κάποια μικροσκοπικὴ σπιθούλα. Κάνει ἕνα κύκλο μαγικὸ καὶ ὕστερα βυθίζεται στὸν κόσμο τῆς ἀνυπαρξίας. Λίγο πιὸ ἐκεῖ, πρὸς τὴν ἄκρη, μιὰ παχουλὴ κοπέλλα μὲ πεντακάθαρη ἄσπρη πλερέζα προσπαθεῖ νὰ δώσῃ μιὰ κουταλιὰ φάρμακο σ' ἕνα χλωμὸ παλληκάρι.

Μά... πῶς βρέθηκε κεῖ μέσα; Χθὲς ἀκόμα ἦταν γεμᾶτος ζωή, γεμᾶτος ὑγεία. Πιέζει τὸ μυαλό του νὰ τοῦ δώσῃ μιὰν ἀπάντησι, μὰ ἐκεῖνο δὲν θέλει μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν βοηθήσῃ. Νοιώθει τὸ κεφάλι του βαρύ, ἀσήκωτο. Μὲ ἀργὴ κίνησι βγάζει τὸ δεξί του χέρι μέσα ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ τὸ φέρνει πρὸς τὸ μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του. Τὸ χέρι του χαϊδεύει μερικοὺς ἐπιδέσμους. Κλείνει τὰ μάτια μὲ τρόμο καὶ βυθίζεται σὲ μιὰ γλυκειὰ νάρκη.

Μά... νὰ ποὺ κάποιος ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης τὸν βγάζει πάλι ἀπὸ τὴ νάρκη του. Νομίζει πὼς εἶναι κοντά του καὶ τοῦ ψιθυρίζει στ' αὐτὶ κάποιες ἀσυνάρτητες μελωδίες... Ρίχνει μιὰ ματιὰ δίπλα του καὶ χαμογελᾶ πικρόχολα... Δὲν εἶναι τίποτα. Εἶναι τὸ παγωμένο βοριαδάκι ποὺ χτυπᾶ ἐπίμονα τὸ τζάμι τοῦ παραθύρου, λὲς καὶ θέλει νὰ εἰσχωρήσῃ μέσα στὴ ζεστὴ θαλπωρὴ τοῦ δωματίου καὶ μὲ τὸ κρῦο ὑφάδι του νὰ συνεφέρῃ κάπως τὶς αἰσθήσεις. Νοιώθει ἕνα σύγκρυο σὲ ὅλο του τὸ κορμί. Μιὰ ἀνατριχίλλα ποὺ τὸν κάνει σιγὰ-σιγὰ νὰ συνέρχεται, ποὺ τοῦ ξαστερώνει τὸ μυαλό. Καί... θυμᾶται. Ναί!.. θυμᾶται μιὰ κόκκινη λιμουζίνα ποὺ τρέχει δαιμονισμόνα καί... ἕνα χάος, ἕνα γκρεμό, ποὺ ἔχει ἀνοίξει τὴν πλατειὰ ἀγκαλιά του καὶ τὴν περιμένει. Θυμᾶται ἀκόμα ἕνα χρυσόξανθο κεφαλάκι νὰ κάθεται στὸ βολάν. Κλείνει ὁρμητικὰ τὰ μάτια του, θέλοντας νὰ διώξῃ ἀπὸ ἐμπρός του τὸ θλιβερὸ ταμπλώ. Μὲ τὶς σκέψεις του προσπαθεῖ νὰ ταξινομήσῃ μερικὲς ἄλλες εἰκόνες πιὸ εὐχάριστες, ποὺ περνοῦν ἐμπρός του ζωγραφισμένες—ζωηρὲς ποικιλόχρωμες ἀκουαρέλλες. Καί... νὰ ἡ πρώτη ἐλαιογραφία τῆς ζωῆς.

***

Φλεβάρης ἦταν καὶ τότε, δυὸ χρόνια πίσω. Κεῖνο τὸ βράδυ εἶχε φύγει λίγο ἐνωρίτερα ἀπὸ τὸ συμβολαιογραφεῖο ποὺ ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος. Ἕνα παγωμένο νερόχιονο τοῦ χτυποῦσε τὸ πρόσωπο καὶ τοῦ ἔκοβε τὴν ἀναπνοή. Βάδιζε βιαστικὸς γιὰ τὸ σπιτάκι του. Τὸν περίμενε τὸ φτωχικό του μαγκάλι καὶ ἡ καλή του μαννούλα. Ἤξερε τὶ θὰ τοῦ ἔλεγε ὅταν θὰ ἔφτανε στὴν πόρτα : «Καλῶς τὸ ἀγόρι μου. Ἔλα... γιὰ δὲς τὶ σοῦ ἑτοίματα; Μιὰ ἀχνιστὴ σοῦπα». Θὰ ἔτρωγε τότε μὲ ὄρεξι, καὶ εὐχαριστημένος θὰ καθόταν δίπλα ἀπὸ τὸ φτωχό του μαγκάλι σφυρίζοντας κάποιον εὔθυμο σκοπό, ἐνῷ ὁ Μπούμπης—ὁ γκρίζος γάτος του—θὰ τοῦ κρατοῦσε σεγόντο μὲ τὸ μονότονο γουργουρητό του.

Στὴ στροφὴ ἑνὸς δρόμου κοντοστάθηκε γιὰ νὰ ἀνάψῃ τσιγάρο. Μιὰ φωνὴ γνώριμη τὸν ἔκανε νὰ στρίψῃ πίσω τὸ κεφάλι. Ἦταν ἕνας παιδικός του φίλος ποὺ εἶχε νὰ τὸν δῇ ἀρκετὸ καιρό. Ἀπὸ τότε ποὺ τελείωσαν τὸ γυμνάσιο, οἱ δρόμοι τους χωρίστηκαν. Κεῖνος μὲ τὴν πατρική του περιουσία κατώρθωσε νὰ φτιάξῃ ἄνετα τὴν

ζωή του καὶ νὰ προσαρμοσθῆ μὲ τὸ δικό του περιβάλλον. Ἐνῶ αὐτός, φτωχὸς καὶ ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ὑποτάχθηκε στὴ δική του μοῖρα, παλεύοντας νὰ ζήσῃ τὸν ἑαυτό του καὶ τὴ βασανισμένη μάννα του.

Εἶπαν πολλὰ κεῖνο τὸ βράδυ, καθισμένοι σ' ἕνα μπαράκι. Θυμήθηκαν τὰ παιδικά τους χρόνια, τὶς τρέλλες τοῦ σχολείου. Καὶ τέλος, ἐκεῖνος τοῦ πρότεινε νὰ τὸν ἔπαιρνε ἀπόψε μαζί του σὲ κάποιον οἰκογενειακὸ χορό, ποὺ θὰ γινόταν στὴν Ἐκάλη, στὴ βίλλα ἑνὸς φίλου του βιομήχανου. Γέλασε αὐτός. Τί δουλειὰ εἶχε στὶς βίλλες μὲ τὸν κόσμο τῆς ἀριστοκρατίας;;!!! Κι' ἔπειτα μὲ τί κοστούμι ;; Ὁ φίλος του κατάλαβε. Μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ τίποτα, τοῦ εἶπε σὲ ζωηρὸ τόνο. Θὰ σοῦ δανείσω ἐγὼ ἕνα ἀπὸ τὰ κοστούμια μου. Ἔχουμε τὸ ἴδιο μπόϊ. Ρίχτο καὶ λιγάκι ἔξω ,καϋμένε! Ἀπόκριες ἀπόψε... Ἀπόκριες!!! Τὸ εἶχε ξεχάσει παρ' ὅλο ποὺ τὸ ἀπόγευμα ἀκόμα εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου του κάποιο γαϊτανάκι, ποὖπλεκε μὲ καμάρι τὸ δίχτυα του στὸν ἦχο κάποιας παράτονης νότας.

***

Καί... ἡ εἰκόνα ἄλλαξε. Τώρα ἔβλεπε μπρός του μιὰ ἐλαιογραφία εὐχάριστη, ζωγραφισμένη μὲ τὴν παλέττα τῆς χλιδῆς καὶ τῆς ἀριστοκρατίας. Ἕνα μέγαρο μὲ πελώρια δωμάτια, μὲ βαρειὰ ἐπιβλητικὰ ἔπιπλα, μὲ φωτεινοὺς πολυελαίους, μὲ κρυστάλλινα σερβίτσια, μὲ ἔξωμες τουαλέττες καὶ τὴ σεβαστὴ φυσιογνωμία τοῦ οἰκοδεσπότου μὲ τὸ ἔξυπνο καὶ ἐξεταστικὸ βλέμμα. Βλέπει ἀκόμα καὶ κάτι ἄλλο. Ἕνα χρυσόξανθο κεφαλάκι, μιὰ βελουδένια ἐπιδερμίδα, καὶ δυὸ κατάμαυρα μάτια ποὺ εἶναι διαρκῶς στηλωμένα ἐπάνω του.

—Σὲ ἔβαλε στὸ μάτι ἡ μοναχοκόρη τοῦ οἰκοδεσπότη, ἄκουσε τὸ φίλο του νὰ τοῦ λέῃ σὲ λίγο ζηλόφθονο τόνο.

—Ἐμένα; ἀπόρησε ἐκεῖνος.

—Ναί, δὲν εἶδες πῶς σὲ κυττάζει ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἦρθες...;

—Μὰ τί νὰ ζηλέψῃ ἀπὸ μένα;

—Χμ... καὶ ποῦ ξέρει ποιὸς εἶσαι;;...

Κι' ἔπειτα, αὐτὴ ἡ κοπέλλα ἔχει παράξενα γοῦστα. Σὲ τίποτα δὲν δειλιάζει προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσῃ κάποιο καπρίτσιο της...

***

Εἶχαν περάσει λίγες μέρες ἀπ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ γλεντιοῦ στὸ πλουσιόσπιτο τῆς Ἐκάλης. Καὶ ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, εἶδε στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο μιὰ κόκκινη κούρσα ποὺ ἔμοιαζε σὰν νὰ τὸν περιμένῃ. Γιατί, εὐθὺς ἀμέσως, κάποιο ξανθὸ κεφαλάκι πρόβαλε μέσα ἀπ' αὐτὴν καὶ τὸν καλοῦσε μὲ τὸ μικρό του ὄνομα. Πλησίασε δειλά. Τὸ αἷμα του πάγωσε. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν κόρη τοῦ πλούσιου οἰκοδεσπότη τῆς Ἐκάλης. Τὴν εἶδε νὰ τὸν περιεργάζεται ἐξεταστικὰ ἀπὸ πάνω ἕως κάτω. Στὸ βλέμμα της διάβασε κάποια μικρὴ δόσι εἰρωνείας, ἀνακατεμένη μὲ περισσότερη συμπόνοια... Ντράπηκε. Ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸν ἑαυτό του. Τὰ ροῦχα του ἦταν τριμμένα καὶ τὸ παλτό του μόλις ποὺ κρατιόταν ἐπάνω του.

Καὶ οἱ εἰκόνες συνεχίζονται... κυλοῦν μπρός του σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία...

Εἰκόνες βροχερές. Εἰκόνες πλαισιωμένες μ' ἕνα θλιμμένο ξηροβόρι. Δέντρα ντυμένα μὲ τὸ ἄγνὸ πέπλο τοῦ χιονιοῦ. Εἰκόνες συννεφιασμένες. Εἰκόνες φεγγαρόλουστες. Τοπεῖα καταπράσινα γεμᾶτα στάχυα καὶ ἀνεμῶνες. Ταμπλὼ μὲ ἀγριολούλουδα. Μὲ μολόχες, μὲ χαμομήλι. Τοπεῖα μὲ θάλασσες φουρτουνιασμένες. Κύματα γαλήνια. Βαρκούλες ποὺ ἔπλεκαν νηφάλια, καὶ πλάϊ του...ἐκείνη!! Πάντα ἐκείνη νὰ τοῦ λέῃ πὼς τὸν ἀγαπᾷ, πὼς εἶναι ὅλη της ἡ ζωή. Εἰκόνες νοσταλγικές, χαρούμενες, μὰ πού, ὡστόσο, παρουσίαζαν κάποιο σκοτεινὸ φόντο ἀμφιβολίας. Εἰκόνες ποὺ σκοτείνιαζαν ἀπὸ χρώματα ἀδέξια καὶ ἀκαλαίσθητα ἀπὸ κάποιες μικροσκοπικὲς

λεξούλες... Δὲν δειλιάζει σὲ τίποτα προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ καπρίτσιο της...

Καὶ οἱ εἰκόνες συνεχίζονται... Κέντρα πολυτελείας—ἐδῶ τὸ χλωμὸ πρόσωπό του συσπᾶται ἀπὸ μιὰ γκριμάτσα ντροπῆς καὶ ἀηδίας. Κέντρα, λοιπόν, πολυτελῆ μὲ ἐκλεκτὴ σαμπάνια, βιολιὰ τσιγγάνικα, σαξόφωνα κλαψάρικα, καὶ *κείνη* σφιγμένη στὴν ἀγκαλιά του νὰ ἀκολουθῇ τὰ βήματά του στὸν ρυθμὸ ἑνὸς παθητικοῦ ταγκό. Καὶ ὕστερα... ὤ! καὶ ὕστερα... τὸ παχουλό της χεράκι νὰ τοῦ δίνῃ μὲ τρόπο κάποιο μεγάλο χαρτονόμισμα, γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμό.

—Γιατὶ θέλεις νὰ μὲ ὑποτιμᾷς καλή μου Στέλλα; γιατὶ σ' ἀρέσει νὰ μ' ἐξευτελίζῃς; γιατὶ δὲν περιορίζεσαι σὲ κεῖνο ποὺ μπορῶ ἐγὼ νὰ σοῦ προσφέρω; διαμαρτυρόταν τότε ἐκεῖνος, ἐνῷ τὰ μάτια του βούρκωναν ἀπὸ ντροπή.

Γελοῦσε τότε αὐτὴ καὶ προσπαθοῦσε μὲ ἕνα της φιλὶ νὰ τὸν καθησυχάσῃ... Μὰ τὶ ζητοῦσε ἀπ' αὐτόν; Τὸν ἀγαποῦσε τάχα ἢ μήπως ἤθελε νὰ παίξῃ μὲ τὴν δυστυχία του;

Μιὰ μέρα ὁ φίλος του τὸν εἰρωνεύτηκε.

—Ἀκόμα δὲν τῆς πέρασε τὸ... καπρίτσιο;

—Γιατὶ τῆς εἶπες ποιὸς εἶμαι; Γιατὶ τῆς εἶπες ποῦ δουλεύω;

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ἐκεῖνος.

—Δὲν φαντάζομαι νά... κακοβλάφτηκες!!!

Τὸ *καπρίτσιο* της!! Μὰ ναί, δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν τίποτε ἄλλο. Γι' αὐτὴν ἦταν ἕνα παράξενο ἐντερμέτζο, ποὺ θὰ τελείωνε ἀξιοθρήνητα. Ναί... ἀξιοθρήνητα, γιατί... γιατὶ εἶχε καρδιὰ κι' αὐτός, ποὺ τώρα πιὰ χτυποῦσε μόνο γι' αὐτήν. Ὄχι, δὲν τὸν ἀγαποῦσε. Θὰ τὸν πέταγε μιὰ μέρα στὸ πεζογρόμιο, ὅπως τὰ ἀποτσίγαρά της. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι. Ὄχι πλέον ἄλλους ἐξευτελισμούς. Θὰ ἔσφιγγε τὴν καρδιά του. Θὰ τὴν κομμάτιαζε ἐν ἀνάγκῃ καὶ θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὸ *μαρτύριο* τῆς *ἀμφιβολίας*, καὶ τοῦ ἐμπαιγμοῦ.

***

Κι' ἕνα βράδυ τοῦ Φλεβάρη, τὴν ὥρα ποὺ ὁ χαρτοπόλεμος καὶ τὰ κοτιγιὸν ξεφάντωναν πλάϊ τὶς ἀνθρώπινες ψυχές, τῆς εἶπε τὶς σκληρὲς μὰ ἀποφασιστικὲς λέξεις:

—Δὲν μ' ἀγαπᾷς. Γιὰ σένα εἶμαι ἕνα καπρίτσιο σου. Ξέρω καλά. Ἀπόψε ἔρχομαι γιὰ τελευταία φορὰ μαζί σου...

Τὸν ἄκουσε ἐκείνη ἡσυχα καθισμένη στὸ βολὰν τοῦ αὐτοκινήτου της, καὶ ὅταν ἐκεῖνος τελείωσε, τὸν κύτταξε θλιμμένα στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε.

—Ὅπως θέλεις καλέ μου Στάθη. Μά... ἄκουσε... κάνε μου σὲ παρακαλῶ ἀπόψε καὶ τὸ... τελευταῖο μου καπρίτσιο. Ἡ φωνή της ἔτρεμε. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἕτοιμη νὰ κλάψῃ. Σήκωσε κεῖνος τοὺς ὤμους.

—Σὲ ἀκούω, τῆς εἶπε ξερά.

—Ξέρεις... θὰ ἤθελα ἀπόψε νὰ γλεντήσουμε στὸ Λουτράκι.

Ἀνεπήδησε αὐτός.

—Στὸ Λουτράκι, τέτοια ὥρα;

—Ναί, γιατί;

—Καὶ πότε θὰ γυρίσωμε;

—Τὶ σὲ νοιάζει καλέ μου, ἀφοῦ εἶναι ἡ... τελευταία μας βραδυά.

Ἡ βραδυὰ ἦταν εὐχάριστη. Ἔμοιαζε σὰν νύχτα Ἀπριλιάτικη, γεμάτη φεγγάρι, γεμάτη ἔρωτα καὶ μυστήριο... Μιὰ παγερὴ σιωπὴ εἶχε ἁπλωθῇ ἀνάμεσά τους σ' ὅλη τὴ διαδρομή. Οἱ ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου γύριζαν μὲ ρυθμὸ πάνω στὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο. Οἱ ἀμυγδαλιὲς εἶχαν γύρει τὰ κλωνιά τους καὶ καλησπέριζαν τοὺς περαστικούς. Ἡ μηχανὴ ἀγκομαχοῦσε. Ἕνα ἀγκομαχητὸ πούμοιαζε λίγο σὰν μοιρολόϊ. Εἶχαν ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Μιὰ μονότονη ἡσυχία κυριαρχοῦσε γύρω τους... καὶ ἡ βελουδένια κούρσα ἔτρεχε μὲ τὸν ἴδιο πάντα ρυθμό...

Μά... νὰ ποὺ ὁ ρυθμὸς ἄλλαξε μονομιᾶς. Ἔγινε γρηγορότερος καὶ ἡ κόκκινη λιμουζίνα ἔτρεχε... ἔτρεχε... Τρόμαξε ὁ νέος.

—Γιατὶ τρέχεις τόσο; θὰ σκοτωθοῦμε.

Δὲν ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε... ὅλο ἔτρεχε...

—Σταμάτησε, τῆς φώναξε ἄγρια καὶ ὁ ἀντίλαλός του ἔσκισε σὰν πύρινη βολίδα τὸ ἐρημικὸ μέρος. Ξάφνου, τὰ μάτια του ἄνοιξαν πελώρια. Πρὸς τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ δρόμου εἶδε ἕνα χάος... κάποιο γκρεμό, ποὺμοιαζε σὰν ἕνα κακὸ δαίμονα ἕτοιμο νὰ τοὺς καταπιῇ μὲ τὸ πελώριο στόμα του... Τὴν εἶδε τότε νὰ στρίβῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ βολὰν ἀφήνωντας ἕνα πνιχτὸ γέλιο, ἐνῷ συγχρόνως τοῦ ἔλεγε μὲ φωνὴ παράξενη σὰν νὰ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς :

—Δὲν σ' ἀγαπῶ, ἔ; νὰ λοιπὸν γιὰ νὰ πεισθῇς.

—Τὶ κάνεις; Τρελλάθηκες;—τῆς φώναξε ἀπελπισμένα....

***

Δὲν θυμᾶται τίποτε ἄλλο. Μόνο τὸ τρελλὸ γέλιο τῆς ἀγαπημένης του καὶ τὸ χάος...τὸ χάος... «Βοήθεια»... ἀκούστηκε ἡ φοβισμένη φωνή του μέσα στὴ ζεστὴ αἴθουσα τοῦ νοσοκομείου. Ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε γύρω του μὲ τρόμο. Στὴν ἀρχή, μπρὸς στὸ θολωμένο του μυαλὸ ἀντίκρυσε σὰν πένθιμες σκιὲς τέσσερα ζευγάρια μάτια ποὺ τὸν κυττοῦσαν μὲ συμπόνοια. Ὕστερα οἱ σκιὲς διαλύθηκαν. Ἐμοιαζαν μὲ ξάστερο οὐρανὸ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ φοβερὴ καταιγίδα. Νά! τὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ ποὺ εἶναι σκυμμένο ἐπάνω του καὶ τὸν σφιγμομετρεῖ. Νά! τὸ στοργικὸ προσωπάκι τῆς ἀδελφῆς, μὲ τὸ ἐπαγγελματικὸ χαμόγελο. Νά! τὸ μαραμένο πρόσωπο τῆς καλῆς του μαννούλας μὲ τὰ βουρκωμένα μάτια. Νά! καὶ κάποιο ἄλλο πρόσωπο, ποὺ τοῦ ψιθυρίζει κάτι στ' αὐτί...Ἐδῶ γιὰ λίγο ἡ σκέψι του θολώνει, μὰ ξαστερώνει γρήγορα καὶ θυμᾶται. Ναί, δὲν κάνει λάθος. Εἶναι τὸ σοβαρὸ πρόσωπο τοῦ οἰκοδεσπότη τῆς Ἐκάλης... Κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ σηκωθῇ. Μὰ ἐκεῖνος τὸν συγκρατεῖ. Τοῦ ρίχνει ὁ νέος ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἱκεσία, παράκλησι, ἀγωνία. Καταλαβαίνει ὁ πλούσιος κύριος καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

—Σύχασε, τοῦ λέει τρυφερά, εἶναι καλά. Ὁ κίνδυνος πέρασε.

—Μὰ πῶς γλυτώσαμε; ρωτάει δειλά.

—Ὁ Θεὸς τὸ θέλησε. Ἡ ρόδα τοῦ αὐτοκινήτου σκάλωσε σ' ἕνα βαθὺ κύλωμα μὲ τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ἀναπαδογυρίσῃ ἡ κοῦρσα, ἀλλὰ νὰ μείνῃ σταθερὰ στὴ θέσι της.

—Δὲ φταίω ἐγώ, διαμαρτύρεται ὁ νέος.

—Ποιὸς εἶπε τέτοιο πρᾶγμα; Φταίει ἡ ἀγάπη ἢ μᾶλλον ἡ κουταμάρα σας—ἄμυαλα παιδιά.

—Θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἔβλεπα γιὰ τελευταία φορά.

Γέλασε ἐκεῖνος. Ναί, θὰ τὴ δῇς, μὰ ὄχι γιὰ τελευταία φορά. Τώρα πιὰ θὰ τὴν ἔχῃς δίπλα σου γιὰ π ά ν τ α. Τὸ ὑποσχέθηκα σὲ κείνη ὅταν μοῦ τὸ ζήτησε. Τὸ ὡρκίστηκα πάνω στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν τὴν εἶδα νὰ χαροπαλεύῃ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου ἔλαμψε καὶ καθὼς σήκωσε τὸ βλέμμα του ψηλά, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεό, νόμισε πὼς ὅλος ὁ θάλαμος φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ λαμπερὴ λουρίδα. Ἀπὸ μιὰ θεϊκὴ λουρίδα, ποὺμοιαζε σὰν οὐράνιο τόξο κεντημένο μὲ τὰ χρώματα τῆς πίστης, τῆς ἐλπίδας, καὶ τῆς χαρᾶς.

ΝΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΔΗΜ. ΜΠΙΚΟΥ, Ἀστυφύλακος

Μαζὶ μὲ τὸ Γιῶργο εἴχαμε γίνει στενοὶ φίλοι. Ἀπὸ τὰ μαθητικά μας χρόνια ποὺ ζούσαμε κι' οἱ δυὸ στὴ μακρυνὴ ἐπαρχία κάναμε κάθε βράδυ πότε βουβή, πότε φλύαρη καὶ πότε φιλοσοφημένη παρέα, ὅπως ἐρχόταν τὸ κέφι μας. Μορφωμένο παιδί, μεγαλόψυχο καὶ μὲ ἀνώτερα εὐγενικὰ αἰσθήματα ὁ Γιῶργος. Ἔνοιωθε βαθειὰ τὴν ἀποστολή του ὡς φοιτητὴς Νομικῆς καὶ πάσχιζε νὰ στέκεται στὸ ὕψος τῆς ὑπερηφανείας του. Δὲν ἦταν καθόλου σχολαστικός, μὰ ἔκλεινε μέσα στὴν ψυχή του ὅλο τὸ ἀπέραντο μεγαλεῖο τῆς μορφώσεως.

Στὶς μεγάλες μου δυστυχίες—κι' εἶχα περάσει πολλὲς—στεκόταν πάντα δίπλα μου τὸ ἠθικὸ στήριγμα καὶ παρατηρητής. Δὲν μὲ ἄφηνε νὰ λυγίζω. Στὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου εὕρισκε πάντα τὰ πιὸ γλυκὰ λόγια γιὰ νὰ μοῦ δίνῃ θάρρος κι' ἔτσι ν' ἀντιμετωπίζω κάθε ἀντίξοη περίσταση. Χρωστοῦσα πολλὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Ἦταν ἕνας πολὺ καλὸς φίλος, μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο ποὺ ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη καὶ τὰ ἔξυπνα καὶ ζωηρὰ μάτια του, καθὼς σὲ κύτταζαν, λὲς κι' ἔμπαιναν μέσα στὴ ψυχή σου γιὰ νὰ διαβάσουν κάθε μυστικό της.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς τοῦ 195... ἦταν τὸ σπιτάκι μου κατάφωτο, πεντακάθαρο καὶ μυρωμένο ἀπ' τὰ κρινόλευκα χέρια τῆς ἀδελφῆς μου. Κουραμπιέδες, τσουρέκια, λούλουδα καὶ κνίσσα γαλοπούλας συνέθεταν ἐκεῖνο τὸ γνώριμο καὶ γλυκόπιοτο ἄρωμα τῆς γιορτῆς ποὺ μυρίζει χαρὰ καὶ ἀναμνήσεις. Πόσα ἀλήθεια δὲν μοῦ θυμίζει ἡ π α ρ α μ ο ν ή!... Τὰ ξένιαστα παιδικά μου χρόνια, τὰ παιχνίδια ποὺ ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα μου τὰ κρεμοῦσαν ὅταν ἔπεφτα νὰ κοιμηθῶ στὰ κάγκελα τοῦ κρεβατιοῦ μου, γιὰ νὰ τὰ βρῶ τὸ πρωῒ ὅταν θὰ ξυπνοῦσα ἀνήμερα τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Τώρα τὰ ὡραία παληὰ αὐτὰ χρόνια ἔχουν περάσει. Τώρα δοκίμαζα ἄλλη χαρά. Ἔβλεπα τὴ μητέρα μου ποὺ καταγινόταν ἀκόμη στὴ κουζίνα καὶ τὴ μικρή μου ἀδελφούλα ποὺ ἦταν πολὺ ἀπησχολημένη.

Καθόμουν ἥσυχα στὴ πολυθρόνα μου καὶ διάβαζα, ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Γιῶργος. Ξαφνιάστικα ποὺ τὸν εἶδα, ἤξερα πὼς τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς θὰ πήγαινε σὲ κάτι ἄλλους φίλους του γιὰ νὰ γιορτάσῃ μαζί τους.

Δὲν σὲ περίμενα ἀπόψε Γιῶργο, τοῦ εἶπα. Κάθησε σ' ἕνα κάθισμα ποὺ τοῦ πρόσφερε τρεχάτη ἡ ἀδελφούλα μου καὶ ἀπήντησε ἀδιάφορα. Δὲν θὰ κοιμηθῶ ἀπόψε καλέ μου φίλε. Ξεκουράστηκα καλὰ τὸ μεσημέρι καὶ δὲν ἔχω ὕπνο. Τοῦ πρόσφερα μεζὲ καὶ κρασὶ κι' ἀρχίσαμε νὰ κουβεντιάζουμε. Μὰ ὁ Γιῶργος φαινόταν σὰν ἀνήσυχος. Μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ μονοσύλλαβα καὶ δὲν ἔδειχνε πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ συζήτηση. Ξαφνικὰ κόβει ἕνα ἄλλο θέμα στὴ μέση καὶ γυρίζει καὶ λέει : Ξέρεις γιατὶ ἦρθα; Ὄχι, ἀπάντησα μηχανικά. Χάϊδεψε ἀνάλαφρα τὸ ξυρισμένο του πρόσωπο καὶ μὲ κάποια νευρικότητα προχώρησε. Θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ σ' ἕναν ἄνθρωπο καὶ διάλεξα σένα.

Νὰ ἐξομολογηθῇς ἐσὺ ὁ ἐνάρετος καὶ χριστιανὸς ἄνθρωπος; Ἐσὺ ποὺ τόσες καλωσύνες στοὺς φτωχοὺς ἔχεις κάνει, ἐσὺ ποὺ μὲ τὴν ἁγιωσύνη σου τόσους ἀρρώστους ἔχει θεραπεύσει; τοῦ εἶπα. Μὲ κύτταξε μὲ τὸ πιὸ ἥπιο καὶ θερμὸ βλέμμα του.

Ναί, γιατί; Σοῦ φαίνεται παράξενο; Δὲν μ' ἄφησε ν' ἀπαντήσω.

Ἦρθε κάποιος σήμερα—συνέχισε—καὶ μοῦκανε μιὰ παράξενη ἐξομολόγηση. Τὸν ξέρω, εἶναι πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, μορφωμένος, μὲ προχωρημένη κατὰ πολὺ τὴ σκέψη, κουβαλητὴς στὸ σπίτι του κι' ἀληθινὸς φίλος.

Μὰ τὸν ἔχει δοκιμάσει σκληρὰ ἡ ζωή...

Πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ ὁλόκληρα χρόνια σὰν καὶ σήμερα, παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς, τὸν εἶχαν χτυπήσει ἀπανωτὲς συμφορές. Δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ δουλειὰ κι' οὔτε μποροῦσε νὰ βρῇ ἔστω κι' ἕνα μικρὸ μεροκάματο γιὰ νὰ ζήσῃ τὴ μητέρα καὶ τὴν

ἀδελφή του, ποὺ κοίτονταν βαρειὰ ἄρρωστη κι' ὁ πυρετὸς τὴν ἔψηνε στὸ κρεβάτι.

Ἄλλες χρονιές, τότε ποὺ ζοῦσε ὁ πατέρας του κι' ὕστερα ὅταν κι' ὁ ἴδιος δούλευε, ἡ εὐτυχία φτερούγιζε στὸ ἥσυχο, μὲ περιβόλι ὁλόγυρα, σπιτάκι του καὶ σὲ τέτοια ἡμέρα γιόρταζαν ἀμέριμνοι κι' ἀγαπημένοι μὲ δῶρα καὶ γλυκά, μὲ χαρὲς καὶ ξεφαντώματα τὴν πρωτοχρονιά. Θυμᾶμαι τοὺς χορούς, τὰ γλέντια, τὰ ξεφαντώματα καὶ τὰ ξενύχτια ποὺ κάναμε. Πρὶν ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια σᾶς λέω—αὐτὸς ὁ καλὸς φίλος καὶ ἡ μητέρα του ἦσαν τρεῖς ἡμέρες νηστικοὶ γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀγοράσουν κάτι τῆς ἄρρωστης κοπέλλας. Κι' ὁ πικρὸς καϋμὸς τοῦ φίλου ἦταν ποὺ ἡ ἀδελφή του θὰ πέθαινε καὶ θὰ περνοῦσε τὴν τελευταία της πρωτοχρονιά, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τῆς φέρουν ἕνα ζεστὸ ποτῆρι γάλα κι' ἕνα φτηνὸ φτωχικὸ παιχνιδάκι γιὰ νὰ χαμογελάσουν τὰ ξηραμένα της χείλη. Τὰ μάτια του εἶχαν γεμίσει δάκρυα. Ὁ Γιῶργος, συγκινημένος κι' αὐτὸς ἤπιε μιὰ γουλιὰ κρασὶ καὶ ξερόβηξε. Λοιπόν; εἶπα.

Λοιπόν, βγῆκε στὸ δρόμο σὰν τρελλὸς ὁ ἀδελφὸς καὶ γύριζε ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, ζητῶντας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς νὰ τὸν βοηθήσουν. Ὅλοι τοῦ ἀρνήθηκαν, ἄλλοι μ' εὐγενικὸ τρόπο κι' ἄλλοι χωρὶς κἂν νὰ κοπιάσουν γι' αὐτό. Ζαλισμένος ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῆς ζωῆς κι' ἀπὸ τὴ σκληράδα τῶν ἀνθρώπων, τέτοια γιορτινὴ ἡμέρα, περιπλανήθηκε στοὺς δρόμους τῆς μικρᾶς μας κωμοπόλεως ποὺ εἶχε ὄψη γιορτάσιμη, σὰν ἄβουλος, σὰν ὑπνωτισμένος...

Ἄκουγε τὰ παιδάκια ποὖψαλλαν μπρὸς στὰ φωτισμένα σπίτια καὶ μαγαζιὰ τὸ «ἀ ρ χ η μ η ν ι ὰ κ ι' ἀ ρ χ ὴ χ ρ ο ν ι ά» καὶ σκεφτόταν τὴ μικρούλα ἀγαπημένη του ἀδελφούλα, ποὺ δὲν θὰ ξανάκουγε πιὰ τὰ κάλαντα καὶ θὰ ἔφευγε ἀπ' τὴ ζωὴ φαρμακωμένη. Ἦταν τότε ποὺ ἀρρώστησε ἐννέα χρόνων. Μὰ ἡ φτώχεια ρήμαξε τὸ σπιτικό του. Οὔτε γάλα δὲν τοὔδιναν πιὰ μὲ πίστωσι κι' οὔτε καὶ τὸν πρόσεχαν σὰν πρῶτα.

Ἤμουν φοβερὰ συγκινημένος ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Μὲ τὴν μικρή μου φαντασία ξαναζοῦσα ὅλη τὴν τραγικὴ περιπέτεια αὐτοῦ τοῦ ἄμοιρου ἀνθρώπου, ποὺ ὅλοι μιὰ τέτοια χαρμόσυνη ἡμέρα τοῦ ἀρνιόνταν τὴν βοήθειά τους. Τὰ δάκρυα μόνιμα βουρκωμένα στὰ μάτια του, ἀφέθηκαν λευτερωμένα πιὰ νὰ γεμίσουν τὸ ποτῆρι τῆς πικρῆς ἐ ξ ο μ ο λ ό γ η σ η ς. Τὰ χέρια μου παγωμένα, τὰ χείλη μου τρεμουλιασμένα δίσταζαν νὰ ποῦν τὴν ἀλήθεια. Αἰσθανόμουν πὼς θἄχα γίνῃ κατακίτρινος.

Ὁ Γιῶργος ἤπιε μονορροῦφι τὸ ὑπόλοιπο κρασὶ κι' ἐξακολούθησε: Ὁ δυστυχισμένος φίλος ἔσερνε τὰ βήματά του στὸ δρόμο κι' ἔνοιωθε νὰ τὸν ἀγκαλιάζουν οἱ δυστυχίες καὶ μὲ τὰ κρῦα χέρια της ἡ ἀπόγνωσις. Δίπλωνε μηχανικὰ τὰ ἄδεια χέρια του μέσα στὶς τσέπες του καὶ —τὶ περίεργο—ὅλο του τὸ ὄνειρο δὲν ἦταν τόσο ν' ἀποκτήσῃ θησαυρούς, γαλοποῦλες καὶ παιχνίδια, ὅσο ν' ἀγοράσῃ κάτι γιὰ τὴ μικρή του ἀγαπημένη. Ἂν δὲν περνοῦσαν ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἤξεραν δὲν θὰ δίσταζε ν' ἁπλώσῃ τὸ χέρι του καὶ νὰ ζητιανέψῃ...

Ποιός;! Αὐτὸς ποὺ ζοῦσε πλούσια καὶ ποὺ ἦρθαν καιροὶ δίσεκτοι, καιροὶ καταραμένοι καὶ τὸν φτώχειναν!!!...

Τὰ βήματά του τὸν ἔφεραν μόνα τους ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἑνὸς ἄλλου ἐπίσης καλοῦ φίλου. Ἦταν ἀργὰ πιὰ καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ σπιτιοῦ λείπανε σὲ διασκέδαση. Ἔβγαλε κάποιο κλειδὶ ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του καὶ—ὦ τὶ θαῦμα—ἡ πόρτα ὑποχώρησε καὶ μπῆκε μέσα.

Μονομιᾶς τὰ μάτια του πέσανε πάνω στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας... Κι' ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια του δάκρυα ποτάμι. Αὐτὸς ὁ πόνος ποὺ βάραινε τώρα τελευταία τὴν ματωμένη του καρδιά, ἦταν τὸ μόνο ἀφιέρωμα ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ στὴ θεὰ τῆς ἀγάπης, ὁ δυστυχισμένος ἀπὸ τὴ σκληράδα τῶν ἀνθρώπων. Κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν εἰκόνα ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ τὸ ὠχρὸ καντῆλι καὶ μονολόγησε.

Παρθένα μου... Σένα ποὺ ὁ γυός Σου κατέβηκε στὴ γῆ ὡς κῆρυξ τῆς ἀληθείας

καὶ θυσιάστηκε γιὰ τὶς ἁμαρτίες καὶ τὶς κακίες τοῦ κόσμου. Σένα ποὺ οἱ χαλύβδινοι κύλινδροι τῶν ματιῶν Σου πῆγαν νὰ βασιλέψουν ἀπ' τοὺς λυγμοὺς καὶ τὰ κλάμματα. Σένα ποὺ τὸ καθῆκον Σου ἦταν νὰ παλεύῃς μὲ τὴν ἀδικία. Σὺ ἡ δύστυχη ποὺ ἀγρύπνησες ἄρρωστη γιὰ νὰ προσεύχεσαι στὸ Θεό. Σὺ ποὺ εἶχες τὴν ἀόριστη ἐντύπωσι πὼς κάποιο μεγάλο σύννεφο θ' ἁπλωνόταν γιὰ ν' ἀναστήσῃ τὸ μονάκριβο παιδί Σου. Σῶσε με... Σῶσε τὴν ἀδελφή μου. Καὶ εἶδε τὴν γλυκειὰ Παρθενικὴ ὄψη τῆς Παναγίας νὰ τοῦ χαμογελάῃ ἐνθαρρυντικά.

Ὁ Γιῶργος σταμάτησε λίγο, κι' εἶπε μὲ φωνὴ βαρειὰ κι' ἀλλαγμένη: ἔπεσε τὸ βλέμμα του στὸ χρηματοκιβώτιο, ἐνῷ μιὰ φρικτὴ σκέψη τοῦ γεννιόταν στὸ μυαλό. Τὸ χρηματικιβώτιο νάταν ἀνοικτὸ καὶ νἄχε τάχα χρήματα; Λίγα λεφτὰ ἂν εὕρισκε θὰ μποροῦσε νὰ σώσῃ τὴν ἀδελφή του. Θὰ μποροῦσε ἀκόμα νὰ τῆς ἀγοράσῃ κάποιο πρωτοχρονιάτικο παιχνίδι κι' ἔτσι νὰ μείνῃ μὲ τὴν ἐντύπωση πὼς κι' ἐκεῖνο τὸ χρόνο δὲν τῆς ἔλλειπε τίποτα. Τινάχτηκε κι' ἔδιωξε μ' ἀγανάκτηση τὴ φοβερὴ αὐτὴ ἰδέα, ποὺ ὡς τόσο ξαναγύριζε στὸ μυαλό του μ' ἐπιμονή.

Ἐγώ; Ψιθύρισε. Ἐγὼ κλέφτης καὶ στὸ σπίτι φίλου μου; Ἐγὼ στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης; Ὄχι, ποτὲ δὲν θὰ τὸ κάνω αὐτό. Θὰ προτιμήσω μαζὶ μὲ τὴν ἄρρωστη νὰ πεθάνω κι' ἐγώ. Πρὶν φύγῃ κύτταξε τὴν εἰκόνα μὲ φόβο καὶ ἱκεσία. Συγχώρεσέ με εἶπε. Καὶ τότε... τότε ἔγινε κάτι ἀσύλληπτο. Εἶδε τὰ χείλη τῆς εἰκόνας νὰ κινοῦνται καὶ τὰ βλέφαρα τῆς Παναγίας νὰ γνέφουν καταφατικά.

Ναί... Πάρε λίγα... Πάρε... τοῦ εἶπε ἡ φωνὴ τῆς Παναγίας μέσα στὴ ψυχή του... Πάρε, μὰ νὰ τὰ ἐπιστρέψῃς. Μὲ ταραγμένο τὸ μυαλὸ καὶ τὰ χέρια ποὺ τρέμαν, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς γρήγορα ἡ ἀδελφή του θὰ γινόταν καλά, πῆρε μερικὰ χρήματα ἀπ' τὸ κιβώτιο, τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη του κι' ἔφυγε τρέχοντας καὶ μονολογῶντας. Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ γλυκειά μου Παρθένα. Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ ὁ Γιῶργος κι' ὕστερα πρόσθεσε ἀργά.

Ἀγόρασε γάλα, φάρμακα, παιχνίδια γιὰ τὴν ἀδελφή του, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἔγινε καλά, ὁ φίλος μας βρῆκε δουλειὰ καὶ στὸ σπίτι του σιγά, σιγὰ ξαναμπῆκε ἡ εὐτυχία. Ἕνα πρωῒ ὅταν ἀργὰ ἐπέστρεψα στὸ σπίτι μου ἀπὸ διασκέδαση, βρῆκα πάλι στὴ θέση τους τὰ κλεμένα χρήματα. Τὰ εἶχε ἀφήσῃ ὁ φίλος μας τὴ νύχτα ἀφοῦ ἔβαλε καὶ περισσότερα. Δὲν ἤξερα ποιὸς ἦταν, οὔτε θέλησα νὰ τὸ ἀναφέρω στὴν Ἀστυνομία. Σήμερα τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὴ μητέρα του. Ναί. Καὶ ὄχι μόνον τὸν συγχώρησα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκτιμῶ ποιὸ πολὺ ἀπὸ πρῶτα.

Τὶς λὲς ἐσύ; Ἔπρεπε νὰ τὸν συγχωρήσω; Τὰ μάτια μας διασταυρώθηκαν. Ἔπρεπε, ψιθύρισα κατεβάζοντας τὰ μάτια. Μάθε ὅμως Γιῶργο, ὅτι τότε ἤμουν φτωχὸς καὶ ἄσημος καὶ δίχως τὰ χρήματά σου, θὰ εἶχα χάσει τὴν ἀδελφή μου. Τώρα τὴν εἶδες εἶναι καλά. Ὁ Θεὸς μᾶς λυπήθηκε καὶ δὲν θέλησε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του. Εἶναι 24 χρόνων. σωστὴ γυναίκα. Ἀπὸ τώρα εἶσαι καλεσμένος στοὺς ἀρραβῶνες της.

Ναί, τῆς δίνουμε ἕνα καλὸ κι' εὐγενικὸ παλληκάρι. Ὑπηρετεῖ στὴν Ἀστυνομία Πόλεων ὡς Ὑπαστυνόμος.

Τόση μεγάλη ἦταν ἡ συγκίνησίς μου, ποὺ ἔπεσα ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ δάκρυα ποὺ ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια μας ἦσαν δάκρυα συγγνώμης, χαρᾶς κι' ἀδελφωσύνης. Ἀπὸ τότε δὲν χωρισιήκαμε ποτέ. Καὶ ἡ ζωή μας κυλάει σήμερα ἤρεμη, γαλήνια κι' εὐτυχισμένη...

ΔΗΜ. ΜΠΙΚΟΣ

'Υπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

.....

.....

«...Τὶ ψάχνεις, παιδί μου;...».

«Τοὺς τοίχους»...

Ναί, κύτταζε τοὺς τοίχους... Περίμενε νὰ τοὺς δῇ πελώριους, ἀκαλαίσθητους, μὲ ἀγκαθωτὸ σύρμα ἐπάνω καὶ πιὸ χοντροὺς ἀπὸ κυματοθραύστη...

"Ετσι περίμενε νὰ δῇ τοὺς τοίχους τοῦ Τερνεραί... ὅπως στὸ φίλμ : «Οἱ φυλακισμένοι τοῦ Καίνιγκσμπέργκ...».

"Ομως...

«Φτάσαμε» εἶπεν ὁ κύριος Προβίνς...

Εἶδε τότε ὁ Μὰρκ μπροστά του μιὰ ἀνοιχτὴ καγκελόπορτα,... ὁλόγυρα χαμηλοὺς τοίχους...καὶ πάνω τους σκαρφαλωμένα τὰ φυλλώματα τῶν γειτονικῶν δέντρων.

'Ο κύριος Προβίνς κατέβηκεν ἀπ' τ' ἀμάξι, καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα, ποὺ κάτω ἀπὸ τὴν σκαλισμένη ἐπιγραφή της : ΤΕΡΝΕΡΑΙ, εἶχε μιὰ ξύλινη πλάκα ραγισμένη σὲ πολλὲς μεριές... Καὶ ἔγραφε :

ΤΟΠΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ
ΗΛΙΚΙΑΣ

'Ο κύριος Προβίνς τὸν πλησίασε...

"Ετσι κι' ἔγινε... 'Απομάκρυναν μὲ τὰ χέρια τους τὸ ξεραμένο χόρτο ποὺ τὴν σκέπαζε, κι' ἔδιωξαν ἀπ' τὶς φωλιές τους τὰ μερμήγκια καὶ τὰ μικρὰ σκουλίκια ποὺ ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ φοβισμένα... "Υστερα, ἐνῷ ἐσκούπιζε τὰ χέρια του μὲ τὸ μαντῆλι του, εἶπε ὁ κύριος Προβίνς δείχνοντας τὸ βάθος ἑνὸς μεγάλου διαδρόμου :

«'Εκεῖ!... 'Εκεῖ θὰ μείνῃς... Εἶναι ἕνα σπίτι, ὅπως ὅλα τὰ σπίτια τοῦ κόσμου... καὶ τὸ κατοικοῦν παιδιά, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς γῆς...».

Κι' ἐνῷ ἄναψε γιὰ τέταρτη φορὰ τὸ τσιγάρο του, ξανανέβηκαν στὸ ἀμάξι, ποὺ ξεκίνησε καὶ πάλιν, ἀκολουθῶντας τὸ διάδρομο, ἀνάμεσα σὲ κλαδιὰ δέντρων, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ χέρια φιλικοῦ πλήθους, τεντωμένα μ' ἐνθουσιασμὸ μπροστά... τόσο μπροστὰ ὥστε ν' ἀγγίζουν κάθε τόσο τὸ ἀμάξι...

"Ενας λαγὸς διέσχισε τὸ διάδρομο μπροστά τους, χωρὶς νὰ βιαστῇ...

Τὸ ἀμάξι, σὲ λίγο σταμάτησε σ' ἕνα μεγάλο λειβάδι... Κατέβηκαν...

«Τὶ γίνεται λοιπόν;» ρώτησεν ὁ κύριος Προβίνς τὸν Μάρκ... 'Ενῷ αὐτὸς μὲ δυὸ κινήσεις τοῦ κεφαλιοῦ ἔρριχνε τὰ μαλλιὰ πρὸς τὰ πίσω καὶ στριφογύριζε τὸ βλέμμα του ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀναπνέοντας βαρειά...

Τερνεραὶ λοιπόν... Γιὰ νὰ δοῦμε...

Ξαφνικὰ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατά, σὰν νἄθελε νὰ σπάσῃ... Αὐτὴν τὴν ὥρα ὁ Ζωζώ... ζάρωνε ἐπάνω του στὸ στενό τους κρεββάτι... ὁ πατέρας του ἔρριχνε τὰ χαρτιά... ἡ μάννα του στεκόταν ἀμίλητη καὶ ἔπλεκε...

«Ὦ! μαμά... μαμά μου... καλή μου μάννα...» συλλογίστηκεν ὁ Μὰρκ καὶ τοῦ γεννήθηκεν ἡ ἐπιθυμία νὰ κλάψῃ... «Ὦ μαμά!!! Γιατὶ ν' ἀνακατευτοῦν ὅλοι ἐτοῦτοι οἱ ξένοι ἄνθρωποι στὴ ζωή μου;... αὐτοὶ ποὺ τρῶνε καὶ κοιμοῦνται ὡρισμένη ὥρα... αὐτοὶ ποὺ ὁλοένα γεμίζουν χαρτιά... ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀπίθανοι τύποι μὲ τὰ μαῦρα καὶ μὲ τὰ γυαλιά... κι' αὐτὲς οἱ κρῦες γυναῖκες μὲ τὸν κῶτσο στὰ μαλλιά, ποὺ χαμογελᾶνε τόσο ἄνοστα... Μαμά... Κι' ἐσεῖς καλοί μου φίλοι... Σαρλό... Ντεντέ... Λουσιέν... Ποῦ βρίσκεσθε αὐτὴν τὴν ὥρα;... Τὶ κάνετε;... Μὲ θυμᾶσθε καθόλου;... Γιατὶ μ' ἀφήσατε ὁλομόναχο ἐδῶ κάτω, τόσο μακρυὰ ἀπὸ σᾶς... ἀπὸ σᾶς ποὺ ἀγαπῶ...».

Ὁ κύριος Προβὶνς κύτταξε προσεκτικὰ τὸν Μάρκ, καί, σὰν νὰ μάντευε τὶς σκέψεις του, τοῦ εἶπεν :

«... Θὰ βρῇς καινούργιους συντρόφους ἐδῶ... Μὴν ἀνησυχῇς... θὰ σοῦ βρῶ ἐγώ...».

«Δὲν μοῦ χρειάζεται» ἀπάντησεν ἀπότομα ὁ Μάρκ... «Μοῦ ἀρέσει νὰ διαλέγω μόνος μου τοὺς φίλους μου... Ἔτσι κάνω πάντα... Δὲν χρειαζότανε νὰ μὲ φέρετε ἐδῶ γιὰ νὰ βρῶ φίλους...».

«... Σύμφωνοι...» ἀπάντησεν ὁ κύριος Προβίνς, καὶ συνέχισε μὲ γλυκειὰ φωνή :

«Ἄλλως τε τὸ Παρίσι δὲν εἶναι καὶ τόσο μακρυά... Θἄρθῃ κι' ἡ μητέρα σου νὰ σὲ δῇ...».

«...Ἀφῆστε με ἥσυχο...» ἀπάντησεν ὁ Μὰρκ ξερά...

Ὁ κύριος Προβὶνς ἔβγαλε τὸν ἀναπτήρα του καὶ τὸν πίεσε τρεῖς φορὲς, προσπαθῶντας νὰ τὸν ἀνάψῃ, μὰ ἄδικα. Ὁ ἀγέρας ποὺ φυσοῦσε τὸν ἐμπόδιζε...

Ὅταν στὸ τέλος ξεπετάχτηκε ἡ μικρὴ φλόγα, ὁ Μὰρκ μπόρεσε νὰ δῇ φωτισμένο τὸ ἤρεμο πρόσωπό του....

Αὐτὸ τὸ βλέμμα!!! Αὐτὰ τὰ μάτια!!! Κάπου τἄχε ξαναδῇ... Ναί! Ἦταν ὁλόϊδια μὲ τοῦ κυρίου Λαμύ...

Ὕστερα ὅλα σβύσανε ἀπότομα... Χάθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι... τὰ μουστάκια, τὸ βλέμμα καὶ τὸ τσιγάρο ἀκόμα...

«Ἐκεῖ, κάτω δεξιὰ» εἶπεν ὁ κύριος Προβίνς, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι του «εἶναι ὁ κῆπος...Ἐκεῖ εἶναι τὰ ἐργαστήρια καὶ ὁ Σταθμὸς τῶν αὐτοκινήτων.... Μπροστά μας βρίσκεται τὸ πιὸ παληὸ ἀπὸ ὅλα τὰ οἰκοδομήματα. Χτίστηκε τῷ 1935... ἐνῷ ἀριστερά, πίσω ἀπ' αὐτὰ τὰ δένδρα, εἶναι ἡ κατασκήνωση, ποὺ χτίστηκε τῷ 1948... Λοιπὸν ξέρεις ποῦ εἶναι τὸ δικό σου δωμάτιο;.. Ἐκεῖ κάτω... σ' ἐκεῖνα τὰ φῶτα ποὺ διακρίνονται... Εἶναι τὸ πιὸ νέο οἰκοδόμημα αὐτό... τὸ χτίσαμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια, μόνοι μας χωρὶς πιστώσεις... Κατάλαβες;... Ἀλλὰ ἐσένα τί σ' ἐνδιαφέρει;... Καὶ φυσικὰ δὲν σ' ἐνδιαφέρει!!!» συμπλήρωσεν ὁ κύριος Προβὶνς σκύβοντας συλλογισμένος τὸ κεφάλι...

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο πρόσθεσε ἀργὰ-ἀργά, καὶ κάπως κουρασμένα:

«Ἔλα... πᾶμε πρὸς τὰ ἐκεῖ παιδί μου...».

Καθὼς περπατοῦσαν μὲ τὶς βαλίτσες στὸ χέρι, πηγαίνοντας πρὸς τὸ περίπτερο Νο 3, ὁ Μὰρκ συλλογιζότανε:

«..Χμ!!! Ξέρω...Ξέρω...Τοὺς ξέρω καλά... Μὲ περιμένουν ὅλοι.... Ἔχουν ἑτοιμάσει τὰ μοῦτρα τους γιὰ ὑποδοχή... Τὰ ἔχουν στολίσει μὲ ψεύτικα χαμόγελα, οἱ ἀθῶες σιγανοπαπαδίτσες!!! Ἀλλὰ ἔννοια σου κι' ἐγὼ θὰ τοὺς κανονίσω... Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν τὰ χαμόγελά τους... Σὲ κανένα δὲν πρόκειται νὰ μιλήσω... Δὲν θὰ βγάλω ἀπὸ τὸ στόμα μου οὔτε λέξη... Ναί! ΟΥΤΕ ΛΕΞΗ!!! Κι' ἂν ἐκεῖνοι θελήσουν

νὰ μ' ἀλλάξουν τὸ ὕφος μου... ἔ τότε!.. τὰ χέρια μου μέσα στὶς τσέπες, σφιγμένα γροθιές... Καὶ βλέπουμε.... Ὅποιος τολμήσῃ ἂς μοῦ σφίξῃ τὸ χέρι...

«Ἄ... Θ' ἀρχίσω νὰ σφυρίζω... Θὰ σφυρίζω ἀδιάκοπα... Καὶ θὰ τοὺς ὑποχρεώσω νὰ μὲ βάλουν στὴν ἀπομόνωση, στὰ σκοτεινά... Ἔτσι θὰ δοῦν ὅλοι μὲ ποιὸν ἔχουν νὰ κάνουν....».

Καὶ φαντάστηκε μιὰ κινηματογραφικὴ σκηνή... Ὅλα τὰ παιδιὰ στὴ σειρά, μὲ τὸ κεφάλι ξυρισμένο, καὶ αὐτὸς γυμνὸς καὶ ἀδάμαστος στὴ μέση... Νὰ τὸν μαστιγώνῃ ἕνας πανύψηλος φύλακας μὲ τὸν ζωστῆρα... Ὅμως τοὺς συλλογισμούς του τοὺς διέκοψεν ἀπότομα μιὰ γαργαλιστικὴ μυρουδιὰ σούπας μὲ πράσα καὶ πατάτες... ποὺ τὴν διαδέχτηκαν ὕστερα ὁ θόρυβος ἀπὸ πιάτα ποὺ μετακινοῦντο... καὶ οἱ φωνὲς μιᾶς ζωηρῆς διασκεδάσεως, ποὺ μεγάλωναν ὅσο ἐπλησίαζαν στὸ κατάλυμα.

«Εἶναι ἤδη στὸ ραπέζι... Ἂς βιαστοῦμε...» εἶπεν ὁ κύριος Προβίνς, πετάγοντας μὲ λύπη τὸ τσιγάρο του, ποὺ τοῦχε κρατήσει συντροφιὰ στὶς δύο τελευταῖες ὧρες. Καὶ μπῆκε μαζὶ μὲ τὸν Μὰρκ στὴν τραπεζαρία.

Μὲ σφιγμένες τὶς γροθιὲς μέσα στὶς τσέπες του, μὲ σκληρὸ ὕφος καὶ μ' ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα (ὅπως τουλάχιστον πίστευεν ὁ ἴδιος) στὰ σφιγμένα χείλη του, σὰν καταδικασμένος σὲ θάνατο, ἀντιμετώπισε μὲ ἀπάθεια ὁ Μὰρκ τὰ 20 ἀγόρια, ποὺ εἶχαν σηκωθῆ ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τὸν ἐκύτταζαν.... ἐνῶ στὸ βάθος, σὲ ἄλλο τραπεζάκι, 5 μεγάλοι, τὸν περιεργαζόντουσαν σιωπηλοί...

Ἀπὸ τὴν συντροφιὰ τῶν μεγάλων, μιὰ νεαρὴ γυναῖκα, ἦρθε τρέχοντας κοντά τους:

...«Καλὴ μέρα, κύριε Προβίνς... Καλὴ μέρα... Μάρκ.!!! Ἐσὺ δὲν εἶσαι ὁ Μὰρκ ποὺ περιμένουμε;...».

Ὁ Μὰρκ δὲν ἀπάντησε... Κύτταζε αὐτὴν τὴν ξανθὴ ὄμορφη κοπέλλα, μὲ τὰ πράσινα μάτια, τὰ κόκκινα μάγουλα, τὸ τρεμουλιαστὸ χαμόγελὲ, ἐνῶ ἐκείνη συνέχιζεν:

«...Εἶμαι ἡ ἀρχηγὸς Φρανσουάζ.... Κι' αὐτὸ ἐδῶ εἶναι τὸ τραπέζι σου... Ἔλα ὅμως, πρὶν καθήσῃς, μαζί μου νὰ χαιρετήσῃς τοὺς καινούργιους φίλους σου.... Νὰ σοῦ γνωρίσω λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ τὸν ἀρχηγὸ Μαρσὲλ... τὸν Μάμμυ... τὸν Μπούφαλο... τὸν ἀρχηγὸ Ρομπέρ...».

Ὁ Μὰρκ δὲν κύτταξε κανέναν ἀπ' αὐτοὺς κατάμματα. Κυττάζοντας πάντα τὴν νέα ξανθὴ κοπέλλα, ἔσφιξε ἕνα-ἕνα χέρι, ἐτραύλισε: «Καλὴ σπέρα» καὶ κάθησε στὸ τραπέζι του μαζὶ μὲ τρία ἀγόρια... Τότε θυμήθηκε ὅτι ἄλλα εἶχε σχεδιάσει, κι' ἄλλα ἔκανε... Μὰ ἦταν ἀργὰ πιά.... Στὰ ἄλλα τραπέζια τὰ παιδιὰ μισοσηκωνόντουσαν γιὰ νὰ τὸν δοῦν καλύτερα...

Τότες ὁ Μὰρκ ξαναπῆρε τὴν ἔκφραση τοῦ καταδικασμένου ἀθῴου, ἔχωσε τὰ χέρια στὶς τσέπες, εἶπε ἕνα ξερό: «δὲν πεινῶ», τραβῶντας τὸ πιάτο ἀπὸ μπροστά του, καὶ χωρὶς ν' ἀπαντᾷ στὶς ἐρωτήσεις τους, ἄρχισε νὰ σιγοσφυρίζῃ... Ἀλλὰ καὶ πάλι ἔπεσε ἔξω στὶς προβλέψεις του.... Γιατὶ ἁπλούστατα κανεὶς δὲν τὸν ἄκουσε, κανεὶς δὲν τὸν πρόσεξε καὶ οἱ τρεῖς ἄλλοι μοιράστηκαν τὴν μερίδα του.

Τὴν ἴδια ὥρα, αὐτὸς ποὺ ἡ νεαρὴ ξανθὴ κοπέλλα εἶχεν ὀνομάσει ἀρχηγὸν Ρομπέρ, καὶ ποὺ ἦταν πολὺ ἀδύνατος καὶ φοροῦσε χοντρὰ γυαλιά, ἔσκυψε στὸ διπλανό του καὶ τοῦ ψιθύρισε:

«Ὁ καινούργιος δὲν τρώει τίποτε... Βλέπεις;..».

—«Εἶναι ἐπόμενο» ἀπάντησεν ὁ Μπούφαλος «Μὴν τὸν κυττάζῃς... Δὲν πρέπει».

Ὁ Μὰρκ σταμάτησε τὸ σφύριγμα, κι' ἄρχισε νὰ παρατηρῇ μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία ὅλα γύρω του: τὸ οἴκημα καὶ τοὺς ἀνθρώπους του...

«...Ἔπρεπε νὰ εἶχα ἕνα τσιγάρο... Νὰ τ' ἀνάψω καὶ νὰ τοὺς δείξω ἐγὼ ποιὸς εἶμαι...» συλλογίστηκε, ἐνῶ τριγύρω τὰ εἴκοσιν ἀγόρια, μασῶντας, κρυφομιλοῦσαν

μεταξύ τους, παίζοντας μὲ τοὺς ἀγκῶνες τους.... Καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ψυχολογήσουν κρυφὰ τὸν νέο τους αὐτὸν σύντροφο, κάνοντας καθένας τὶς δικές του κρίσεις:

«...Εἶναι ἀκριβῶς ὁ τερματοφύλακας ποὺ μᾶς ἔλειπε».

«...Ἔχει ἕνα κεφάλι!!! Θὰ μοιάζῃ τῆς μητέρας του...».

«...Ἔκλεψε, λέει.... Μὰ... καλὰ ἔκανε... Δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ καὶ ἀλλοιῶς... Ἦταν ἀνάγκη...».

«...Ἂν παλαίψω μαζί του, πρέπει νὰ τὸν ἁρπάξω ἀπὸ τὰ μαλλιά...».

«...Δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι καλὰ «ξεβγαλμένος». Ἴσως νὰ ἔχῃ κι' ὅλας κοιμηθῆ μ' ἕνα κορίτσι...».

...Μονάχα ὁ 'Αλὲν Ρομπέρ, στὸ διπλανὸ τραπέζι, δὲν ἔπαιρνε μέρος στὸ κουτσομπολιὸ τῶν ἄλλων... Εἶχε σπρώξει τὸ πιάτο του καὶ παρατηροῦσε τὸν Μὰρκ σιωπηλά...

«...Κύριοι...» εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἀρχηγὸς Μαρσὲλ καὶ σηκώθηκεν ὄρθιος «τὸ δεῖπνο τελείωσε...Τώρα ψυχαγωγία...Ψυχαγωγία μέχρι (ἐκύτταξε τὸ ρολόϊ του) μέχρι τὶς 20 καὶ 30'... ὀκτώμισι... Καταλάβατε;... 'Εκτὸς βέβαια ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶναι ὑπηρεσία.... Καὶ μετὰ τὴν ψυχαγωγία στοὺς κοιτῶνες σας...».

Τρία—τέσσερα ἀγόρια μάζεψαν μὲ θόρυβο τὰ ποτήρια καὶ τὰ μαχαιροπήρουνα μέσα στὰ πιάτα... Κι' ὕστερα ὅλα τὰ πιάτα μέσα σὲ μεγάλες πιατέλλες, ποὺ τὶς πῆγαν τρέχοντας σὲ λεκάνες, μέσα στὶς ὁποῖες τὸ νερὸ ἔτρεχεν ὁρμητικά...

'Ακούστηκαν ἐκεῖ βλασφημίες καὶ πειράγματα.

«...Πρέσεχε καϋμένε. Μὲ πιτσίλισες... Δὲν βλέπεις;..» «Ναί! Βλέπω... 'Επίτηδες τὄκανα...».

'Ο Μάρκ, παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ κῦμα τῶν ἄλλων, βγῆκε ἔξω... στὴν δεντροστοιχία ποὺ τώρα ἦταν πιὸ σκοτεινὴ ἀπὸ πρωτύτερα, καὶ ποὺ ὅμως δὲν τὸν τρόμαζε πιά....

Στὸ λειβάδι σχηματίστηκαν γρήγορα—γρήγορα δυὸ ποδοσφαιρικὲς ὁμάδες, γύρω ἀπὸ μιὰ μπάλλα. Κάποιος τὸν φώναξε... .

«...'Επιμένετε νὰ παίξω;..» ἀπάντησεν ὁ Μὰρκ φωνάζοντας, «ἔ! τότε ἔχει καλῶς. Θὰ παίξω... 'Αλλὰ ὄχι τερματοφύλακας... Μέσα ἀριστερὰ θὰ παίξω, κι' ὄχι σ' ἄλλη θέση. Τὸ εἶχε πῆ αὐτὸ στὴν τύχη, μὰ τόσο ἐπιβλητικά, ὥστε χωρὶς συζητήσεις, βρέθηκεν ἀμέσως στὴν γραμμὴ τῶν κυνηγῶν. Καὶ τὸ παιχνίδι ἄρχισε...

Μὲ πραγματικὰ λυσσώδη διάθεση καὶ πεῖσμα μέσα του, μὲ σχεδὸν δακρυσμένα μάτια, μὲ ἐπιμονὴ ἄσσου ποδοσφαιριστοῦ σὲ τελικὸ ἀγῶνα Κυπέλλου, ὁ Μὰρκ ἐπέτυχε τρία γκὸλ στὰ πρῶτα δέκα λεπτά... Τὰ ἄλλα παιδιὰ τὸν κυττοῦσαν παραξενεμένα.

Ὅταν ἔβαλε καὶ τὸ τρίτο γκὸλ σταμάτησε!

«...Φτάνει γι' ἀπόψε» εἶπε. «Ἂς πάρῃ τώρα ἄλλος τὴ θέση μου... 'Εγὼ δὲν παίζω ἄλλο...».

Ὕστερα τραβήχτηκε παράμερα καὶ ξαπλώθηκε στὸ γυμνὸ χόρτο, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα. 'Η καρδιά του κτυποῦσε δυνατὰ... ἡ ἀδειανὴ κοιλιά του τὸν ἐνοχλοῦσε... 'Η τρικυμία ὅμως ποὺ τὸν εἶχε ἀναστατώσει, πέρασε... Εἶχε ξεσπάσει στὴν μπάλλα... Σ' αὐτὴν εἶχε μεταφέρει τὴν λύσσα του, συγκρατῶντας τὰ δάκρυά του, πού, χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, πλημμύριζαν τὰ μάτια του....

Τώρα ἡσύχασε...

Τὰ ἔβλεπε γύρω ὅλα μὲ ἀλλοιώτικο βλέμμα...

'Η ὑγρὴ αὐτὴ γῆ... τὰ δέντρα, πλάϊ στὰ κατοικημένα ἐρείπια... ὁ ξένος αὐτὸς Οὐρανός, στὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἡ Σελήνη, σὰν περήφανο παγοθραυστικό, ἔσχιζε σιωπηλὰ τὰ σύννεφα ποὺ περνοῦσαν... ὅλα αὐτὰ δὲν τὸν τρόμαζαν πιά...

«Τερνεραί!!!..» συλλογίστηκε «... ἔστω Τερνεραί...» καὶ συνέχισε τοὺς ρεμβασμούς του.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΕΥΜΕΝΕΙΣ ΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΜΑΣ

Ἡ Ἑταιρία Προστασίας Ἀνηλίκων Ἀθηνῶν ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἀστυν. Σχολὴν τὸ κατωτέρω ἔγγραφον, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐξορμήσεώς μας ἐναντίον τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, τὸ ὁποῖον καὶ παραθέτομεν :

Ἀριθ. Πρωτ. 184/Φ. 1β' Ἀθῆναι τῇ 6 Φεβρουαρίου 1958

Πρὸς
Τὴν Διοίκησιν
Τῆς Σχολῆς Ἀξιωματικῶν Ἀστυνομίας Πόλεων
Ἐνταῦθα

Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐκφράσωμεν πρὸς ὑμᾶς τὰς εὐγνώμονας εὐχαριστίας καὶ τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια τῆς ἡμετέρας Ἑταιρίας, διὰ τὴν πολύτιμον καὶ δημιουργικὴν συμβολήν σας εἰς καλυτέραν ἐπιτυχίαν τῆς ἀναληφθείσης ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἑταιρίας διαφωτιστικῆς ἐξορμήσεως ἐναντίον τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποτελεῖ σαφῆ ἀπόδειξιν περὶ τοῦ συντελουμένου εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Σχολὰς σπουδαίου ἔργου καὶ τῆς κατανοήσεως μετὰ τῆς ὁποίας τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα ἐν γένει ἀντιμετωπίζει τὸ ἀνωτέρω πρόβλημα, διὰ τὴν ἐπιτυχῆ λύσιν τοῦ ὁποίου οὐδὲν θετικὸν ἀποτέλεσμα εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ὑπῆρχε ἡ στοργικὴ αὕτη συμπαράστασις τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ , παρακαλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως ἀφ' ἑνὸς μὲν εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς γνωρίσητε τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν εἶχον αἱ πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς σας δοθεῖσαι ὁμιλίαι τῶν γενικῶν στελεχῶν τῆς ἡμετέρας Ἑταιρίας (Συμβούλου Κας Μαλβίνας Καζακοπούλου καὶ Γενικοῦ Γραμματέως κ. Τάκη Παπαγιαννοπούλου) ἀφ' ἑτέρου δὲ μᾶς ἀποστείλητε εἴ δυνατὸν δύο ἀντίτυπα τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (τελευταῖον τεῦχος) εἰς τὰ ὁποῖα, ὡς ἐπληροφορήθημεν δημοσιεύεται σχετικὴ εἴδησις.

Μετὰ πλείστης τιμῆς

ΑΝΝΑ ΑΛΕΥΡΑ
Πρόεδρος

ΤΑΚΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Γενικὸς Γραμματεὺς

***

—Εἰς τὰ γραφεῖα μας ἔφθασεν ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ ἀκροατοῦ τῆς ἐκπομπῆς μας ἡ ὁποία μᾶς συνεκίνησεν ἰδιαιτέρως. Ὁ ἐκλεκτὸς ἐπιστολογράφος κ. Κουρῆς, ἄλλοτε Ἔπαρχος Λοκρίδος—Καλαβρύτων καὶ ἐθνικὸς ὁμιλητής, ἀσθενὴς ἤδη, μᾶς περιγράφει μεταξὺ ἄλλων τὴν ἐπίδρασι ποὺ ἀσκοῦν εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας αἱ Ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Ἀξίζει νὰ διαβασθῇ ὅμως ὅλον τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς, γι' αὐτὸ καὶ τὴν παραθέτουμε.

Ἀθῆναι 15η Φεβρουαρίου 1958

Κύριε Διοικητά,
Ἀξιότιμε Κύριε Ἀρχιμανδρίτη,

Συγχαίρω ἀπὸ καρδίας ὑμᾶς διὰ τὰς κάθε Τετάρτην ἀκουομένας ἐκ τοῦ Ραδ. Σταθμοῦ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ὡραίας ἐκπομπὰς τοῦ εὐγενοῦς Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεων, εἰς ὃ ἀνήκετε.

Αἱ ἐκπομπαὶ αὐταὶ συγκινοῦν πάντα Ἕλληνα, διότι δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τραγούδια διὰ δίσκων μεταδιδόμενα, ἀλλὰ καὶ περιεχόμενον ἐθνικὸν καὶ διδακτικὸν περιέχουν, ὡς αἱ τελευταῖαι γιὰ τὰ παραστρατημένα παιδιὰ καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν «Μάνναν» ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς τελευταίας ἑορτῆς τῆς Μητέρας. Ἔτι διὰ τῶν ἐκπομπῶν αὐτῶν, διαπιστοῦται ἡ ἀγάπη ἣν αἰσθάνονται γενικῶς οἱ κ.κ. ὑπάλληλοι τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς τὸ κοινὸν ἀνεξαιρέτως τάξεως καὶ τὸ ἐνδιαφέρον των διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτῶν.

'Η 'Αστυνομία Πόλεων, δι' ἣν πᾶς γνήσιος Ἕλλην καυχᾶται καὶ ἐπιβάλλεται νὰ καυχᾶται, εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία ὄχι μόνον περιέστειλε τὸ ἔγκλημα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄθεον κομμουνισμὸν κυριολεκτικῶς, ἀψηφοῦσα πάντα κίνδυνον, κατεπολέμησε καὶ καταπολεμεῖ.

'Η εὐγενὴς πρωτοβουλία ὑμῶν καὶ τῶν φιλοτίμων ὑφ' ὑμᾶς ὀργάνων, συνεργατῶν Σας, μὲ τὴν καθιέρωσιν τῶν ὡραίων ἐκπομπῶν, τιμᾷ ὁλόκληρον τὸ εὐγενὲς Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων. Εἶμαι ἀσθενὴς καὶ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνό μου ἀκούω τὰς ὡραίας ἐποικοδομητικὰς ἐκπομπὰς Σας, μὲ συγκίνησιν καὶ θαυμασμόν. Εἶμαι ὑπερήφανος ὅτι ἔχασα τὴν ὑγείαν μου διὰ τὴν γλυκειάν μας Πατρίδα ὡς Ἔπαρχος Λοκρίδος—Καλαβρύτων (1946-1949) καὶ ἐν συνεχείᾳ ὡς περιοδεύων 'Εθνικὸς ὁμιλητὴς τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων 'Ελλάδος καὶ τῆς ὑπαίθρου (1949—1955). Μὲ πρώτην εὐκαιρίαν ἐξερχόμενος θὰ Σᾶς συγχαρῶ καὶ προσωπικῶς, ὡς καὶ τὸν ἐπιμελούμενον τὰς ἐκπομπὰς 'Αρχιφύλακα κ. Σπῦρον Πηλόν, ὁ ὁποῖος μὲ τόσην ἁπλότητα καὶ ἄνευ ἐξεζητημένης ρητορικῆς μεταδίδει ταύτας. Θὰ ἐνθυμοῦμαι ἕνα 'Εθνικὸν λόγον Σας ὃν ἐξεφωνήσατε πέρυσιν ἐπὶ τῇ 'Εθνικῇ Παλιγγενεσίᾳ, ἀναφερθέντες εἰς τὸν 'Ιεράρχην Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανόν, ὑψώσαντα τὸ Λάβαρον τῆς 'Ελευθερίας καὶ εἰπόντα «'Αναστήτω τὸ Ἔθνος ἡμῶν καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ».

Εὐχόμενος ὑμῖν καὶ τοὺς συνεργάτας Σας ὑγείαν καὶ πᾶν ἀπὸ Θεοῦ ἀγαθόν.

Διατελῶ μετὰ τιμῆς

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΟΥΡΗΣ

Ἔπαρχος

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—'Η ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων συνεχίζει τὴν θριαμβευτική της πορεία, μὲ πάντα πλούσια, διδακτικά, εὐχάριστα καὶ διαλεχτὰ προγράμματα, τὰ ὁποῖα πάντα συγκινοῦν, τέρπουν καὶ διδάσκουν.

—'Η ἐκπομπὴ τῆς 29/1/58 ἦταν ἀφιερωμένη ὁλόκληρη σὲ ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν ἀκροατῶν, πάνω σὲ ζητήματα γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος, καὶ σὲ εὐρύτερη ἐπικοινωνία μὲ τὸ κοινόν. Ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ σκίτσα ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴ φύση, καὶ ἔλαβαν μέρος ἡ Γιώτα Λίδια καὶ ἡ Μαίρη Μακρῆ, μὲ τὸν Ἄκη Λυμούρη στὸ πιάνο, μὲ παληὲς καὶ νέες ἐπιτυχίες ἑλλήνων συνθετῶν.

—Εὐχάριστη, πλούσια, ἁπαλή, διδακτικὴ ἡ ἐκπομπὴ τῆς 5/2/58, ἀφιερώθηκε ὁλόκληρη στὸν παγκόσμιο ἑορτασμὸ τῆς 'Ημέρας τῆς Μάννας, μὲ τραγούδια γιὰ τὴ Μάννα καὶ περιγραφικὰ σκίτσα τοῦ ἔργου καὶ τῶν ἡρωϊσμῶν της. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἐνθουσίασε καὶ συγκίνησε τοὺς ἀκροατάς του καὶ θεωρήθηκε σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα προγράμματα τῆς 'Αστυνομικῆς 'Εκπομπῆς. Κατ' αὐτὸ μετεδόθη καὶ ἐπίκαιρο ἀπόσπασμα τοῦ 'Ημερολογίου τῆς 'Αστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν 'Αρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό, ἀφιερωμένο στὴ Μάννα.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία: 'Υπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν 'Εκπομπῶν 'Αστυνομικῆς Σχολῆς. Δίσκοι, ἐκ τοῦ Κατ/τος Γ. 'Ορφανίδη, εὐγενῶς προσφερομένου. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ 'Αρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΠΕΝΘΗ

Τὸ περιοδικόν μας συλλυπεῖται ὁλοψύχως τὸν Διευθυντήν μας κ. Ν. 'Αρχιμανδρίτην ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ θείου, τοῦ σεμνοῦ γέροντος, ἰατροῦ Σωτηρίου Παρασκευοπούλου.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Ἰατρὸς ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ, ἀπεδήμησεν πρὸς Κύριον τὴν 20ην Φεβρουαρίου 1958, εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν, διὰ νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ ἀγαπητοὺς φίλους καὶ συνιδεάτας εἰς τοὺς εὐγενικοὺς ἐν τῇ ζωῇ ἀγῶνας του.

Μετεῖχεν ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς μίαν πνευματικὴν κίνησιν, τῆς ὁποίας μοναδικὸς σκοπὸς ἦτο ἡ ὑφ' ἑκάστου τῶν ὀπαδῶν της, πλήρης συμμόρφωσις πρὸς τὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἡ ἄσκησις τῶν Χριστιανικῶν ἀρετῶν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε. Καὶ ἔκτοτε πιστὸς φίλος τοῦ πρωτεργάτου τῆς κινήσεως αὐτῆς ἀειμνήστου ΙΑΣΟΝΟΣ ΜΑΛΜΠΗ διέθεσε τὰ πάντα, τὸ ἰατρικόν του λειτούργημα, τὴν προσωπικότητά του, τὴν ἐνεργητικότητά του καὶ τὴν πνευματικότητα αὐτοῦ, εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν Ἁγίων σκοπῶν τοῦ ἀληθοῦς Χριστιανισμοῦ. Οὐδέποτε ἀπουσίασεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, οὐδέποτε ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς ἀμοιβὴν ὡς ἰατρός, οὐδέποτε ἐπίκρανε κανένα ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, ἀλλὰ πρὸς πάντας παρεῖχεν τὰς ὑπηρεσίας του μὲ ἀνυπόκριτον χαράν, μὲ ἄπειρον εὐγένειαν καὶ μὲ ἀληθινὴν ἀγάπην.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξετιμᾶτο καὶ ἐλατρεύετο ἀπὸ ὅλους ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν καὶ δι' αὐτὸ εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης ἐκαλεῖτο ὅπως συμμετέχῃ ὡς ἐνεργὸν καὶ πολύτιμον μέλος.

Ἡ ἀκτινοβολία τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης ποὺ ἐπλημμύριζαν τὴν ψυχήν του ἦτο διάχυτος εἰς τὴν μορφήν του, εἰς τοὺς λόγους του, εἰς τὰς κινήσεις του, καὶ εἰς πᾶσαν ἐνέργειάν του.

Εἶχε διανύσει τὴν μακρὰν ζωήν του ὡς ἀληθινὸς Χριστιανὸς καὶ ὅταν ἦλθεν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, γαλήνιος μὲ ἀφάνταστον διαύγειαν πνεύματος, μὲ ἐνατένισιν πρὸς τὴν θείαν μορφὴν τοῦ Ναζωραίου καὶ ἀφοῦ ἐκοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἐνῷ ὁ φωτοστέφανος τῆς ἀγαθότητος περιέβαλε τὴν ὡραίαν μορφήν του.

Ν.Ο.Α.